

VEZÉRCIKK

BF Tanévnyitó ünnepély • *Molnár Mónika*

Véget ért az EPK Bibliai Főiskola diákjainak is – kinek munkával, kinek pihenéssel töltött – nyári szünete.

1997. szeptember 15-ével több mint 90 hallgató kezdte meg az 1997/1998-as tanévet a Bibliai Főiskolán. A tanévnyitó ünnepély szeptember 14-én, az EPK AGAPÉ Gyülekezetének Thököly úti imaházában volt.

A zsúfolásig telt teremben Istent dicsőítő énekekkel kezdődött az alkalom, majd a helyi gyülekezet nevében *Bérczes Lajos* köszöntötte az ünneplő gyülekezetet, és a Jn 15,16 („nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket”) igeversekkel biztatta a BF hallgatóit. Az alkalmat Makovei János testvér vezette, aki külön üdvözölte a főiskola vezetőit, tanárait, a diákokat, valamint a vendégként jelenlévő *Gulyás István* misszionáriust. Őt a legtöbben csak Gulyás testvér néven ismerjük, mint aki szíven viseli az erdélyi magyarok, illetve a főiskola sorsát.

Ezt követően *Telegdi József*, az iskola főigazgatója, Ézsaiás próféta szavaival (48,8–10) bátorította a diákokat.

Az idén 13 hallgató kezdi meg nappali tagozaton az első évet. Közülük hallottuk *Nagy-Ajtai Erzsébet* és *Szerdi Szilárd* bizonyágtételét arról, hogyan vezette őket az Úr a Bibliai Főiskolára azt követően, hogy mindketten eltöltöttek egy-egy „potya” évet más iskolában az érettségi vizsgát követően.

Telegdi József testvér bejelentette, hogy *Weigert Emese* 3. éves hallgató elnyerte a Magyar Köztársaság ösztöndíját, és átadta az ezt igazoló okmányokat.

Igével ez alkalomból *Paul Gracza* testvér szolgált. Pál apostol Filippibeliekhez írt levelének szavaival buzdította a jelenlévőket, különösen a diákokat arra, hogy csillagként ragyogva éljenek, gondosan figyelve az Élet Igéjére, zúgolódás és panaszkodás nélkül, meglátva a szükségben szenvedőket, megmutatva nekik Jézus és a feltámadás erejét.

Ez a tanévkezdés számos változást hozott a főiskola életében.

Telegdi József testvér egészségi problémák miatt kénytelen volt letenni a főigazgatói tisztelet. 1992 óta „két végén égette a gyertyát”. De „nem futott hiába”. Felbecsülhetetlen értékű munkát végzett a főiskola életében, az oktatás, illetve az oktatási körülmények megteremtése, fejlesztése érdekében.

A főigazgatói posztot az 1997/1998-as tanévtől kezdődően Paul Gracza tölti be, aki szívesen vállalja ezt a feladatot, amely – mint mondta – nem tekinthető rangnak, hanem sokkal inkább felelősségnek. Paul mindeddig misszionáriusként segítette a főiskola munkáját, most pedig övé lesz a felelősség és a „csínytevések” középpontjába kerül.

További változást jelent, hogy a kollégisták a Bibliai Főiskola Gyömrői úti épületében fognak lakni. A kollégium igazgatónöje, a főiskola egykori diákja, *D. Nagy Ágnes* lesz.

Az oktatás várhatóan még két hónapig a korábbi helyen, az EPK Központjában, a Gizella út 37. szám alatt folyik, ezt követően – a tervek szerint – a Gyömrői úton.

CÍMLAPON

Álmodtunk – Gyermektábort! • *Balogh Sanyi bá'*

1997. július 11–26 között két turnusban 340 gyermek és 160 felnőtt táborozott az EPK kadarkúti országos gyermektáborában. Száz gyermek érkezett nem-keresztény családból. Körülbelül hatvanan döntöttek az Úr Jézus követése mellett.

Kedves János, gondoltál-e arra 1987-ben, hogy az akkor először megrendezett kadarkúti országos gyermektáborozást sem az eső, sem a vihar, sem semmi más erő és hatalom nem akadályozhatja meg?

Gondoltad volna, hogy az elsőt tíz további áldott nyár követi? Mondd, Te tudtad előre, hogy az Úr ennyire meg akarja áldani ezeket a gyermektáborokat? Akkor, amikor még csupán a természetadta szép park várt ránk. Te hitted, hogy a tíz év múlva érkezők vizesblokkokat, konyhát, ebédlőt, büfét, játszóteret, sportpályákat és faházakat találnak?

Kedves János testvérem, Te tudtad, hogy már csupán egyedül e sorok írója az, aki mind a tíz éven át ott volt a táborokban? De tudom, hogy sok régi, kedves munkatárs szíve visszahúz ide, mint ahogy a Tiéd is, és jöttél velünk ünnepelni ezen a jubileumi táboron. Milyen jó, hogy az eltelt tíz évre emlékezve nem a gondok, nehézségek jutottak eszünkbe, hanem azok a fiúk és lányok, akik Kadarkúton fogadták szívükbe az Úr Jézust. Egy életre szólóan!

Szép jubileumot terveztünk. Igen, ünnepelni akartunk. S tudod, a lelkesen készülő tábori munkatársak csak akkor döbrentek meg egy pillanatra, amikor a húsvétkor „lerobbant Sanyi bá” betegségéről hallottak... – Jaj, akkor talán nem is lesz az idei táborból semmi? Hogy mennyi felnőtt- és gyermek-ima szállt az ég felé, azt csak a mennyben tudják, én csak azt tudom, hogy pünkösdre már az Úr gyógyító csodájának átélője lettem!

Ezért nem hiába kérdezték tőlem a tábor előtt pár héttel a Kadarkúti Szeretetotthon lakói és munkatársai: Sanyi bá, mikor jöttök? – Már mint a gyermekek? – kérdeztem vissza. Igen, igen – válaszolták. Ezt lelkesítő volt hallani! Tudni azt, hogy az itteniek is ennyire várják a gyermektábort.

De tudod, János, neked elárulom, hogy a legnagyobb várákozás a gyerekekben volt, akik már annyira, de annyira izgultak: vajon milyen is lesz az indiántábor. Hiába intettek néhányan bennünket, szervezőket, féltve a meghirdetett *indiántábortól*. Mi tudtuk, hogy az a 340 „kicsi indián”, aki eljön Kadarkútra, egy életre szóló csodálatos élményben fog részesülni, úgy az indiános programok, mint az indián-missziós evangélium által. (Ugye János, azt mindenkinek látni kellett volna, ahogy az ún. nyaraló nagymamák együtt indiánoztak az unokákkal...) És látni kellett volna az indián öltözetű gyermekek örömkönnyeit, amikor megújultak hitükben, mások pedig most döntöttek Jézus Krisztus mellett. Ó, igen, ez adta meg ennek a jubileumi tábornak, ennek az idei nyárnak valódi értékét. Ez vette el a munkatársak fáradságát: látni, hogy nem hiábavaló a munkánk az Úrban. Hogy munkálkodik a Szentlélek a gyermekek szívében.

Nagyon lelkes, eleven gyermekekkel találkoztunk ebben a táborban is: sokan már ébresztő előtt nyitogatták az ablakokat – no, nem az újonnan telepített faházakon, hanem a szempupillákon, s haladtak a reggeli torna helyett a játszótérre... hogy azután jóleszen a reggeli korgásmentesítés az ebédlőben... így tele hassal zengett a táborinduló a közös törzstalálkozón, ahonnan mindenki indult csoportjával a missziós mezőkre... Eh, azok a nagy déli csámcsogások, azok a jóízű ételek... még mindig a számban érzem... meg a vizesesztorik, melyeket a zuhanyozókban követtek el maszatos fiaink... S az izgalmakat tetőfokig emelő szakkörökről miért nem hiányzott jóformán egy gyermek sem...? S hogy csíptük az uzsonnát, amikor minden zacskó chips-et letakarítottunk a tálcákról... nem csoda hát, hogy az azt követő szabadidőt nem csendes programmal, hanem életvidám lőtás-futással töltötték a

gyermek.

No, meg készültek az esti alkalmakra – mielőtt a vacsora csendesítette volna a gyomrokat – ahol esténként csodálatosan tárultak a gyermekszívek, nyíltak meg Jézus számára. Persze, a kicsik már este kilenc körül szempilla-leragadás büntelenségébe estek, de alig akartak álomba indulni... mert maga a tábor volt az álom. Egy szép, valóságos álom!

- Hiába esett az eső, a gyerekek belefeledkeztek a tábor örömébe. Hiába esett az eső – a faház-vízió többé már nem idea, hanem valóságos védelem ellene. Hiába esett az eső – jó, elismerem, elmosott sok tábortüzet –, de mentő ötletnek ott volt a sátori 20 cm-es minitábortűz, persze sok füsttel, különösen, amikor Gábor befüstölt a szúnyogoknak (köszönjük!). S hiába jött az este, az „elemfáklyás” éjszakai sétára sokáig fogunk emlékezni... és a bányai túrára, az indiánállomásokra és a panoráma szabadidő-parkra! Talán a csatakiáltásainktól még mindig visszhangzik az erdő, a tábori énekektől pedig a fülünk... Ó, „Ki mit tud?”-unk zsűri elnöke: Perei Timó – nagy siker volt... meg az akadálytalan akadályverseny is!

Sorolnám tovább közös emléktarisznyánkból a szép pillanatokot – a legjobb táborunk volt –, és mégis milyen nehéz!

Szeretném megköszönni az adományozóknak, hogy érezni lehetett: adományaikkal önmagukat adományozták a tábornak. Szeretném a munkatársaknak elmondani, mit jelentett látni az odaadó lelkesedést a sokszor nehéz feladatokban is. A nyaraló felnőtteknek azt, hogy nagyszívű szolgálói lettek a gyermektábornak. És a fiainknak, lányainknak, hogy eljöttek táborozni, és közben sok olyat láttunk, hallottunk tőlük, amely által mi felnőttek is példát nyertünk, s többek lettünk... Úgy, de úgy szeretnék személyenként mindenkit felsorolni... Betti, Emil, Robi, István, Judit, Klára és Livia, Eszter és Debóra... de jaj, nem lehet, nem szabad folytatni, biztosan kihagynék valakit, és ezt nem akarom!

Ezért veletek együtt most Őelőtte hajtom meg fejemet, Előtte, aki a legtöbbet tette ezért a táborért (is) ott a Golgotán! Legyen és maradjon minden hála, dicsőség az Ővé! Legyen az Ő neve minden név fölött való: *Jézus Krisztus!* Köszönjük 1997 nyarát! Közel 500 kadarkúti boldog „kicsi indiánod”.

TANÍTÁS

Mi módon hihettek ti... • *Bérczes Lajos* nyomán *Hegedűs Ildikó*

(Jn 5,44) ...*akik egymástól nyertek dicsőséget (Károli)*

Az új fordítás szerint: „egymástól fogadtok el dicsőséget”, más szóval egymás dicséretét keresitek. Ebben a krisztusi kijelentésben örökéletünk szempontjából egyik legfontosabb dolgról, a hitről tanulhatunk meg valamit.

Jézus itt arra figyelmeztet, hogy van olyan magatartás, ami kizárja, lehetetlenné teszi a hitet. A hit fontosságáról nem kell sokat mondani, elég ha az alábbi igékre gondolunk.

„Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni”.

„Minden lehetséges annak, aki hisz”.

„Aki hisz, és megkeresztelkedik, az üdvözül”.

„Akik hisznek, ilyen jelek követik...”

Ha valami kikezdi, aláássa hitünket, mindent könnyen elveszíthetünk.

Az Úr Jézus itt egy általános emberi tulajdonságot, sokszor tudat alatt követett magatartási formát hoz kapcsolatba a hittel.

Minden ember keresi önazonosságát. Ösztönösen szeretnénk elfogadtatni magunkat környezetünkkel. Tetteinkkel és szavainkkal szeretnénk megismertetni és minél szélesebb körben elismertetni képességeinket, erényeinket, teljesítményünket.

Jól esik, ha észrevesznek, ha dicsérnek.

„Hízik a lelkünk”, ha elismeréssel nyilatkoznak rólunk. Ezek a jelzések megerősítik fontosságtudatunkat.

Ennek a fordítottját éljük át, ha próbálkozásaink sikertelenek, ha valamiért elmarasztalnak minket, ha erőfeszítésünket nem veszik észre. Úgy érezzük, elutasítottak, jelentéktelenek vagyunk.

Isten úgy alkotott meg, hogy akkor érezzük jól magunkat, ha tetteinkre pozitív visszhangot, bátorítást kapunk. Kis túlzással állíthatjuk, hogy képesek vagyunk mindarra, és csak arra vagyunk képesek, amire felbátorítottak minket.

Jellemző emberi tulajdonságunk, hogy lelkiállapotunktól függően környezetünk visszajelzései közül sokszor csak a negatív megnyilvánulásokat vesszük észre és elkeseredünk.

Máskor pedig csak a pozitív visszhangok jutnak el tudatunkig, és elbizakodottak leszünk.

Általában igaz, hogy csak azok a jelzések tudatosulnak bennünk, amikre figyelünk.

Az általunk nagyra becsült, szeretett emberek véleménye fontos számunkra. Az ő dicséretük, bátorításuk sokat jelent nekünk.

A kisgyerek félszemmel játék közben is szüleit figyeli. Arcuk mosolyából biztatást kap. Az összehúzott szemöldökből tudja, nem jól csinált valamit. Számára a szeretett szülők dicsérete, bátorítása a legfontosabb. (Örökre elvehetjük valamitől gyermekeink kedvét, ha nem megfelelően reagálunk kérdő tekintetükre.)

Kicsit közvetettebb módon, de hasonló tőről fakad az, ha jóérzésünket munkánkban, annak sikerében, eredményében találjuk meg.

Ezzel sokszor magunk előtt bizonyítjuk képességeinket. Sok embernek az önazonosságát egyedül az eredményes munka, a sikeres üzleti vagy más tevékenysége adja.

Sok szülő, édesanya gyermekeiről való gondoskodásban találja meg önmagát. Hihetetlen áldozatokra képes gyermekeiért. Az ő visszajelzéseik éltetik. A felnövekvő gyermekek természetes önállósulási törekvéseit sértésként, katasztrófaként éli meg. Gyermekeit hálátlannak, életét értelmetlennek gondolja. Csodálatos szülőből kiállhatatlan „anyóssá” válik. A felolvasott ige szerint az Úr Jézus arra figyelmeztet minket, ha tetteinket emberi véleményekhez szabjuk, ha életünk értelmét egymás dicsérete, elismerése adja, akkor hitünk komoly veszélyben van.

Jézus úgy folytatja: azt a dicséretet, amely az Egy Istentől van, nem keresitek.

Krisztus itt azt ajánlja a természetes emberi magatartás, a környezetünkre való figyelés helyett, hogy Istenre, az Ő értékelésére, dicséretére figyeljünk.

A dicséret, a visszajelzés, természetes kapcsolatot feltételez.

Sokszor mindennek tudatában azért figyelünk egymásra, és azért kívánjuk egymás elismerését, mert hiányzik az a kapcsolat Istennel, amelyben érzékelhetnénk Isten reagálását. Mit tehetünk ilyenkor?

Tudjuk, hogy Krisztus a kereszten mindent elvégezett. Isten az Ő oldaláról már mindent megtett, hogy közelebb kerülhessünk hozzá. Nekünk is közelednünk kell Istenhez.

Szembefordulva korábbi énünkkel, és elhagyva mindazt, ami Néki nem kedves, cselekedjünk az Ő akarata szerint. Kevés az, ha hangoztatjuk, ha értekezéseket írunk és mondunk Isten akaratáról, vagy ha széles gesztusokkal kinyilvánítjuk, hogy szeretjük Istenünket. Jézus azt mondta, az szeret engem, aki az én beszédemet megtartja, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Máshol pedig világosan tudtunkra adta, hogy nem annak a fiai vagyunk, akihez tartozónak valljuk magunkat, hanem annak, akinek az akaratát végrehajtjuk. Fontos megértenünk, hogy Isten hívását mindenki valamilyen csatornán keresztül, de közvetlenül magában éli meg. Azt azonban, amit cselekednünk kell, Isten embereken, szolgálain keresztül tudatja velünk. Pál apostol egy csodálatos mennyei átélésben kapott elhívásakor azt kérdezi Jézustól; Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? A választ mindnyájan megszívlelhetjük:

„...megmondják neked, mit kell tenned!” ApCs 9,6. Sokszor azért nem teszünk meg valamit,

mert külön mennyei kijelentésre várunk, vagy csak ilyen várakozással leplezzük tunyaságunkat. Ha komolyan akarunk közeledni Istenhez, egyszerűen mindent meg kell tenni, amit szolgálai által kér.

Jézus a kisgyerekeket állítja példaként elénk („amíg olyanok nem lesztek, mint a kis gyermek...”), hogyan kell mindenben Istenre figyelni és az Istentől jövő biztatást keresni. Az életünket ezután nem az utolsó ítélettől való félelem, hanem a feleletül kapott isteni jótetszés vezérli. Elkezdjük jól érezni magunkat Isten munkájában. Ezután nem megtúrt, utolsó szolgának, hanem szeretett gyermeknek tudhatjuk magunkat.

Kérdezhetnénk: lehetséges ez? Igen, lehetséges! Aki egyszer megtapasztalta ezt, megváltozik imaélete, igeolvasása és általában Istenhez való viszonya. Akitől a dicséretet kapjuk és várjuk, akire figyelünk, aki a legfontosabb nekünk, akinek a véleménye, szemének rebbenése fontos, Ő a mi Megváltónk, Jézus Krisztus, aki nagyon szeret minket és akit szeretünk.

Örömet jelent, ha felismerjük szavát az igében, ha felbátorít minket, ha kiönthetjük előtte szívünket, ha Szentlelke által új erőt ad. Jól esik énekel dicsérni. Jó dolog csodálni, imádni Őt.

Lelkünk ellensége az Istennel való bensőséges kapcsolat mellett is megpróbálja figyelmünket az isteni jótetszésről az emberi dicséretre, visszajelzésekre irányítani.

Különösen veszélyes helyzetben vannak ebben a tekintetben a lelkimunkások, a lelkipásztorok. Hiszen az emberek, akik körülveszik őket, Isten gyermekei, a munkájuk, amit végeznek, „úgymond” az Isten ügye. Nagy a kísértés, hogy a testvérek elismerése vagy a munkájuk eredménye (szaporodik a gyülekezet) jelentse számukra az önazonosságuk részét képező visszajelzést, dicséretet. Tovább nehezíti a helyzetüket, hogy a testvérek is ezt várják tőlük. Tökéletesen példázza ezt az alábbi történet.

Az elmúlt hetekben hozzám jött egy testvér és elmondta, hogy négy hétig volt beteg, majd szemrehányóan megkérdezte: nem hiányoztam nektek? Miért nem keresett senki a gyülekezet vénei közül? (A gyülekezetből többen látogatták.) Nagyon meglepte a válaszom. De hiányoztál! – mondtam. Többször is imádkoztunk érted a gyülekezetben. Azért nem keresett téged a vének közül senki, mert nem ez a bibliai magatartás. Jakab ezt tanácsolja: beteg-é valaki közületek, imádkozzék... hívja magához a gyülekezet véneit... Ha hívatlanul beállítunk hozzád (talán az úrvacsorával?) megfosztottunk volna téged attól, hogy igeszerűen járj el. Méltatlan lenne, ha az Úr szolgálja esetleg alkalmatlan időpontban érkezik.

Ha felkészülve, bűneink megvallására készen mi hívjuk magunkhoz a gyülekezet véneit, akkor az ige tanácsa szerint járunk el, és bátran számíthatunk Isten ígéreteire.

Mi azt szeretnénk, ha a lelkipásztor ránk figyelne, és akkor éreznél jól magát, ha mi elégedettek vagyunk, pedig mennyivel jobb lenne nekünk is, ha a lelkipásztor azt a szerepet tölthetné be közöttünk, amit János a „Vőlegény barátjának” nevez.

„A vőlegény barátja pedig hallja a vőlegény szavát, és örül...”

Ne akarjuk mindenáron azt, hogy pásztorunk a mi ügyes-bajos dolgainkkal legyen állandóan elfoglalva, hogy ő elégítse ki azt a lelki szükségletünket, amit csak Isten tehet a Vele való közvetlen személyes kapcsolatunkban.

Nekünk is jobb, ha ő a Vőlegény szavára figyel örömmel, és ezt osztja meg a gyülekezettel. Pál azt mondja az egyik gyülekezetnek: eljegyeztelek titeket egy férfúnak. Hasonló szerepe van a lelkipásztornak is, amikor Krisztus szerető, hívó szavát közvetíti, mi mindnyájan Jézusnak vagyunk a jegyesei. Nem a prédikátoron keresztül, hanem közvetlenül nyerünk dicséretet, vigasztalást, bátorítást. Ne várd, hogy a pásztor ismerje el erőfeszítéseidet, de igényeld Jézus figyelmét és elismerését.

Ez az esemény egy másik fontos igazságra is megtanított. Könnyen hibát követünk el, ha csak az emberi jóérzésünkre hagyatkozunk. Gyülekezeti előljáróként a jóérzésem hamarabb elvinne testvéremhez, de ezzel megfosztanám őt attól, hogy az igei tanács szerint járjon el.

Egy texasi testvér ezt a helyzetet azzal példázta, hogy ha egy nagyon nehéz anyagi helyzetben

lévő, segélyből élő testvér azzal a kéréssel jönne hozzá, hogy átmenetileg mentse fel őt a tized adása alól, ezt szíve szerint megtenné, de az ige szerint nem teheti, mert ezzel állandó szegénységre kárhozná.

Az Újszövetségben nincs kötelezően előírva a tized adása, de a tizeddel kapcsolatos ígéretek ma is érvényesek. Isten a tizedet adóknak ígérte meg az anyagiakban való áldását (Mal 3).

Visszatérve témánkhoz, nagyon fontos, hogy emberekre figyelve, meg ne rendüljön üdvösségünk feltétele, Istenbe vetett hitünk.

Őszintén kívánom, hogy keressük és találjuk meg a Szentlélek által azt a kapcsolatot Istennel, amelyben halljuk a Jó Pásztor szavát, megértjük tanácsát és átélhetjük jótetszését, dicséretét is.

Ha önazonosságunk Krisztus szeretetén alapszik, ez megerősíti hitünket. Ő megváltott és nagyon szeret engem, és én is szeretem Őt. Hozzá tartozom, szolgája vagyok, az Ő dolgát végzem, jótetszésében járok. Helyet készített nekem, és én is ott leszek, ahol Ő van.

Hit és hitetés – Betlehemi csillag vagy Hale-Bopp üstökös? • Kelemen Sándor

%A XX. századi filozófiákat, a művészetet és a hétköznapiakat egyaránt áthatja az a meggyőződés, hogy nincs egységes, igaz válasz a létezés okára, céljára vonatkozóan. A filozófiai gondolkodást, a művészeti irányzatokat emiatt főként az irracionizmus, a tagadás, a kétségbeesés jellemzi. Az ezredvégre sorra ledőltek a legnagyobb bálványok: az emberi ész mindenhatósága, a tudományos-technikai növekedésbe vetett hit, az utópikus társadalmak megvalósulását célzó törekvések, az ember erkölcsi megjobbításába, nevelhetőségébe vetett hit és maga a vallás is, azaz az államvallások dogmái által szabályozott társadalmi-politikai-ideológiai rendszerek.

A mindennapok valóságában élő ember a fogyasztás kényszerköreibe feledkezve igyekszik kényelmessé tenni otthonlanságát. A társadalom margóján a „menekülőket” – megcsömörlötteket, kiábrándultakat, deviánsokat stb. – a különféle szubkultúrák várják, amelyek jellemző jegyei – általában emészthetőbb formában – a divat, a popbiznisz csatornáin keresztül visszaszivárognak a tömegkultúrába, befolyásolva széles rétegek viselkedésmintáit, ízlését, értékrendjét, világgépét.

Az emberi szellem sóvárog az örökkévalóság után. A mai ember Pilátusként felteszi ugyan a kérdést: mi az igazság? Majd elfordul az igazságtól, mert Isten világosságában az emberi gőgnek, a viszonylagos igazságoknak nincs helyük. Az ember, akinek hinnie kell, de akinek viszont Isten nem kell – hisz’ ezzel úgy érzi, autonómiája, szabadsága vész oda – egy olyan világot teremt magának, amit ő tölt meg azzal, amiben hinni akar, hinni tud vagy hinni szeretne. Ebbe a szférába minden belefér, a különféle bibliai tartalmuktól megfosztott Jézus-felfogásoktól a spiritizmuson keresztül az ufo-hitig bármi, egészen a hitben való hitig: mindegy, hogy miben, csak higgy valamiben, mert ez adhat vigaszt, ez nyújt kapaszkodót, ez tesz sikeressé. Azaz, mivel nincs igaz válasz, válassz a hazugságok közül, és tégy úgy, mintha igaz volna. Ez a fajta hit inkább a hitetés és az önáltatás kategóriáival jellemezhető, nem pedig a bibliai értelemben vett hitével.

Március végén Kaliforniában a Heaven’s Gate csoport 39 tagja rituális öngyilkosságot követett el egy magasabb létállapot elnyerése érdekében. Mivel az elmúlt években egyre gyakrabban hallani hasonló eseményekről, és várhatóan a sor sajnos még nem zárult le, érdemes megvizsgálni az öngyilkosság mozgatórugóit. Ha egy pillantást vetünk az Interneten is népszerűsített tanításaikra, kibontakozik előttünk az az ősi, gnosztikus világmagyarázat, amelyet a „hazugság atyja” minden időben átszab az adott kor, kultúra nyelvére, hogy a szó szoros értelmében véve ördögi választ adjon az élet és halál nagy kérdésére.

„A mennyország kapuinak kulcsai itt vannak megint... ahogyan itt voltak Jézussal és Atyjával

kétezer évvel ezelőtt... Az ember feletti evolúciós szintet elért testvérünk egyértelművé tette számunkra, hogy a Hale-Bopp közeledése a jel, amelyre várunk... boldogan készülünk ennek a világnak az elhagyására” (id. 168 óra, 1997. 04. 08., 29. old.).

A közösség vezetője civil életében zenetanár, ama szellem örökösének tartotta magát, aki Jézust is felkente a szolgálatra. Luxus körülmények között élő, számítógépes programozással foglalkozó „tanítványai” cölibátusban, élvezeti cikkek fogyasztását mellőzve, a világtól szinte hermetikusan elzárkózva éltek. Úgy vélték, hogy az üstökös mögött közeledő, rádió és fényjeleket kibocsátó UFO jelenti azt a kaput, amely miután kilépnek testük börtönéből, megnyitja számukra az üdvösségbe vezető utat. Az ókori gnoszticizmus – és mai megfelelői, a különféle New Age irányzatok, valamint a biblikus terminológiával (is) élő, de korántsem keresztény vallások – ideológiájának fő tételei közé tartozik a *preegzisztencia*, miszerint az embernek volt egy eredeti, testnélküli, angyalokénál is magasabb rendű létállapota, az ún. asztrál-test. Az anyagi világ – így az embernek testben való létezése is – a bukás következménye, azaz a teremtő aktus – és ennek a világnak a Teremtője – nem szent és igaz, a teremtett világ nem jó, hanem eleve a bűn és az isteni hierarchiából való kilépés következménye.

A megváltásnak ezért tisztán szelleminek kell lennie – azt vallották, hogy Krisztus is asztrál-testben jelent meg – azaz a tudatlanságban töltött testi létezés helyett beavatottá, szellemi emberré kell lenni, s a tudás – a gnószisz – birtokában lehet részünk az üdvösségben, ami nem más, mint felébredni ennek az életnek a tévedésekkel, látszatokkal átszótt álmából és újra egyé lenni a mindenséggel. Ezért a testnek ez a fajta megvetése általában két, látszólag ellentétes magatartást eredményez: vagy szigorú aszketizmust vagy a testi élvezetek korlátozás nélküli kiélését. Az apostoli levelek mindkét szélsőséget megemlítik, így szólnak azokról is, akik a test öncélú sanyargatásával, a házasság tiltásával, étkezési szokások aprólékos szabályozásával igyekeznek szellemiek lenni, és azokról is, akik kicsapongásokkal „vetik meg” a testet. Az amerikai csoport önmegtartóztató életvitele szintén a testről alkotott gnosztikus felfogás továbbélésének tekinthető. Tanításaik megvizsgálását ennél a pontnál érdemes kezdeni, mert itt keresendő az az ok, ami végül is ezeknek, a többségükben fiatal embereknek tragikus halálát eredményezte.

Fontos, hogy valódi képünk, bibliailag meglapozott ismeretünk legyen az emberi testről. A kereszténységnek egy szakaszában, a kora középkorban ugyanis szintén megjelent a testnek egyfajta leértékelése, amikor a bizánci világkép jellemzőjeként csak a spirituális dolgok számítottak igazán lényegesnek. A biblikus emberképre nézve azonban nem tapasztaljuk testlélek-szellem merev szétválasztását. Az emberi test Isten tökéletes és jó alkotása, az ember ember-voltának alapvető, csak rá jellemző sajátossága.

A test-lélek szembenállás az emberi gondolkodásban szintén az Isten elleni lázadás következménye, mint ahogy F. A. Schaeffer találóan rámutatott egy helyen, a bűn miatt az ember nemcsak Istentől szakad el, hanem meghasonlott önmagával is (innen erednek a pszichológiai problémák) és elszakad a másik embertől (szociális problémák) és a természettől is.

A bűnessel tehát nemcsak a test, hanem ugyanúgy az emberi értelem és szellem is megsötétedett, másrészt pedig Isten visszavonta az embertől a halhatatlanságot. A testi halál tehát szintén a bűn következménye csakúgy, mint a szellemi halál. A szellemi halálból a megtéréssel, a hitre jutással kerül ki az ember, a testi halál a feltámadáskor, mint utolsó ellenség győzetik le. Istennek, ha valóban a teljes embert akarta megmenteni, a testet is meg kellett váltania, nemcsak az egyesek számára értékesebbnek tartott szellemet. Ezért jött el Jézus, mint Fiú testben, ezért élt emberként, ezért gyógyította meg a betegeket, akik testükben szenvedtek, ezért töltötte be az éhezők testi szükségéit, ezért szenvedett a kereszten testében is iszonyú kínokat bűneinkért. Végül pedig, azért adta halálra testét, hogy dicsőséges feltámadásával hirdesse az élet győzelmét a testi halál fölött. Jézus büntelen testén nem

arathatott győzelmet a bűn béreként járó halál.

A Jézus Krisztus testben való megjelenésében való hit ezért lesz az utolsó idők igaz egyháza számára kulcsfontosságú, mert János apostol levele szerint, amikor az Antikrisztus szelleme egyre erőteljesebben kezd megnyilvánulni a világban, a közgondolkodásban, de még a teológiában is, ennek alapján lehet megkülönböztetni a szellemeket.

„Szeretteim, nehogy minden szellemnek higgyetek, hanem vizsgáljátok meg a szellemeket, hogy Istenből vannak-e, mivelhogy sok hazug próféta jött ki a világba. Erről ismeritek meg az Isten Szellemét, minden szellem, amely megvallja Jézus Krisztust, hogy (hús)testben jött el Istenből van, és minden szellem, amely nem vallja meg Jézust, nem Istenből van, ez is az Antikrisztusé, amelyről hallottátok, hogy eljön, és most e világban van már.” (1Jn 4,1–3)

A mai okkultizmus másik jellemzője, hogy a reinkarnációs tanok mellett a tudományos(nak hitt) evolúciós felfogásra is erőteljesen épít, azaz a biológiai evolúció végső lépéseként egy misztikus ugrást hirdet, amikor az ember kilépve az idő-tér szorításából – ezt mintegy megelőlegezik a világot átfogó computer-rendszerek – beavatottá válik, azaz belép a „szellem hierarchiájába”. Ezért nyitottak az emberek mindenféle érzékfeletti tapasztalás iránt, ezért keresik a szellemvilággal való kapcsolatot (szellemek megidézése – *chanelling*), ezért keresik az űrből származó „üzeneteket”.

Vannak UFO-körök, amelyek a „világűr angyalaiként” imádják az idegeneket, és így keresik velük a kapcsolatot is, tőlük várva megoldást az emberiség problémáira, kérdéseire. Találón fogalmaz *R. Jasuran*: „Az UFO-kultusszal a spiritizmusnak egy új módja keletkezett: a világot az e világi földönkívülibe helyezték át.” Ha akarom, materiálisan, mint ismeretlen civilizációhoz viszonyulok hozzájuk, ha akarom, szellemi módon, ekkor más dimenzióból érkező, szellemi igazságokat hordozó lényeket látok bennük. A megváltás keresésének ez a módja szükségszerűen a sátáni hitetés befogadására nyitja meg ezeket az embereket, mert mint a Biblia is tanítja, a Sátánnak az utolsó napokban megadatik, hogy alászállva a magasságból tüzet hozzon le az égből a földre, és hogy ha lehet, a hamis csodák produkálásával elhitesse még a választottakat is (Jel 13,13; Mt 24,24).

Így mindazok, akik nem fogadták be az igazságot – Krisztust –, kiszolgáltatottjává lesznek a hazugság tévelyítő erejének. Mindez megrendült gazdasági-politikai-katonai helyzetet eredményez, a hamis kultuszok és ál-Krisztusok zűrzavarából pedig kiemelkedik a „veszedelem fia”, az Antikrisztus, hogy a Sátán uralmának nyilvánvaló elfogadására és egy új világrendbe – világegység teljes kontroll alatt – vezesse az emberiséget. Korunk különféle pszichotechnikai a szellemvilággal való kapcsolat felvételére teszik érzékennyé és alkalmassá követőiket, anélkül, hogy többségük tudná, mire megy ki a játék.

Az ördög, mint embergyilkos, nem tagadhatja meg magát. Célja az emberiség feletti teljhatalom, illetve pusztítás. A tőle származó eszmerendszerek falakként épülnek be az emberek tudatába, akadályozva Isten igazságának – Jézus evangéliumának – elfogadását. Mint pusztító hatalmasságnak abszolút győzelmet jelent számára, ha az ember önként, saját akaratából dobja el magától az életét. Gondolhatunk itt a spiritizmusa eredményeképpen hallucinációktól gyötört zeneszerzőre, Schumannra, akit az őt megkötöző démon utasított öngyilkosságra. A Rajna habjaiból ugyan kimentették, de elmegyógyintézetben végezte életét. Sátánista fiatalok tucatjai ugyanígy – búcsúleveleik szerint a „Sátán ösztönzésére” – vetettek véget életüknek, vagy oltották ki mások életét. Az ideológiák változatosak, a cél azonban ugyanaz: az Isten adta élet elutasítása.

Térjünk vissza azonban a Heaven's Gate „teológiájához”. A Biblia beszél arról, hogy a nyomorúság, tehát az antikrisztusi uralom elől Isten elragadja az övét egy szempillantás alatt, ugyanis Jézus, mielőtt a Földre lépne, a levegőégben találkozik népével (1Thes 4,17). A bibliai elragadtatásnak ez a félreértelmezett, az ördög céljára áthangolt változata ismerhető fel abban, ahogy a csoport tagjai Jézusra, a mennyek kapuinak újbóli ittlétére hivatkoznak, ahova belépni a test elhagyásával lehet. A fanatizált és agymosott „hívők” pedig megtették a

végzetes lépést, hiszen valójában mindvégig erre készítette fel őket „tanítójuk”.

De mindez: „nem is csoda, hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát a világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálóivá, akiknek végük az ő cselekedeteik szerint lesz” (2Kor 11,14–15).

A bibliai hit ezzel szemben Isten valóságos kijelentésein nyugszik. Az élő Isten kijelentésein, ahogyan kijelentette magát a teremtésben, a teremtett dolgokban, ezek működésén keresztül (Róm 1,20), Izrael népének elhívásán és a nekik adott parancsolatokon keresztül (Róm 9,4–5) és legfőképpen, ahogy kijelentette önmagát a Szentírásban és Jézus Krisztusban. „...Isten sok rendben és sokféleképpen szólt hajdan az atyáknak a próféták által, az utolsó időkben szólt nekünk Fia által, akit mindenek örökösévé tett, aki által a világot is teremtette” (Zsid 1,1–2).

A biblikus értelemben vett hit Isten beszédén alapul, az ettől „függetlenített” Krisztus értelmezések szükségszerűen hazugságok. Az Ige bemutatja az ember állapotrajzát: a bűn miatti elbukott és elvesztett állapotát, ami testi és szellemi halált eredményez mindenki számára, valamint hirdeti Isten kegyelmét, a bűnök bocsánatát és az örök élet ingyenes ajándékát Jézus Krisztus áldozata által, megoldásként.

Másfelől a hitet Isten ajándékaént értelmezhetjük, mert szükséges Isten Szellemének megelevenítő munkája ahhoz, hogy az ember felfogja, elfogadja Isten dolgait.

„Érzéki ember nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait, mert bolondságok számára...”

Krisztus befogadásával, az evangéliumba vetett hittel történik meg a lázadás állapotából és a halálból való kilépés, és az aktív hit által lesz megélhető az Istennel való közösség.

Egy hasonlattal szemléltetve a kétfajta hit közötti különbséget:

Egyik esetben az ember a maga sötétségéből épít magának lelki értelemben vett Babel tornyot, és kinevezi azt világítótoronynak – ezek a különféle ember alkotta eszmerendszerek, utópiák, vallások és kultuszok. A másik esetben azonban Isten a maga világosságába hív meg minket, ahol nem részmegoldásokat, hanem új teremtést ígér. Ez az evangélium.

Irodalom:

R. Josuran: *A spiritizmus fertőjében.* Evangéliumi kiadó
Gál Péter: *New Age – keresztény szemmel.* Lámpás kiadó

FÓKUSZBAN

Isteni jóság • Kovács Zoltán

%, „A Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség” (Gal 5,22). A felsorolt több tulajdonság ellenére az Ige egyes számban beszél a Lélek gyümölcseiről. Tehát egy gyümölcs van, s ezek annak különböző jellemzői. Miként a narancs is egy, de sok gerezd van benne, így a Lélek gyümölcseinek a „gerezdjei” az igeversben foglaltak. A gerezdek csak együtt létezhetnek és fejlődhetnek. Nincs jóság szeretet és türelem nélkül, nincs szívesség szelídség és mértékletesség nélkül stb. A könnyebb érthetőség kedvéért a következőkben csak a szívességről és jóságról, mint a Lélek gyümölcseinek két, egymáshoz igen közelálló jellemzőjéről lesz szó, de olvasás közben soha ne tévesszük szem elől, hogy ezek csak a gyümölcs többi sajátságával együtt bontakozhatnak ki. Az eddigiektől eltérően ezúttal egyszerre vizsgálunk két jellemzőt, a szívességet és a jóságot, mivel ezeket nem könnyű elkülöníteni egymástól, és nem is mindig lehet. Amikor szívességet teszünk valakinek, akkor tulajdonképpen jók is vagyunk hozzá. Ez fordítva is igaz: akihez jók vagyunk, azzal szívességet is teszünk, hiszen a jóság, mint a Lélek gyümölcseinek része, tetteiben nyilvánul meg, és nem merül ki valamilyen homályos érzelemben. Úgy is mondhatnánk, hogy a szívesség a jóság megnyilvánulása a cselekedetekben kifejeződő jóság.

Van emberi jóság, emberi szívesség is, de ez, mint minden emberi, hamar a végére ér. Az ember csak ahhoz tud jó lenni (sokszor még ahhoz sem), aki hozzá jó, annak tesz szívességet, azt látja szívesen a házában, aki vele is ezt teszi. Az emberi szívesség viszonzást igényel, ám ennek semmi köze az igazsághoz és a jogossághoz. Alapvetően az, amikor olyat teszek meg valaki kedvéért, ami nem jár neki. Például a vasúti pénztárnál magam elé engedem a sorba, hogy ne kesse le a három perc múlva induló vonatát. Ez eddig igazán üdvözlendő volna, de az emberek, mint minden jó dolgot, a szívességet is el tudják rontani, képesek rosszra felhasználni. S ebben az összefüggésben (valami törvénytelen dolgot megtenni valaki kedvéért, hogy adott esetben viszonzásul én is ugyanezt várhassam el) sajnos jóval elterjedtebb a szívesség. A korruptabb társadalmakban ez mozgatja a gazdasági és a politikai életet, de elengedhetetlen kelléke a köztörvényes bűnözésnek is. Hova jut az ember a szívességgel Isten nélkül!

Az isteni szívesség, jóság, mint minden isteni, határtalan. Nem csupán az elvárható viszonzás fejében cselekszik, hanem mindig, ahol valós szükség van. Isten jósága, gondviselő szeretete éppúgy ellátja az életszükségre való dolgokkal a gonoszokat, mint az igazakat. Pont ez az istentelenek kárhoztatása, hogy Isten jósága ellenére ők gonoszok, ellenségesen viszonyultak e földi létben a Teremtőhöz.

Emberi erővel nem tudunk mindenkire egyformán jók lenni. A Szentlélek viszont a szívességgel és a jósággal együtt meg tudja teremni bennünk a gyümölcsét, ha lehetővé tesszük ezt Neki, mindenben engedelmeskedve Urunknak. „Senki sem jó, csak egy, az Isten” (Mt 19,17) – mondta az Úr Jézus a gazdag ifjúnak. Csak úgy lehetünk jók, ha engedjük, hogy a Szentlélek, Isten jósága kifejeződésre jusson életünkben.

Az isteni szívesség megértéséhez hasznos támpontra lelünk a szülő-gyermek kapcsolatban. A szülő tulajdonképpen szívességet tesz gyermekének, ha például megengedi, hogy lemenjen a homokozóba játszani, vagy ha a gyermek kérésére vesz neki egy fagyit. A gyerekek nem járna a fagyit, de a szülő mégis úgy dönt, hogy vesz neki, mivel szereti. Ugyanúgy Isten is szívességet tesz gyermekeinek azzal, ha meghallgatja és megadja valamely kérésüket. Nem járna nekünk a gyógyulás, a gondoktól való szabadulás, de Isten kegyelméből megadja ezeket. Mégsem az a jólnevelt gyermek, aki állandóan fagyitért vagy új játékért nyaggatja szüleit. A jól nevelt gyerek megérti, hogy a szülőnek mire telik és mire nem, s ennek megfelelően viseli magát. Hasonlóan: nem az a jó hívő, aki állandóan szükségtelen kérésekkel ostromolja Urát, hanem az, aki el tudja fogadni azt a választ is, amit Pálnak mondott az Úr: „Elég néked a ... kegyelmem” (2Kor 12,9). Helytelen hitbeli magatartás tehát az a mai irányzat, melynek követői – nem létező – jogaikra hivatkozva kérnek Istentől, sőt arra vetemednek, hogy parancsolgatni merészelnék a mindenk Urának, akinek tekintete elől egykor eltűnik majd a föld és az ég (Jel 20,11).

Szívességet mindig a nagyobb tesz a kisebbnek – az úr a szolgának, a főnök a beosztottnak, a szülő a gyermeknek, Isten az embernek –, amikor hallgat a kisebb szavára, s megteszi annak kívánságát. A kisebb nem tesz szívességet a nagyobbnak azzal, ha engedelmeskedik: neki ez kötelessége. Visszatérve a gyermeknevelésre: helytelen azt mondani a gyerekeknek, *légy szíves*, csináld ezt vagy azt, hiszen neki kötelessége megtenni, amit mondott az apja vagy az anyja, s ez nem szívesség kérdése, hogy a gyerek, ha akarja, megteszi, ha nem akarja, nem teszi. A gyerek viszont jogosan mondja a szülőnek, hogy légy szíves, mert a szülő nyugodtan mondhat nemet is a kérésre, ha úgy ítéli meg, ez szolgálja gyermeke javát. Istentől is szívességet kérünk imáinkban; ne gondoljuk hát, hogy mi teszünk szívességet, ha engedelmeskedünk Igéjének, sem azt, hogy Neki kötelessége meghallgatni kéréseinket. Ő jogosan mondhat nemet kéréseinkre, mi viszont nem mondhatunk nemet parancsaira.

A Lélek gyümölcse a szívesség és a jóság vonatkozásában tehát azt jelenti, hogy annak ad szeretettel és örömmel, türelemmel és békességgel, akinek ez nem jár. Az embernek ez magától nem megy. Egyszer-kétszer még ad is fogcsikorgatva, de aztán azt mondja, hogy elég

volt, belefáradtam már abba, hogy mindig másnak segítsek. E természetes érzés leküzdéséhez kell a Szentlélek ereje: Ő képes megteremni bennünk a gyümölcsöt. A másoknak való adáshoz, mások rendszeres segítéséhez mértékletesség is szükséges, hiszen le kell tudnom mondani a magamérő ahhoz, hogy másoknak adhassak. Akár anyagiakról, akár időről van szó, a jóság lemondással jár.

A mai rendszerváltásos időkben bőven van alkalmunk a jóság gyakorlására. S itt nem a klasszikus adakozásra gondolok, hanem kimondottan a nehéz helyzetben lévő testvérek segítésére, az értük való imádkozásra, terheik vállalására, anyagi gondjaik enyhítésére. Az ilyesmi mindig könnyebben megy a távolban levők iránt, a közvetlen közelükben élő testvérük bajáról viszont sokan hallani sem szeretnek. Ma kapott az Élő Víz Alapítvány egy jelentős adományt az árvízkárosultak javára. Ez nagyon jó és üdvözlendő dolog. Ugyanakkor azon is elgondolkodhatunk, hogyan segítjük a gyülekezetünkbe járó, tartósan munkanélküli testvéreket.

Istenünk jósága irántunk határtalan. Olyan nagy, hogy ez már több, mint jóság: egyenesen kegyelem és irgalom. Ő nem különült el tőlünk, bűnös emberektől, nem szemlélte távolról, kívülállóként nyomorunkat. Ehelyett Fiában, Jézus Krisztusban emberré lett, lejött hozzánk a Földre, tanított minket, végül Krisztus kereszthalálával és feltámadásával megváltott bennünket. Nem ez jár nekünk, hanem a pusztulás, a halál, az örök kárhozat. Isten ehelyett nagy szívességet tett nekünk kegyelméből: megnyitotta előttünk a bűnbánat, a bűnbocsánat és az üdvösség útját. Jóságával mércét állított fel számunkra: ha jók akarunk lenni, nekünk is vállalnunk kell a mindenről való lemondást, miként az Úr Jézus is tette, mikor emberré lett, majd kínhalált halt értünk. Ilyen jók csak a Szentlélek segítségével lehetünk!

Az isteni jósághoz bölcsességre van szükségünk. Isten mindig azt adja, amire az embernek szüksége van az üdvösséghez, Isten akaratának teljesítéséhez. A Lélek szerinti jóság megvalósításához meg kell tudnunk vizsgálni, hogy valójában mi szolgálja embertársam javát. Visszatérve a gyermeknevelés példájához, nem azzal teszek jót a gyermekemnek, ha naponta öt fagyit veszek neki, mert valahányszor fagyist lát, mindig megkívánja a hideg csemegét. Ugyanígy nem szolgálja a gyerek javát, ha halomban állnak a játéakai a gyerekszobában, én pedig minden héten újat veszek neki, mert a régiekkel nem akar játszani. Gyermkeinket meg kell tanítanunk a nem elviselésére is, a türelmes várakozásra, az önfegyelemre, valamint a hosszú idő után mégis teljesült kívánság öröme. Ezek nélkül hogyan lesznek képesek felnőtt korukban elviselni mennyei Atyánk szeretetteljes fenyítését? A bölcsességünknek viszont isteninek kell lennie, nehogy emberileg gondolkozva saját mércénket alkalmazzuk embertársaink valós szükségleteinek megítélésénél. Ha így tennénk, éppen nem a valós szükségleteket elégítenénk ki, s „jóságunkkal” több kárt okoznánk, mint hasznot.

Végezetül a jósággal kapcsolatosan hadd hívjam fel a figyelmet egy csapdára! Nagy a kísértés, hogy másokéból tegyünk jót. Olyan könnyen fel tudjuk ajánlani mások javait vagy idejét egy nemes célra, pedig erre nincs jogunk. A zsúfolt buszon utazva nincs jogom felállítani az ülésen terpeszkedő tizenöt éves fiút, hogy adja át a helyét az éppen most felszállt kisgyerekes anyának. Ha én ülök, átadhatom a helyem, de más helyével nem segíthetem a rászorulókat. Vagy egy buszsofőr nem tehet jót a megállóban várakozókkal úgy, hogy olyan helyeken is megáll, ahol menetrend szerint nem kellene. Ózdra utazva egyszer volt szerencsém egy ilyen sofőrrel, aki annyi helyen megállt, hogy végül egy óra késéssel ért be a városba. A menetrenden kívül felvettekkel kétségtelenül jót tett, de a menetrend szerinti utasoknak egy óra késést okozott. Úgy nem tehetek jót senkivel, hogy közben mással rosszat teszek. Bárhogy akarok segíteni valakin, csak a magaméből segíthetek.

Az Úr ebben is példát mutat nekünk. „Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és azzal semmi nem szerez bántást” (Péld 10,22). Ha Ő meggazdagít valakit, a magából ad, nem mástól veszi el a gazdagságot. Ha meggyógyít valakit, nem azon az áron teszi, hogy más beteg lesz emiatt. Az

Úr Jézus meggyógyította a vérfolyásos asszonyt, emiatt meghalt ugyan Jairus leánya, de Urunk késedelmét helyrehozva visszaparancsolta a halálból a kislányt. S a legfontosabb: amikor megváltott minket Jézus Krisztus, magát áldozta fel a keresztfán, nem mást. Járjunk mi is Hozzá hasonlóan, Tőle vett bölcsességgel és jósággal forgolódjunk embertársaink között!

KÖRKÉP

Köszönőlevél Nysából • *Jan Cieslar*

Kedves Testvéreink az Úrban!

Szeretnénk a lengyelországi, Nysai Pünkösdi Gyülekezet nevében megköszönni azt a csodálatos és gyors segítséget, amelyet az árvíz utáni időkben eljuttatatok hozzánk. Krisztus valóságos szeretetét mutattátok be nekünk, mikor látva kárainkat, azonnal készek voltatok segíteni. Sajnos, a gyülekezeti házunk nagyon megrongálódott, de öröm volt látni, hogy habár az egyetlen segítség, amit anyagiakban kaptunk a töletek származó volt, mégis sikerült annyira rendbehoznunk mindent, hogy alkalmainkat már ott tartjuk. Tudjuk, hogy a magyarországi kereszténység sem tartozik a leggazdagabbak közé, ezért különösen nagyra becsüljük mindazt, amit adtatok. Más országokból is jöttek felmérni kárainkat, de a ti segítségetek olyan gyors és praktikus volt, hogy ez lehetővé tette a gyülekezeti ház javítási munkálatainak azonnali elkezdését és folyamatos végzését. Habár a padló felújítása még eltart egy ideig, a leglényegesebb munkálatokkal már készen állunk.

Dicsőítjük az Urat kedvességetekért és szeretetekért. Imádkozunk értetek, hogy Mennyei Atyánk áldjon meg benneteket jobban, mint ahogy el tudnánk képzelni, és töltsse be minden felmerülő hiányotokat. Köszönjük azt a bátorítást, amit adományokkal nyújtottatok. Ebből is tudhatjuk, vannak testvéreink, akik mindig mellettünk állnak.

2Kor 9,10

Testvéri szeretettel minden magyar gyülekezetnek: *Jan Cieslar*

Segítség az árvízkárosultaknak • *Süveges Imre*

Azt hiszem, mindenki döbbenet figyelve a médiák híradásait az elmúlt hónapokban a környező országokban lévő árvizekről. Istennek hála, hogy Magyarországon nem okozott jelentősebb problémát a sok csapadék. Ez nem így volt a környező országokban: Lengyelországban, Csehországban, Németországban az árvíz óriási károkat okozott jó néhány településen. Szomorúan láttuk, hogy települések kerültek víz alá, épületek pusztultak, emberek menekültek, sokan hajléktalanokká váltak, többen meghaltak az áradás következtében.

Közösségünkben többen is késztetést éreztek arra, hogy segítsenek. Az országos vezetőség felhívására gyűjtés kezdődött. A nyári Pünkösdi Európa Konferencia megrendezése a csehországi Friedel–Mistekben majdnem veszélybe került az áradás miatt. Végül mégis sikerült megtartani. Ott az európai pünkösdi vezetők megállapodtak arról, hogy ki kinek küld segítséget. Mi a lengyelországi Nysa városát és az ott levő pünkösdi gyülekezetet támogattuk a helyreállításban. Örömteli megtapasztalás volt, hogy gyülekezeteink milyen aktívak voltak az adakozásban. Így került sor lengyelországi látogatásunkra, amikor *Prekopa Istvánnal*, a péceli Kármel gyülekezet presbiterével átadtuk a Magyarországi Pünkösdi Közösség segítségét nysai testvéreinknek.

Nysa városa katasztrófa sújtotta terület, csak hosszú kerülővel tudtuk megközelíteni a lezárt és

sérült utak miatt. Örömmel és szeretettel fogadtak testvéreink. Elmondták az árvízzel kapcsolatos megpróbáltatásaikat, megmutatták a károkat. Mi a víz levonulása után egy hónappal érkeztünk, a város nagyrészt már kitakarították. „Csak” a feltört utak, leszakadt hidak, egy-két összedőlt, átázott épület oldalán lévő vízszintjelzés mutatta, hogy mi történt. Nysa városa néhány napig teljesen víz alá került. Hála Istennek, az árhullám elég gyorsan levonult, és a település nem volt több héten keresztül víz alatt, mint sok más lengyel és cseh város.

Az árvíz idején a város lakói számára nagy félelmet okozott a település felett 3–4 km-re levő mesterséges tó, ami felduzzasztotta a folyó vizét, és egy gáton keresztül szabályozva engedte tovább. Mindenki attól félt, hogy a magas vízszint miatt átszakad a tó védőgátja és teljesen elpusztítja a várost, ahová a számítások szerint 30 méter magasságú vízmennyiség zúdult volna. Szerencsére ez nem következett be, a gát kibírta a víz nyomását, és az öntötte el a várost, ami felette átment. Ez is elég volt ahhoz, hogy néhány helyen két és fél méter magas víz legyen. A városközpontban is, mivel az van a legmélyebben. Ott, a centrumban található a helyi pünkösdi gyülekezet imaháza. Egy többszáz éves templomot használnak testvéreink, amit az államtól kaptak néhány éve. Az épületben kb. két méter magas volt a víz, teljesen átáztatta a falakat, az egész létesítményt. Csoda és érdekesség, hogy a hajópadlót az ár felemelte a padokkal, a szószékkal és minden felszereléssel együtt, és kb. két méter magasságban a víz felszínén tartotta. Még a szószéken lévő Biblia is a helyén maradt, szárazon, csupán két méterrel magasabba került. Annyira jól tartotta a víz az összefüggő hajópadlózatot, hogy tudtak a padlón járni, és mentették a menthetőt: a hangszereket és az elektronikai berendezések nagyrészt sikerült felmenekíteni a karzatra. A legtöbb kár az épületben esett. Mikor ott jártunk, már elkezdődtek a helyreállítási munkálatok, a vakolat leverése, a falak, a padlózat gépekkel való kiszáritása. Nagy örömmel fogadták az adományt, hiszen ez az épület helyreállításának 70%-át fedezi. Kértek bennünket, hogy fejezzük ki hálájukat és köszönetüket az adakozóknak. Mi ezt örömmel közvetítjük, hiszen mindannyian szívesen segítettünk.

A gyülekezetből egy-két családot is módunkban volt meglátogatni, akiket nagyobb kár ért. Több helyen említették, hogy vannak házak, amelyeknek legalább egy év kell a teljes kiszáradáshoz, csak utána tudnak beköltözni.

Azzal a tudattal érkeztünk haza, hogy jó helyre ment a segítség, és mi is köszönjük a testvérek adakozására való készségét.

Missziómunka Debrecenben – beszélgetés egy fiatal pásztorral • Süveges Imre

– Szeretném, ha néhány szóban visszatekintenél a gyülekezet kialakulásának történetére.

Kiss József, pásztor így válaszol: – Tulajdonképpen egy házicsoporthoz indultunk 1994-ben, mi ekkor költöztünk Debrecenbe. Azon kezdtünk gondolkodni, hogy mit tehetnénk a városban, ugyanis volt egy kis „mag”, akik a hajdúsámsoni gyülekezetbe jártak, de debreceni illetőségűek. Velük együtt kezdtünk el alkalmakat tartani, s örömeinkre egyre több ember tért meg az ismerőseink közül.

– *Hogyan formálódott ki ebből a gyülekezet?*

– Imádkoztunk Debrecenért, hogy Isten látogassa meg a várost, és az Ő segítségével jöjjön létre gyülekezet. Egy alkalommal hallottam a sátmiszióról, és rögtön ezután szólt hozzám az Úr, hogy hozzuk a sátrat Debrecenbe.

Úgy gondoltam, belevágunk, elnézik nekem, ha tévedek, hiszen fiatal vagyok.

– *Hány éves vagy most?*

– Huszonnyolc. Veszítenivalóm nem volt, a testvérek szerettek, így elmondtam először a vezetőknek, majd a gyülekezetnek ezt a tervet. Először meglepődtek, de eldöntöttük, hogy

együtt imádkozunk, s valóban egyetértésre is jutottunk.

– *Sokan hallottuk, hogy áldott volt az a sátoros magvetés. Hányan maradtak meg a megtérők közül?*

– Körülbelül nyolcvan komolynak látszó megtérő közül harmincan maradtak meg, akik ma is stabil tagjai a gyülekezetnek.

– *Összesen hányan látogatják jelenleg a gyülekezetet?*

– A tagok száma 80 körüli, de az alkalmakat mintegy 150-en látogatják rendszeresen.

– *Hogyan telt az idén a nyaratok?*

– Nagyon mozgalmas volt. Már eleve az istentiszteletek is sok újat hoztak, az Úr mindig tesz valami váratlant. Ezen kívül előkészítettük az evangélizációkat, ez mindig izgalmas. Ebben a hajdúsámsoni gyülekezet is segített.

A sátormisszió előzményeként szabadtéri alkalmakat tartottunk a városban, többszáz emberrel tudtunk beszélgetni. Eközben zajlott a gyülekezeti élet, diakónusokat állítottunk szolgálatba, házicsoportokat indítottunk.

Az idei debreceni sátormissziót most tartottuk először önállóan, függetlenül az anyagyülekezettől, ezért sokban különbözött az előzötől. Az idei evangélizációs sorozaton nem volt annyi keresztény látogató, a jelenlévőknek kb. 70%-a kívülálló volt.

Az előadások népszerűbbek voltak a koncerteknél, érdemi munkát lehetett végezni általuk. Különösen lelkesítően zajlottak az esti istentiszteletek. Ez volt az első, komoly, önálló munkánk a debreceni gyülekezettel, amiben igazán összekovácsolódtunk.

Egy hónappal ezután kezdődött a hajdúböszörményi sorozat.

– *Ti magatok is új gyülekezet vagytok, hogyan kerültök Böszörménybe?*

– Úgy indult ez a kezdeményezés, hogy páran az ottani református közösségből, akik már találkoztak a Szentlélek munkájával és maguk is többre vágytak, megkerestek bennünket. Eljártak az istentiszteleteinkre, betöltek Szentlélekkel.

Megszerettük egymást ezekkel a testvérekkel, kijártam hozzájuk szolgálni, és éreztük az Úr áldását is. Megerősödött az itt lévő házicsoport, amely ekkor már 30–40 főből állt, úgy hogy helyet kerestünk az összejöveleteink számára, ami márciusban sikerült, azóta ott működik az önálló gyülekezet.

– *Hogyan fogadta a város az ottani sátoros alkalmakat?*

– A vallási vezetők támadtak bennünket, s a polgármester mindent megtett, hogy ne jussunk helyhez, így magánterületet kellett bérelnünk.

– *Mégis úgy hírlik, mindezek ellenére, eredményes volt a munka.*

– Igen. A harminc megtérő közül kb. 15-en járnak jelenleg is az alkalmakra.

– *Volt-e még jelentős esemény a nyáron?*

– Vendégül láttuk az amerikai Charles testvér pünkösdi szolgálócsoportját. Ők a Pennsylvániában lévő *Élet* nevű csoport tagjai. Nagyon áldottnak és fegyelmeztnek ismertem meg őket. Első programunk az volt, hogy a városiakkal kitakarítottunk egy parkot, aminek az újságban is híre ment.

Ezután két napot utcai evangélizációval töltöttünk a belvárosban.

– *Volt időd pihenni a nyáron?*

– Erre, sajnos nem tudtam sok időt szánni.

– *Hogyan érzed magad egy ilyen fiatal, dinamikus gyülekezet pásztoraként?*

– Nagyon szeretem a gyülekezetemet, úgy érzem, ők is engem, s azt hiszem, sok minden megadatik nekem, ami talán egy régi gyülekezet pásztorának nem.

– *Például?*

– Például az, hogy az emberek tisztelnek, ajándéknak tartanak, és ez gyakorlati dolgokban is megnyilvánul, segítik a szolgálatomat.

– *Milyen terveitek vannak a jövőt illetően?*

– Szeretnénk Hajdúböszörményben egy pásztort szolgálatba állítani, lehet, hogy ez hamarosan

megoldódik. Debrecenben pedig még több házicsoportot elindítani. Az a célunk, hogy a gyülekezet minden egyes tagja tartozzon egy házicsoporthoz, így a közeljövőben még tíz házicsoport indítását tervezzük. Úgy tűnik, vannak embereink, akiket a „*Jetro-elv*” alapján szolgálatba tudnánk állítani. Fontos még, hogy szeretném képezni a vezetőket.

A jövőben pedig a Sátormissziót szeretnénk Nyíregyházára is elvinni.

– *Tehát újabb gyülekezet alapításán gondolkodtok?*

– Igen. Már ott is működik egy házicsoportunk.

Még egy fontos esemény volt a nyáron, hogy Reinhard Bonnke egyik munkatársa, egy néger testvér járt nálunk, akiben Istennek áldott, felkent emberét ismertük meg. Én életemben először láttam ilyen közelről működni Isten erejét, és ez jelekben is megnyilvánult. Többen meggyógyultak, megújultak a Szentlélek jelenlétében. Egy éven belül még négy napot fog Magyarországon, gyülekezetünkben tölteni ez a testvér.

– *Utolsó kérdésem, Józsi, mikor töltekeztél be utoljára Szent Szellemmel?*

– Ma.

– *Hogyan történt?*

– Az Ószövetségben olvastam Jeremiás elhívásáról, és Isten megláttatta velem, hogyan hozott ki engem is a múltamból. Amikor elkezdtem beszélgetni az Úrral, Ő betöltött, és három órán át voltam Lelke jelenlétében.

– *Köszönöm a beszélgetést, kívánom, hogy az Úr áldjon meg sokszorosan!*

Richard Sakarian Magyarországon • Pánczél János

A Teljes Evangéliumi Üzletemberek Szövetségéről eddig inkább csak a bennfentes hívők tudtak, ők is többnyire „*A legboldogabb emberek a földön*” című könyv alapján. E könyvet *Demos Sakarian* örmény származású pünkösdi farmer írta, aki prófétai beszéd alapján sok ezer társával még a több mint másfél millió örményt lemészároló agresszív török támadás elől menekült Észak-Amerikába. Ő kapta Istentől azt a látást, hogy újjászületett, a Szent Szellem tüzetől égő farmerek, üzletemberek maguk is emberhalászok lehetnek társaik, a rábízottak körében. Vacsorákat szerveztek, amelyeken a meghívottak közül – az erővel teljes bizonyágtételekre, a hitből való imákra – sokan megtértek, újjászülettek. Szentlélek-keresztséget nyertek, meggyógyultak. Ezt a missziót most már fia, *Richard Sakarian* folytatja, aki nemcsak sikeres üzletember, hanem a 154 országra kiterjedő szövetség világelnöke is. Shakarian testvér Budapestre érkezése is különleges volt. A szövetség magyarországi elnöke kocsival hozta a repülőtérről. Útközben elmondta neki, hogy Budapestnek ezen a részén két maffiaközpont van. Közülük az egyik ebben a gyönyörű nagy házban található. Ekkor felülről kapott közös indíttatásra megálltak. Be akartak lépni a kapun, de egy fiatalember őrizte a bejáratot. – Mit akartok itt? – Jó hírt hoztunk, az evangéliumot! – De nekem fáj a lábam. – Akkor mindenekelőtt imádkozunk érted. – Csávók, forróság járja át az egész lábamat. Jól van a lábam! – Srácok! Gyertek ki! – Ekkor spontán hirdették nekik az Igét. Meghívták őket a Tabánba, az evangélizációra. – El fogunk menni! – ígérték többen.

A továbbiakban beszéljen maga Shakarian testvér: Afrikában nem találsz olyan helyet, ahol ne lennének teljes evangéliumi üzletemberek. – Isten azt akarja, hogy felgyorsuljon az aratás munkája, együtt dolgozzunk a Szentlélekkel. Az utóbbi időben a legnagyobb ébredés Afrikában és Latin-Amerikában van. Eddig 72 országban szolgálhattam. Hónapokkal ezelőtt Párizsban 11 ezren voltunk együtt: pásztorok, csoportvezetők, más szolgálattelvők, hívő üzletemberek. Különleges alkalmakat készített az Úr. Azután Ausztriába mentünk. Ott volt Vankó Magdolna magyar országgyűlési képviselő. Egy rövid szolgálatot meghallgatva sírva átadta a szívét Jézus Krisztusnak. Egészségügyi problémái voltak. Imádkoztunk érte és meggyógyult. Boldog, mert áldott állapotban van hat hónapja.

Az a feladatot kaptuk, hogy Budapesten augusztus 20-a táján nagy rendezvényt tartsunk egy

parkban a Teljes Evangéliumi Üzletemberek Szövetsége szervezésével. – Egész éjjel az Úr előtt voltam, s megmutatta, kezébe akarja venni a tabáni parkban ezt a munkát. Elmentünk oda és imádkoztunk.

Több dologra szeretnék kérni benneteket. Szükség van olyan emberekre, akik hittel, a Szellem erejével imádkoznak. Mint ahogy az Ige mondja: „mélység mélységeket hív elő.” Ahogy az asszonynak szülési fájdalmai vannak, úgy szükség van szülési fájdalmakra, vajadásokra az imában is, akár az éjszaka közepén. A szellemi felelősséget nektek kell vállalnotok! A te imád által fog Isten embereket megmenteni. Pünkösdkor mindenkire leszállt a tűz. A csodák az Úrtól jönnek, akit szeretünk és teljes szívvel szolgálunk. Vállaljuk egymásért a felelősséget! Jöjjön elő, és vesse be magát minden imaharcos! Keljete fel az éjszaka közepén s jöjjetek össze házakban! Fontos, hogy teljesen Istentől függjünk! Addig az emberek nem fognak hinni, míg meg nem látták Istenünket. Hisszük, hogy az Úr jelekkel és csodákkal válaszol. Sok tennivalónk van! Tegyük meg a részünket! Istenre nézzünk! Olyan összejövétel is volt, ahol üzletemberek ismerkedhetnek, beszélgethetnek. Hálások vagyunk az Úrnak, hogy Budapesten a kétnapos tabáni evangélizáción 192-en megtértek, aláírták, kitöltötték az ezt igazoló lapot. Sokan megújultak, s emellett mintegy 60-an jelezték különféle betegségeikből való gyógyulásukat. Csak néhány példát említek ezekből. Egy 50 év körüli asszony írja: rettenetes fájdalmai voltak a hátgerincében és a nyakán. Nem tudott hajolni. Meggyógyult.

Egy idősebb férfi zöldhályogban szenvedett, most lát, tud olvasni.

Volt, aki erős rövidlátásból gyógyult meg, el tudta olvasni messziről is a szöveget.

Kecskeméten is jóval százon felül döntöttek Jézus Krisztus mellett. Voltak, akik gyógyulást nyertek.

Ezzel nem fejeződött be a nagyszerű kezdet. A tűz tovább terjed egész Magyarországra, a környező országokra, Keletre. Mintegy 15 országból vagyunk most itt bizonyosággal az Úr eszközeiként.

Ötven évvel ezelőtt az Úr betöltött Szent Szellemével, és szólt hozzám. Ha Ő megszólít, megváltoztatja az életedet örökre. Újat, hatalmasat tesz. Nagyra értékelem a jó együttműködést Magyarország, Németország, Ausztria között, igazi testvéri közösségben munkálkodunk. Isten mindenható, mindentudó, örökkévaló. Nem jelenti ki magát mindenkor, mindenhol az embernek, de az utolsó időkben megnövekszik a tudomány. Isten dicsősége és ismerete is mind nagyobb lesz a földön. Ábrahám, Mózes, Dániel mind nagy ismerettel bírt, de igazán akkor áradt nagy világgosság a földre, amikor Jézus eljött a világra.

Édesapám az egész földet látta látomásban, emberek millióit, akik kezüket Istenhez emelték. Hatalmas folyamatok idejébe érkezünk. Minden ember meg fogja tudni, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. Felismertük, hogy nemzetközilek vagyunk, igazi egységben, szeretetben együtt kell dolgoznunk. Nincsenek papjaink, fizetett felelőseink, mindenki önként, örömmel végzi a vállalt feladatát az Úrért. Az újonnan megtértek gyülekezetükbe tüzet, ébredést visznek. Összetartunk, együtt menetelünk minden országban. Engedd, hogy szíved a Szent Szellem tüzétől égjen!

„Hagyományt szeretnénk teremteni” – Továbbra is népszerű a Sátoros ünnep • S. L. Rólunk írták – kisKÖRÖSI lap

Az elmúlt év hasonló időszakában újszerűnek, meglepőnek tűnt a pünkösdiék kezdeményezése, a város központjában felállított sátor, amelyben keresztény értékeket hordozó programokat szerveztek – nemcsak a gyülekezet tagjai számára. Akkoriban még az adott izgalomra okot, vajon a kiskőrösiek hogyan fogadják a több napon át tartó rendezvénysorozatot, nem zárkoznak-e el annak sajátos jellegétől. Mint kiderült, felesleges volt az aggodalom, mert a 700 fős sátor szinte valamennyi eseményén többszázan vettek részt,

messze meghaladva a gyülekezet létszámát. A sátor népszerűsége vitathatatlan volt, a programok mindegyikének – életkortól, felekezettől, hovatartozástól függetlenül – üzenete volt az emberek számára. Érthető tehát, hogy a siker arra ösztönözte a szervezőket, nevezetesen a Kiskőrösi Pünkösdi Gyülekezetet, hogy ebben az évben is vállalják az óriási feladatot – ismét állt tehát a sátor...

Pataky Albert, a helyi pünkösdielkésze a tavalyinál jóval könnyebb szívvel beszélt a 4 nap eseményeiről, s válaszolt kérdéseimre.

– *Mennyiben volt más ez a Sátoros ünnep, mint az elmúlt évben?*

– Célja tekintetében nem volt változás, a programok és maguk az előadók is arról szóltak, hogy napjainkban milyen nemkívánatos jelenségek veszélyeztetik az emberi élet teljességét. Ugyanakkor utat is mutattak ezek elkerülésére vagy leküzdésére. A keresztény értékrend elfogadása védelem nyújt az erkölcsi megsemmisüléssel szemben, s a krisztusi áldozatvállalás példája tartalmat ad az emberi életnek.

A különbség a tavalyi és a mostani Sátoros ünnep között elsősorban abban van, hogy a város elfogadta, magáénak érezte a rendezvényt. Az első alkalommal még az új iránti kíváncsiság hozta be az emberek többségét a sátorba, most viszont már tudták mire számíthatnak, s mégis – vagy éppen ezért – eljöttek. Az elfogadás abban is megnyilvánult, hogy ezúttal szponzorok támogatására is számíhattunk, a költségek 1/3-át ők fedezték. Az anyagi támogatáson túl többen vettek részt a munkában, és mindannyian a legjobb szándékkal segítettek. A programok látogatottsága is a tavalyihoz hasonlóan alakult. Láttunk új arcokat is, főként fiatalokat, akik az első napon még csak a sátor környékén nézelődtek és hallgatták a bent történeteket, de másnap már ők is beültek a sátorba.

– *Mely programok voltak a legnépszerűbbek?*

– A legtöbben a nyitó- és záróünnepségre jöttek el, de örömeinkre sokan hallgatták az ismert *Immanuel* együttes koncertjét is. Nagy sikert aratott a *Magyar Continental Singers* együttes műsora. Ez alkalommal nemcsak koncertet adtak, hanem egy színdarabot is bemutattak. A koncerteken kívül meglepően sokan vettek részt a vendégelkészek ige hirdetésein, köztük fiatalok is voltak szép számmal. A Főnix Centrum által szervezett és a programban szereplő kerékpáros ügyességi versenyen többen vettek részt, mint bármelyik más hasonló vetélkedőn. Külön kell szólnom a gyermekrendezvényekről. A Sátoros ünnep minden napján tartottunk a gyerekeknek programot, s öröm volt nézni, hogy az apróságok milyen önfeledten vesznek részt a játékokban, előadásokon. A bábozás, közös játékok, vetélkedők, kézimunka annyira lekötötte őket, hogy nem érezték az idő múlását, és szomorúan vették tudomásul a foglalkozás befejezését. Másnap újra ott voltak, s újabb játékokkal ismerkedtek meg. A „gyermekmunkásoknak” nevezett foglalkozásvezetők kiváló munkát végeztek annak ellenére, hogy egyikük sem rendelkezik szakvizsgával...

– *Akkor honnan vették a számtalan ötletet, szakmai hozzáértést?*

– Közösségünkben nincs hitoktatás, hanem gyermekbibliakörök működnek vasárnap délelőttöként. A foglalkozások vezetői is valamikor a többi gyerekekkel együtt rendszeres látogatói voltak ezeknek a bibliaköröknek, ahol sokat láttak, tapasztaltak, sok mindent megtanultak. Közülük természetes úton kerülnek ki azok, akiknek különleges érzékük, tehetségük van a gyerekekkel való foglalkozáshoz. Ők tovább képezik magukat különböző táborokban, szakmai tanfolyamokon, s így elhivatottságuk mellett a szakmai tudást is megszerzik. A mostani programsorozat forgatókönyvét, ütemezését is ők készítették, emellett a játékokhoz használt eszközöket is maguk állították elő. A kreativitásra épülő gyermekfoglalkozások híre már túlnőtt a közösség határain, ezért tervezzük, hogy a városban valahol egy kölyöklklubot hozunk létre, ahová felekezeti hovatartozástól függetlenül várjuk a gyerekeket. Új kezdeményezés, ami már működik, az ún. *Kölyökvonal*. Ezen a telefonvonalon a 78-as körzet 411-577-es telefonszámát tárcsázva tanulságos történeteket, meséket hallgathatnak a gyerekek, amelyeket zene és hangeffektek tesznek életszerűvé. A történetek

hetenként változnak, megújulnak, s mindezeket a helyi hívás költségein hallhatják a gyerekek.
– *A Magyar Continental Singers műsora meglepően profi produkció volt. Róluk hallhatnánk valamit...?*

– A Continental Singers eredetileg amerikai kezdeményezés volt, de ma már Európában is működnek ilyen csoportok. Ökumenikus alapon, nemcsak egy felekezet tagjaiból állnak. Az előadói készségekkel rendelkező, zenéhez értő emberek részére különböző táborokat szerveznek, s ott áll össze a csapat, ott készülnek a műsorok, amelyekkel egy éven keresztül turnéznak. Többnyire egyházi eseményeken lépnek fel. Így jutottak el hozzánk is a Sátoros ünnepre. Zenéjük minden korosztály számára „fogyasztható”, példa erre, hogy az idős emberek is végighallgatták koncertjüket.

– *Végül egy fontos kérdés: lesz-e a továbbiakban is sátor?*

– Miután a kezdeményezés változatlanul népszerű, megígérhetem, hogy lesz. Hagyományt szeretnénk teremteni a városban, ezért minden év hasonló időszakában megrendezzük a Sátoros ünnepet. Reméljük, hogy az esemény minden felekezet számára valóban ünneppé válik, és a város továbbra is magáénak tekinti a mindenkinek szóló programokat.

Aktuális információk a világból • Fordította: Kocska Péter

Jelentés egy afrikai pásztor keddi imaórájáról • North Caroline, Living Wan, Christian Fellowship

Egy keddi esti imaórán, az imádkozás közben felelősséget érzett szívében a pásztor azokért is, akik nem tudtak jelen lenni az alkalmon betegségük miatt, ezért azt mondta: akinek valamelyik hozzátartozója vagy barátja betegség miatt otthon maradt, emelje magasba a zsebkendőjét az ima alatt. Arra indította őket, hogy vigyék el a zsebkendőt, helyezték a beteg testrésszére, és Jézus nevében mondják ki a gyógyulást.

A lelkipásztor nem tudta, hogy egy muzulmán ember is jelen volt az istentiszteleten, aki a falujában törzsfőnök. Ez az ember először járt keresztény gyülekezetben. Gondolkodott, hogy kinek tudna ilyen módon segíteni, de senki nem jutott eszébe családtagjai vagy barátai közül, aki beteg lett volna. Mivel áldásról volt szó, felemelte zsebkendőjét, mert nem akart kimaradni abból. Az alkalom után hazatért.

Néhány nappal azután egy falubeli házaspár állított be hozzá, sírva mesélték, hogy két éves kislányuk meghalt, és most fogják temetni. A törzsfőnök elment velük, hogy megvigasztalja a gyászolókat. Láta a kis tetemet előkészítve a temetésre, és ekkor eszébe jutott a zsebkendő, amellyel áldást kért és hite szerint kapott. Visszasietett a házába, megkereste, és futva ment a tetemhez. Ráhelyezte a halott kislányra, és ugyanazt kérte: Jézus nevében gyógyulást. És íme, az élet visszatért a kis testbe. A falu vénei nemsokára összegyűltek és kijelentették, hogy ez az évszázadok óta muzulmán hitű közösség Jézus Krisztushoz akar megtérni.

...Az emberek gyermeki hittel jönnek Jézus Krisztushoz a harmadik világból is.

Brazília • (Focu Suisse)

A gyülekezetünkben, Brazíliában – jelenti *Marios Bagros* – van egy focicsapat, amely különös módon evangélizál.

A játék előtt az ellenfél összes játékosát a pálya közepére, a kezdőkörbe hívják. Az összegyűlteknek bizonyosságot tesznek, és felolvassnak néhány bibliaverset, néha gitárkísérettel énekelnek. Mindenkinek Bibliát adnak ajándékba, és felajánlják a megtérés lehetőségét. Csak ezután kezdődik a meccs.

Egyszer egy kisvárosban játszott csapatunk, ahol hasonló módon evangélizáltak. Az evangélium nagy erővel működött, könnyek között tértek meg az ellenfél játékosai a játékvezető bírival együtt. A nézők nem tudták, miről van szó. Egy türelmetlen drukker

berohant, hogy megtudja, miért nem kezdődik a játék. Amikor látta, hogy mi történt, megértette, és ő is azt akarta, amit az ellenfél játékosai: megtérni.

Kuwait – Egy hétéves fiú látta Jézust és meggyógyult • Babu Govind, Khaldhuya

Babu Govind hindu családban nőtt fel, 1993-ban szakított a hinduizmussal, és keresztény hitre tért.

Az egyik gyermekének, a 7 éves Ajithnak '95 decemberében retinális pigmentációt diagnosztizáltak. Az egyik szemére megvakult, a másikkal pedig 30%-os volt a látása. Az orvosok már minden reményt feladtak. Ekkor kezdett el a család kitartóan könyörögni a gyógyulásáért. Az ötödik napon a családi áhítat közben éjszaka háromnegyed 12-kor a fiú látta Jézust leereszkedni hozzá tűzben. Mindkét oldalán angyalok álltak. Jézus megállt a fiú előtt, ránézett és ezt mondta: *Fiú, soha ne vétkezz!* Abban a pillanatban Ajith egy csontvázszerű alakot vett észre maga mögött. Amint a sátáni alak megpillantotta Jézust, azonnal eltávozott a fiú közeléből, és abban a pillanatban bekövetkezett a gyógyulás.

Bulgáriai benyomások

Egy német pásztor *Dieter Ernst* és *Ernst Marti* meglátogattak néhány gyülekezetet Bulgáriában, és tanítottak a bibliai főiskolán Burgaszban. Ők osztják meg velünk benyomásaikat az országról, az emberekről és a gyülekezetekről:

Burgasz 200 ezer lakosú város, a Fekete-tenger partján fekszik. Kilométer hosszú homokos partszakasz és egy varázslatos természeti park öleli körül. A városban rengeteg embert látni az utcákon, de ha valaki közelebbről nézi a települést, akkor meglátja mindenhol a szükségét. Az emberek átvizsgálják a szeméttárolókat valami ehető után kutatva. Cigánygyerekek mutogatnak a szájuk felé: „éhesek vagyunk”. Az egykori és a még részben uralkodó kommunizmus nemcsak a gazdaságot, hanem a környezetet is tönkretette. Bulgáriában 80%-os a munkanélküliség, ami nyáron még rosszabb is szokott lenni. Sok asszony nem tudja, mit ad holnap enni családjának. Az élelmiszer majdnem olyan drága, mint Svájcban. Az infláció eléri a 400%-ot. Az egyik városrészben – ahol tulajdonképp cigányok élnek – látszik az igazi szegénység: szétesőfélben lévő deszkabódék, többnyire áram és víz nélkül. Miből is tudnák az áramszámlát kifizetni? Egy gyári munkás csak 50–100 ezer levát keres havonta (1000 leva = 1 svájci frank, 126 Ft). Az országban és különösen Szófiában nagyon rossz a helyzet. A sétáló ember lépten-nyomon koldussal találkozik, akik gyakran testi fogyatékoságban is szenvednek. Egy bolgár ember azt mesélte, hogy vannak cigányok, akik a gyermekeik kezét vagy lábát eltörik, mert úgy nagyobb szánalmat tudnak kelteni a koldulás során. Burgasz stratégiaiilag is fontos állomás az evangélium terjesztésében a környező országok, Oroszország, Törökország és Görögország felé. A városban található egy keresztény nyomda is, ami Bibliákat, könyveket és traktátusokat nyomtat. Ezeknek a terjesztését a gyülekezetek végzik.

Bulgária reménysége?

Van reménysége ennek az országnak! Az evangéliumi pünkösdi közösségek fényt hoznak ebbe a kétségbeesett, sötét helyzetbe. Szoros együttműködésben az AVC-vel már sok, jó irányú változás történt. Folyamatosan élelmiszert és ruhákat szállítanak Bulgáriába, ahol igyekeznek a legnagyobb szükségeket enyhíteni. Számomra a Jakab apostol levele 2. részéből való igevers „a hit cselekedetek nélkül halott” – nagy fontosságot nyert. Nem elég csak az evangéliumot prédikálni, hanem olyan munkát kell végezni, amivel a tényleges fizikai nyomorúságon lehet segíteni. Ilyen módon Isten végtelen szeretetének tanúbizonysága lehet a munkánk. A gyülekezetek tevékenyen vehetnek részt a segélyszállítmányok szétosztásában.

Segítség ingyenkonyhával...

Szófiában és Várnában már berendeztek több ingyenkonyhát, ahol a szegényeknek napi

egy alkalommal meleg ételt adnak. Ezek naponta legalább 300 embert látnak el. Az egyik ilyen konyhát egy bolgár házaspár üzemelteti a gyülekezet alagsorában, és azon fáradoznak, hogy kellemes körülményeket teremtsenek a szegény rászorulóknak.

Az állam nehezen tud ilyen ingyerkonyhákat fenntartani, ezért az AVC ezen a területen is segítséget próbál nyújtani. Egy konyha 100–200 személy körüli csoportot tud ellátni naponta. Burgaszban az önkormányzat is be akar rendezni ingyerkonyhákat. Körülbelül egyforma számú önkormányzati és keresztény finanszírozású melegkonyha létezik eddig, ami nagyon jó lehetőséget ad az evangélium hirdetésére. Szófiában és Várnában is az ebéd előtt rövid áhítatot tartanak. Ezen a szolgálaton keresztül már sok ember megtért Istenhez.

Egy üzletember víziója

Burgaszban megismertünk egy befolyásos üzletembert, aki hívő keresztény. A mérnöki diploma megszerzése után egy ideig az USA-ban élt. Miután visszatért Bulgáriába, saját vállalkozásba kezdett. Keményen dolgozott, de ha korábbi amerikai barátai nem segítenek neki, és nem fizetik ki hosszabb időre irodája bérleti díját, nem tudta volna folytatni a munkát. Ebben az időben tért meg. Isten szólt hozzá és ezt mondta: az üzleti nyereségből lelkipásztorok képzését és fizetését kell fedeznie. Isten megmutatta neki, hogy Burgaszban és környékén több gyülekezet születik. Ma a vállalkozás Istentől gazdagon áldott, és mindig adódik új lehetőség jó üzletek kötésére.

Szolgálók nyugatról

Dieter Ernst (Emetten) Istentől kapott látomást Bulgária megnyerésére. Rendszeresen látogatja az országot, ahol szolgálatot végez. Egy alkalommal a burgaszi bibliaiskolában oktatott, és közben két hétig prédikált Ézsaiás könyvéből. Az embereket erősen megérintette Isten ígéje, és sokan átadták életüket Krisztusnak. Különböző gyülekezetekben, Szófiában, Burgaszban, Várnában prédikált az élet feltétel nélküli átadásáról. Isten hatalmas kenete volt a szolgálatán, aminek köszönhetően az emberekben Jézus követésére újabb és erősebb akarat gyült.

Szófiában egy négynapos kongresszus nagy feltűnést keltett a médiákban: 5000 ember látogatta a rendezvényt, melyet újra és újra ortodox és más felekezetű egyházi csoportok zavartak meg. Az istentisztelet alkalmait szektafelkelésnek nevezték. Az ortodoxok egész Bulgáriában egy napra utcai demonstrációt szerveztek. Könnygázbombák és egy robbantásos fenyegetés volt a zavargások tetőpontja, de Isten erősebb. Minden este emberek százai adták át életüket Jézusnak, és sok testi gyógyulás is történt.

A kormányzat pozitív hozzáállása

A minisztérium egyik vallásos kérdésekkel foglalkozó levelében, amit Bulgária evangélikus gyülekezeteinek írt, közölte, hogy az ország ökonómiai katasztrófán esik át, ennek elhárításában az evangélikus templomok jelentős segélynyújtó szerepet töltenek be. Ezek a gyülekezetek magas tekintélyt vívtak ki a kormányzat előtt, amely humanitárius munkájukat minden szempontból támogatni fogja. A minisztérium megígérte a támogatást és a vám eltörlését. Ez a levél hagyja fellelegezni a keresztényeket, főleg, ha arra gondolunk, hogy nem sokkal ezelőtt üldözöttek voltak ebben az országban.

Egyenként • Durkó Sándor László

Egyszer Teréz anyától megkérdezték, hogy a sokmillió kalkuttai nyomorulton hogyan akar segíteni. Ő azt válaszolta, hogy „egyenként”.

Így is tett. Kalkutta utcáin milliónyi bengáli között szolgált a Szeretet misszionáriusa a nővérekkel együtt. Ő megélte az ígét, mint Isten szolgálója, aki a Lk 14,21 verse szerint járt el, és a város utcáiról összeszedte a szegényeket, sántákat, vakokat. Segítette a nyomorultat, özvegyet, árvát, az útszéli csonka-bonkákat, akiket az indiai társadalom halálra ítelt.

Teréz anyát Isten a közelmúltban hazahívta. Indiában kétnapos nemzeti gyászt hirdettek, és az

ország történetében példátlan módon, elnököket megillető szertartás keretében temették el. Egy keresztény asszonyt Indiában.

A gyermekek felé különös szeretettel fordult. Híres mondása volt: Ha megmentesz egy gyermeket, egy világot mentesz meg.

Munkatársakat gyűjtött maga köré. Misszionárius nővérei 122 országban spártai körülmények között dolgoznak, élelmet, gyógyszert osztanak, türelmet és szeretetet visznek olyan szerencsétleneknek, akiket kívülük senki sem vállal.

Teréz anya megérezte: az emberek szívesen adakoznak, ha látják mire megy el a pénzük. Inkább adnak téglát egy kisebb ház megépítéséhez, mint a nagy felhajtással megrendezett alapkölerakáshoz.

Az összegyűjtött alamizsnát azonnal odaadta a szegényeknek. Rizst osztott Kalkutta utcáin, ruhát a leprásoknak, gyógyszert a tébécéseknek.

Állami és egyházi adományt viszont sohasem fogadott el. Féltve őrizte függetlenségét.

Vallási türelemből is példát mutatott. Ő Jézus nevében szolgált, nem alkudott meg, de tiszteletben tartotta a kalkuttai bengáli mohamedán hitét éppúgy, mint a hindu hagyományt, legyen szó öltözködésről, étkezési vagy éppen temetkezési szokásokról.

Elvetett minden földi tekintélyt. Órákig vigasztalt egy haldokló rikaszt, és habozás nélkül otthagya a tiszteletére adott fogadás úri vendégeit, mert egy beteg gyereknek gyógyszert kellett vinnie.

Őt nem kellett halála előtt vigasztalni. Szolgálat közben, békességgel ment haza. Élete minden perce mások szolgálata volt. Nem járt pszichológushoz, nem költött szépítőszerre. Lelki szépség sugárzott belőle.

Ura hú szolgálként hazahívta. Betöltésre váró úr maradt utána. Élete, szolgálata példaértékű, példaképünk lehet.

Egyenként sok millió embernek segített! És mi?

{k1997510}

BIZONYSÁGUL

Aranylakodalom • Durkó Sándor László

A megtérés mellett életünk másik legfontosabb döntése a párválasztás. Isten rendelése szerint ez egyszeri és megismételhetetlen. Életünk tartalmát, minőségét határozza meg.

Dudaron 1947-ben feleséget, segítőtársat kért az Úrtól egy jóképű fiatalember. Kérése meghallgattatott.

Jakab József és *Kiss Julianna*, a csinos menyasszony a szeretet himnuszát kapták eskető lelkészüktől útravalónak. Akkor még nem tudták, milyen sokszor szükségük lesz az idézett igékre.

Ennek immáron 50 éve. Szinte maguk sem akarják elhinni, hogy az elmúlt fél évszázad így elsuhant. Őt gyermekük házastársaikkal, valamint tizenkét unokájuk és egy dédunokájuk köszöntötte őket a közelmúltban tartott aranylakodalmukon.

Ahol Isten áldása, ott minden rendben van – mondták az ünnepelek.

A dudari gyülekezet egyik alapítói, majd oszlopai ők. Isten feladattal bízta meg őket, s úgy látszik, még mindig számít rájuk. Nem véletlen, hogy oly sok nehézség közepette megtartotta őket. Nála nincsenek véletlenek.

Úgy érzik, nagyon fontos megtanulni a házasfeleknek, hogy elismerjék, elfogadják és szeretni a másikat, minden hibája és tökéletlensége ellenére is. Hiszen az emberi kapcsolat nem a tökéletességen alapszik.

A Jakab-házaspár a gyülekezetben, valamint családi körben megtartott aranylakodalmi

ünnepeken az Isten iránti kimondhatatlan hálájáról beszélt. Kérésük pedig az, hogy egykor a Bárány menyegzőjén is együtt ünnepelhesse nek családjuk és a gyülekezet minden egyes tagjával.

{k1997501}

Hogyan hallottam meg az Úr hívását? • *Nyeste Ferenc*

Hívó családban és gyülekezetben növekedtem fel. 1958-ban Mezőberényből Ózdra költözött családunk, akkor nyolcéves voltam.

Ózdon 30 évet töltöttem, s ezalatt sok minden történt velem, velünk, azaz a családommal. Nálunk, a nagycsaládban rendszeres volt a családi áhítat. Egy ilyen esti alkalom mélyen érintett tizenkét éves koromban. Rámnehezedett az, hogy bűnös vagyok, ezt nem az édesapám, hanem Isten Szelleme mondta nekem. Tudtam, hogy Jézus engem személyesen hív. Rögtön be is akartam merítkezni, de még gyereknek tartottak. Ez az élmény mégis nagyon mélyen belémvésődött. A kamaszkor éveit alatt – két, még most sem hívó bátyám révén – belekóstoltam a világba egy kicsit. A mozi, a cigi, a káromkodás mutatta az Úrtól távolodó irányt, de szüleimen kívül valaki más is figyelte utamat. Tudom, hogy Ő volt, aki a „megfelelő” pillanatban közbelépett. Ennek tulajdonítom azt, hogy a legjobb buliban, amikor igyekeztem azt tenni, amit a többiek, belülről egy hang ezt súgta: mit keresel itt?! Ez nem a te helyed! Nem is tudtam önfelédten fürdeni a bűnben, de igazán megtérni is képtelen voltam. Ekkor jött egy figyelmeztetés. Balesetet szenvedtem, szüleim telkén homok temetett maga alá. Meghalhattam volna, de élek, hála az Úrnak! Örök mementóként jobb térdemen egy 15 cm-es forradás emlékeztet erre az esetre és Isten megtartó kegyelmére. Még csak tizenhat éves voltam akkor, és majdnem egy év telt el, mire teljesen összetörtem az Úr előtt.

Gyülekezetbe csak elvétve jártam, kicsit visszafogtam magam, s a kevésbé bűnösnek tartott szórakozásokra ment el az időm, majd jött egy nap, amikor az Úr újra hívott.

Fábián József testvér szolgált Ózdon több napon keresztül. Édesanyám sírva kért, hogy menjek el az összejövételre, az ő könnyei megtörtek minden ellenállást – elmentem. Érdekes este volt, amit megelőzött egy délutáni alkalom, melyen kortársaim személyesen találkoztak Jézussal, és este erről tettek bizonyosságot. Ragyogott az arcuk, gyönyörűek voltak. Először kívánság támadt bennem, de jó lenne nekem is ez az őszinte öröm. Ekkor valami történt, egy film pillanatok alatt lepergett előttem: az eddigi életem volt. Nagyon nyomorultnak éreztem magam, küszködtem a könnyeimmel, rámnehezedtek bűneim. Nem bírtam ott maradni az utolsó padban, kimentem az imaház udvarának végébe, ahol egy patak folyt, ott sírtam tele zsebkendőimtel, ott könnyebbültem meg, ott töltött be tiszta öröm. Megszabadultam bűneim terhétől. Cigarettaimat, gyújtómat a patakba hajítottam. Tudtam, belülről éreztem, hogy az Úr megbánhatatlan hívással örökre hív magához. Hamarosan azt is éreztem, hogy szolgálatra is hív.

Alámerítkeztem, betöltött a Szentlélek, örvendeztem az Úrban. Teltek az évek, elkezdtem az Úrnak szolgálni, a bibliakörben minden korcsoporttal foglalkoztam. Ekkor kezdődött a közösségben a bibliaköri vezetők képzése, én is megragadtam ezt a lehetőséget. Közben megtaláltam, akit az Úr nekem rendelt, s jöttek a gyerekek is hamarosan.

Építkezésbe kezdtem, dolgoztam, szolgáltam. Birtokba vettük lakásunkat, a gyerekek is cseperedtek. Igyekeztem aktív tagja lenni az ózdi gyülekezetnek. Gyermekek, majd ifjúsági csoportot vezettem, imaórán szolgáltam, s olykor már igét is hirdettem. Így folyt életem szeretett kis családommal, sokféle elgondolással, mit lehetne még lakásunkban és környékén szebbé tenni. Ekkor egy újabb hívással látogatott meg az Úr. A kazánházban gyújtóást aprítottam, amikor tisztán hallottam az Úr hangját, így szólt: „Kész lennél itt hagyni ezt a házat, hogy elmenj oda, ahova én akarlak küldeni?” Ekkor a válaszom még az volt: dehogyis hagynám itt ezt a házat, annyit dolgoztam rajta, s jöttek az érvek sorra. Azután mégis eljött az

idő, amikor győzött egy másik gondolat. Ha az Úr otthagyta a menny dicsőségét értem, kicsoda vagyok én, hogy ragaszkodjam ehhez a házhoz?!

Tudtam, az Úr teljesidejű szolgálatra hív. Ezután kezdtem tanulni, elvégeztem a bibliaiskolát, és vártam, hol nyit kaput az Úr számomra. Ez a kapu 1988-ban Cegléden nyílt ki. Feladtam polgári foglalkozásomat, eladtam ózdi házamat és az Úr szolgálatába léptem. Isten azóta is hívott különböző feladatokra. Így jött létre Cegléden az ifjúsági klub, az iskolamisszió. Ilyen hívásnak engedve dolgozhattam az Országos Ifjúsági Munkacsoportban éveken át. A hívások folytatódtak, s így a szolgálat is, melynek nyomán három évig Dunaharasztiiban szolgáltam a rehabilitációs otthonban. Közben a pásztori szolgálati hely is megváltozott. Kicsivel több mint négy évet Soltvadkerten szolgáltam, az ottani gyülekezetben. Az Úr közben arra hívott, hogy kezdjek dolgozni azért, amit álomban és látomásban megmutatott nekem. Ennek nyomán alakult ki az Országos Imacsoport Hálózat. Azóta már három imatábort tartottunk növekvő létszámmal. Hiszem, hogy ez a munka tovább fejlődik Isten kegyelme által. Tudom, hogy ezen keresztül országos munkára kaptam elhívást, sőt az ország határain túlnyúlóan az egész magyarságért. Isten azt akarja, hogy mi magyar keresztények szellemi összeköttetésben legyünk egymással az imádságon keresztül. Hiszem, hogy az imaháló Isten eszköze lesz a magyar ébredés elősegítésében. Ezt igyekszem munkálni a nékem adott kegyelem szerint. Jelenleg Sopronban végzem Isten országa építését egyéves megbízatás alapján.

Nagy örömöm, hogy elmondhatom – én és az én házam az Úrnak szolgálunk, feleségem is és mindhárom gyermekem. A két nagyobb már kirepült a családi fészekből, az Úr által adott társat megtalálva.

Örömmel tölt el, hogy látom életükön: ők is meghallották azt a hangot, mellyel az Úr őket hívta.

A Notre Dame-i kőfaragó • Dénes Ferenc

Rajzórán láttam először a képet. Lehet, hogy művészettörténet órának hívták, már nem emlékszem pontosan. Az viszont biztos, hogy a tanár nő volt, és Erzsébet néni volt a neve, nekünk persze tanárnő. A rajz amúgy nem tartozott az egyetemi felvételi tárgyak közé, tehát érdektelennek számított. Az osztálytársaim meg amúgyis mindenkinél mindent jobban tudtak, s én is azt gondoltam, hogy majd a Bojtár mond egy könyvet, ahonnan az egész művészettörténet szelvényben és hosszában megtanulható. Mindenesetre kedveltük Erzsébet nénit, meg az óráit, pedig a rajzóra azon kevés kötelező elfoglaltság volt abban az időben, ahonnan büntetlenül el lehetett lógni. Mégis ritkán tettük ezt, azt is csak a „rend kedvéért”, hogy diákként azonosítani tudjuk magunk.

A kép, amit azon a szokásos, álmos délutánon Erzsébet néni a diavetítőbe tett, egy kőszobrot ábrázolt. Egy kora középkori szörnyfigurát. Szörnyecskének is mondanám – ha a reklám- és médiaszemét nem járatta volna le ezt a kifejezést is –, mert amióta emlékszem, mindig is kedves figuraként láttam. Művészet-szeretetem meg is ragadt a román és gótika koránál. Mindenki jól ismeri ezeket a szobrokat, hiszen az idegenforgalmi- és médiaipar időről-időre felkapja az ilyen alakokat, és látványosságot csinál belőlük. Éppen ezért, ha azt a képet most megmutatnám, senki sem látna különöset benne, annyira megszoktuk őket. Hogy erre a kőszoborra mégis ilyen élénken emlékszem, nem elégséges magyarázat a húsz évvel ezelőtti esztétikai élmény, az elsötétített, az álmos osztályterem, a nagy barátságok, szerelmek és szakítások soha vissza nem térő izgalmas hangulata, ehhez valami mélyebb dolog kell. A kőszörny a párizsi Notre Dame-i székesegyház egyik tetődísz. 800 esztendeje vigyázza a templomot, és tünődik az idő múlásán. Embert évszázadokon keresztül nem látott, mert olyan helyen ül, ahonnan nemhogy a földről, de a légi felvételekről sem látható. Csak a tetőn egyensúlyozva, tornyokra mászva fedezhető fel, kapható lencsevégre. Legalábbis ezt mondta

róla Erzsébet néni. S azt hiszem ez az, ami mindörökké megkapott. Mert a szobor mindezek ellenére tökéletes! Minden porcikájában kidolgozott mestermunka, szinte él, az évszázadok rombolása is alig látszik rajta.

Miért e tökéletesség? Hiszen a Vízköpő Kft-k, a referenciajegyzékek, a marketing stratégiák és reklámkampányok korszaka még ugyancsak távol van, és még ahhoz is hosszú évek kellettek, hogy egy-egy művész nevének kezdőbetűivel féltékeny ellássa a műalkotást. Miért e tökéletesség? Hiszen az emberek csodálata, akár a jövőbeni elismertség nemhogy kétséges, de reménytelen is. Nem látja, nem csodálhatja senki, senki sem fizet elismerésül egy pohár fröccsöt a székesegyház melletti kocsmában, és csak ezért nem lesz újabb munka, nagyméretű pápai megbízás.

Erzsébet néni azon az órán azt mondta, hogy a tökéletesség oka abban keresendő, hogy a Notre Dame-i kőfaragó – a többi kortársához hasonlóan – szilárdan hitt abban, hogyha az emberek nem is, a Jóisten látja az általa faragott kőszobrot. Nem tehetette meg, hogy ne a legjobbat, ne a legtökéletesebbet alkossa, mert hitte, hogy az emberek elismerése nélkül is a legfontosabb az Isten házának díszítése.

Miért jut ez mostanában annyiszor eszembe? Talán azért, mert úgy látom, ma már más a jelszó: bármit csinál, az a lényeg, hogy jól látható legyen! Csak a látható dolgok világa számít, s mint tudjuk, aki számít, az benne van.

Alaposan benne vagyunk. Megnyilvánulásainknak sokszor ilyen üzenete van. Ha beteg vagy, Isten büntet. Ha nincs Mercedesed, akkor nincs Istenben bővülő életed sem, mert nem szabadultál meg teljesen bűneidről. Ha rosszul fizető munkádat megpróbálsz tisztességgel ellátni, az kevés, nincs áldás rajtad. Jobb, ha a hívő életed is átalakul. Ha a Szentlélek megérint, annak látszania is kell: jó lesz elesni. Ha átérzed Isten örömét, az csak akkor hiteles, ha szent nevetésre fakadsz. S csak akkor hiszem, hogy Isten megbocsátotta bűneidet, ha ordítasz, mint a fába szorult fűg. A hangos dicsőítés mellett mintha leértékelődött volna az elcsendesedő hálaadás.

Engem is megkísért, hogy csak olyan munkát vállaljak, ami jól látható, úgy dolgozzak, hogy barátaim, ismerőseim lássák, hogy valamit csinálok. Nem állnak tőlem túlságosan távol a nagy gesztusok, hősies mozdulatok. Pedig nem ilyenek ismerem Jézust, s nem ezt olvasom tanításaiban. Az alázat, a szelídség, a türelem sokkal inkább az én Krisztus-képembe illő fogalmak.

Sokakkal ellentétben úgy gondolom, hogy az apostolok halálával nem szakadt meg az igaz kereszténység, hogy csak a XIX. század végi pünkösdi mozgalmakban térjen vissza. Névtelen hithősök, mártírok, kőfaragók és szentéletű asszonyok adták át generációról generációra azt az egyszerű, mindennapi hitet, amiből tulajdonképpen mi is táplálkozunk, s van lehetőségünk Istenhez menni, Isten országát építeni.

Szeretnék úrrá lenni rossz hajlamaimon. Szerencsére ebben igazi segítőtársra találtam feleségemben. („Bátor Hang”, ahogy a nyári indiántáborban hívták.) Jó lenne olyannak lenni, mint a Notre Dame-i kőfaragó: *úgy dolgozni, élni, mint aki nem az embereknek akar tetszeni, hanem a szívét vizsgáló Istennek* (1Thes 2,4).

A kegyelem ege alatt • Koncz Sándorné

Ez *Túrmezei Erzsébet* egyik versciklusának címadó verse.

Életútján valóban az Úr kegyelme vezette a keresztyén közösségekben jól ismert költőt. Verseit évtizedek óta szavalják a gyülekezetekben, közreadják az egyházak lapjaiban: vigasztaló, hitet erősítő, biztató sorai sokunknak jelentettek élményt, bátorítást az élet harcaiban.

Nemcsak költő

1990 óta a FÉBÉ Diakonissza Egyesület főnökasszonya.

Elmúlt 85 éves, de szeme elevenen csillog, amikor verseiről és szeretett munkájáról beszél. Végzi az evangélikus anyaház vezetését, intézi ügyes-bajos dolgait, amíg fiatalabb kezekre nem bízhatja ezt a munkát.

A hetedik

Édesanyja fiatal lány korában Niklán, Berzsényi Dániel falujában élt. Gyakran meglátogatta a nagy költő sírját, sok érzés kavargott benne, de nem tudta azokat szavakba önteni. Így imádkozott: „Istenem, küldjél nekem egy gyermeket, aki érzéseit és gondolatait ki tudja fejezni.”

A gyermekre sokáig kellett várnia, hetediknek született, benne jött válasz az imádságra. Hatéves kora óta versel.

Meghallotta a hívást és indult

Négy lánytestvére korán meghalt, két bátyja evangélikus lelkésznek tanult. Ő a soproni gimnáziumi évek után magyar-német szakra iratkozott a budapesti egyetemen.

Megszerezte a tanári diplomát, de nem végzett világi értelemben vett tanári tevékenységet.

Hívást hallott a diakonissza szolgálatra, s belépett a FÉBÉ Diakonissza Egyesületbe. Életét és tollát átadta az Úrnak.

Nékem az élet Krisztus

Ezt az igét első főnökasszonyától kapta, életének mottója lett, vers is született róla.

A tanulóévek után a szolgálat boldog, tevékeny korszaka következett a fiatal diakonissza életében. Még felsorolni is sok azt a munkát, amit ebben a korszakban végzett: tevékenykedett a leányinternátusban, a FÉBÉ konferenciákon Piliscsabán, a *Béthelben* segített az evangélizációknál, dolgozott két gyülekezetben, a FÉBÉ két folyóiratánál. Ezek egyike a felnőtteknek *Fénysugár*, a másik a gyermekeknek *Kisharang* címmel jelent meg.

Vezette a FÉBÉ népfőiskola kilenc tanfolyamát, ez egyike volt felejthetetlen szolgálatainak.

Az Isten országáért végzett lelkes munka közben már az 1950-es éveket írták, fújt a diktatúra hideg szele...

„...fejtem, fejtem szürke testvérruhámat”

1951 őszén bezárták a diakonisszaházakat, kétszáz testvér maradt egyszerre állás és lakás nélkül, vált idegenné, otthontalanná az országban. Ki-ki próbált magának lehetőséget találni otthonban, templomi szolgálatban, kántorként vagy egyebütt. Keresték a kapcsolatot a gyülekezetekkel, munkalehetőséget kutattak.

Erzsébet testvér Balassagyarmatra került, az ottani evangélikus öregotthonban dolgozott, vele volt édesanyja is, akit az Úr már 1952-ben elszólított az örök otthonba.

Az evangélikus gyülekezetben szolgált, s 1996-ban díszpolgárrá avatták Balassagyarmaton.

Énekek, versek

1975-ben költözött vissza Budapestre, és az új evangélikus énekeskönyv létrejötténél működött közre.

Írt saját énekeket, fordított németből, finnől. Sok ének szövegének ő a szerzője.

Íme, egyik kedves éneke:

„Elfogadtál és elhívtál

élő Jézus, Mesterünk.

Kegyelem, hogy veled járó

tanítványok lehetünk.

Szolgálatra, tette készen

*ma is útnak indulunk.
Erőt, áldást tőled kérünk,
Tőled várunk, hű Urunk.
Te adj nekünk testvér szívet,
együttérző meleget.
Hadd ragyogjon minden szóban,
minden tettben szeretet.
Ne vádoljon annyi drága,
meg nem látott alkalom.
Szentlelkeddel vezess minket
a Te boldog utadon.”*

„Vigyázó, meddig még az éjszaka?”

– kérdezi egyik versciklus címében.

Isten úgy akarta, hogy Erzsébet testvér megérte a hajnalt, hiszen 1990-ben újjáalakult a FÉBÉ.

Nemcsak legenda

Túrmezei Erzsébet sokunk számára élő legenda. Maga pedig tevékeny, Isten országáért, az egyházért nap mint nap küszködő ember, aki tele van reménnyel, hiszen jól emlékszik a konfirmáción kapott ígére, az 1Krón 28,20-ra:

„Légy bátor és erős és kezdj hozzá, semmit ne félj és ne rettegj; mert az Úr az Isten, az én Istenem veled leszen, téged el nem hagy, tőled el sem távozik, mígnem elvégzed az Úr háza szolgálatának minden művét.”

Kell ennél nagyobb biztatás?

Végezetül talán hasznos lesz, ha olvasóink számára közöljük a költő eddig megjelent köteteit.

Íme:

- *Őszből tavaszba* 1938 (2. kiad. 1945)
- *Ének földrengéskor* 1941
- *Reméljetelek velem!* 1945
- *Így lesz az áldás* 1968 (2. kiad. 1970)
- *Emberré lettél, hogy ember legyek* 1979 (2. kiad. 1991)
- *Most élni küldetés* 1984
- *Ádventtől ádventig* – válogatás 1987
- *Csodát virágozik a jelen* 1993

– *Ragyogjatok szép csillagok* – elbeszélések 1946, 2. kiad. 1993

„*Kegyelme mindnyájunkat átölel*” – írta e sorok írójának áldást kérő szeretettel Erzsébet testvér.

Kívánjuk, így legyen! Hisszük, így lesz. Kérjük Istent, áldja meg őt továbbra is minden munkájában.

Még nem kész • Túrmezei Erzsébet 1986.

%%Régi történet.

*Egyházatyától arcképet kértek,
s nem tett eleget a kérésnek,
„Olyan csúf az óemberem
– felelte –, hogy azt semmiképpen
lepingáltatni nem merem.*

*Újemberem lefesteni
pedig olyan nehéz,
mert egyre dolgozik rajta a Mester,
de még nem kész!”
Rigófütyös tavaszi kertben
ma ez a régi történet
ébred fel bennem.
Szállnak – tűnnek az évek.
Jó volna készen lennem!
A drága Krisztusarcot
egyre formálja a Lélek.
Szépsége néha felragyog.
De jaj, ha még mindig a régi vagyok!
Félek.
„Készíts el engem!” – kértem... s újra kérem.
Hiszen Te megváltottál drága véren.
Ne pihenjen, ne nyugodjék kezed,
míg műved rajtam be nem végezed!
Amit Te kezdtél,
soha nem maradt félbe semmi sem.
Újjá formálsz egészen engem is.
Hiszem.%%%*

„Elárasztod fejem olajjal...” • Hegedűs Péterné Eszter

Miközben gondolkodtam, hogyan lehetne hívő életem 26 évét pár mondatba belezsúfolni, egyre inkább megértettem azokat az idősebb testvéreket, akik regényt írnak életük történetéről.

Én ugyan nem készülök ezt írni, de megkísérlem közreadni azt a sok-sok áldást és megtapasztalást, amit Isten nagy, gondoskodó szeretetéből adott.

„Még nem is éltem én, Te már úgy szeretted!” – mondja az egyik ének. „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged” – olvasom az igében.

Születésemet különös szeretet vette körül: hívő szüleim odaajánlották életemet az Úrnak még születésem előtt. Nővérem és én hamarabb tanultunk meg Istent dicsőítő énekeket énekelni, mint írni, olvasni. Református gyülekezetbe jártunk, és ott voltak komoly, hitben buzgó házialkalmak is. Szüleink még hordozták a fiatalabb korokban átélt lelki ébredés gyümölcseit, nyomait.

A régi pártrendszerrel sokan megalkudtak, de szüleink és még sok hívő a gyülekezetben – hála az Úrnak – nem ezt tette. Ezt látva, példájuk nyomán, mi sem szégyelltük Isten nevét az iskolában, később a munkahelyen.

Éppen hogy felcseperedtem, mikor szüleim többekkel együtt buzgón imádkoztak, hogy adjon számunkra is Isten olyan közösséget, ahol mi, fiatalok együtt megismerhetjük az Ő útját, hogy ne kerüljünk bele a világ szennyébe. Az Úr könyörült rajtunk és 25–30 fiattal együtt tíz éven keresztül megtapasztaltuk Isten csodálatos szeretetét.

Ez az időszak felejthetetlen és meghatározó lett számunkra egy életre. Ki-ki itt ismerhette meg társát, együtt szolgáltunk a helyi gyülekezetben és másutt. Közös kirándulások, vidám, boldog évek voltak ezek: ajándékok Isten kezéből. Megtapasztaltuk, hogy az Ő hűsége nemzedékről-nemzedékre áll, megmarad.

Én is itt ismertem meg társamat, és elfogadtam sok imaharc után. Bár ez volt talán életem legnehezebb időszaka is, mert vágyaim és terveim egészen másfelé vittek volna.

De milyen jó, hogy az Úr jobban ismer minket, és azt is, akit nekünk szánt. Ezért nagyon hálás a szívem.

Hívó társat kértem, vártam és kaptam. Esküvői ígénk még ígéret volt akkor számunkra. Jó Atyánk már akkor tudta, hogy tovább vezet minket a hitben, nem engedi, hogy a felszínes vallásosság felé menjünk.

Így szólt a Kol 2,2-ben: „Hogy vigasztalást vegyen az ő szívük, egybeköttetvén a szeretetben, és hogy eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus titkának megismerésére...”

Jó Atyánk két gyermeket adott nekünk, egy fiút és egy lányt, akik nagyobb korukban befogadták az Úr Jézust a szívükbe.

Csodálatos módon segített abban, hogy otthonunk legyen, szinte a semmiből építettünk házat, amelyet kezdettől felajánlottunk szolgálatra, kifejezve hálánkat. Sok-sok éven át voltak alkalmak nálunk, és hisszük, hogy még lesznek is. Minden dicsőség Istené legyen!

Némelyek persze mondhatnák, ez mind túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.

Részben igazuk van, mert a felszín alatt bizony kemény harcaink voltak. Nem könnyű ebben a világban, ahol látszólag a Sátán az úr. Mi igyekeztünk Isten ígéjében hinni. Nem gondolnám, hogy Isten személyéről az a nagyobb bizonyosság, ha a hívők élete telis-tele van kudarcokkal és bukásokkal, a Sátán győzelmeivel.

„Minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről való és a világgosság Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka” Jak 1,17.

A történet második része következik. Még a '80-as évek elején elvállaltam az ifjúsági munkát a gyülekezetben. Én tudtam, hogy az Úrtól kaptam ezt a megbízatást, ezt ma is így hiszem.

Miközben szolgáltam, megláthattam, hogy semmit nem tudok csinálni Isten Szent Szelleme nélkül. Akkor még nem tudtam, hogy mi hiányzik nekem, hiszen azt a szemléletet fogadtam el én is, hogy aki befogadja az Úr Jézus Krisztust az életébe, szívébe, Szentlelket kap, és ez elég.

Én ezt már 14 évesen megtettem, gondoltam, tízéves hívő múlt elég arra, hogy szolgáljak. Kudarcom ott kezdődött, hogy „mindent beleadtam”, mégsem történt semmi. Ugyanis azt vártam, hogy ennyi munka után Isten megjutalmaz, és sokan térnek meg, mint ahogy a szép történetekben olvastam. Nem értettem és nem tudtam a titkát, miért nem sikerül. Néhány megtérésen kívül nem sok minden történt nyolc év szolgálatom alatt. A lelkész ugyan nyugtatgatott, örüljek, hogy itt vannak, és hűségesnek kell lenni meg ilyesmi.

Hát én ettől aztán igazán nem lettem nyugodtabb. Bár igyekeztem minden alkalmon ott lenni (hetente kétszer tartottam alkalmat az ifjaknak, egyet nálunk, egyet bent, ezenkívül istentisztelet vasárnap kétszer, énekkar stb.) én mégis egyre rosszabbul kezdtem érezni magam testileg, lelkileg egyaránt.

Némelyek szerint úgy néztem ki, mint aki egy világnyi nyomorúságot cipel.

Ekkor küldtek el Berekfürdőre egy csendeshétre pihenni.

Ez azért fontos az életemben, mert ott kaptam meg Istentől az első ígét, ami felvidített engem, az 5Móz 30,9 „És bővülködővé tesz téged az Úr, a te Istened, kezeidnek minden munkájában ... Mert hozzád fordul az Úr, és öröme lesz benned a te jódra...”

„Bővülködővé...” ismételttem. Végre valami, amibe belekapaszkodhattam, hiszen tudtam, hogy Isten hű az ígéreteihez. Csak idő kérdése és megvalósul.

Isten tervében az is benne volt, hogy otthagyjam a munkahelyemet. A családnak így volt jobb. Egy nagy vállalatnál voltam normatechnológus, jó fizetéssel. Mégis, mikor fel tudtam adni, a keveset is megsokszorozta az Úr. Oldalakat lehetne erről is írni, Isten hogyan gondoskodik az övéiről, és anyagilag is bővülködővé teszi őket.

Jártunk a templomba szorgalmasan, de Isten kezdte megnyitni lelki szememet, és láttam, hogy egyre jobban eltér a gyülekezet az Ige tanításától. Sőt, olyan nyomás nehezedett rám egy-egy alkalom után, hogy nem értettem, mi van velem. Kellott egy hét, mire összeszedtem magam,

és hét végén megint kezdődött minden előlről.

Olyan állapotba kerültem, hogy szinte állandósultak a szédülések, a rosszullétek. Idegesség és nyugtalanság volt bennem.

Egyik nap aztán, '90 júniusában odáig jutottam, hogy ezt mondtam Istennek: „Istenem, ha Te valóban vagy és hallasz engem, és látod hova jutottam, segíts rajtam! Nem tudom, mi van velem, kérlek, válaszolj! Te tudod, hogy neked adtam az életemet, és látod, mire van szükségem, töltsd be ezt, bármi is legyen! Kívánom az erődet, mert az enyém mind elfogyott; látod, hogy éhezem a szeretetet, de nem kapok, úgy érzem, elhagytál és nincs tovább! Ha Te nem könyörülsz rajtam, nincs értelme semminek!”

Azt tudom, hogy ennyire őszintén talán még soha nem beszéltem Istennel. Akkor hatalmas csoda történt: a teremtő Isten Szelleme érintett meg!

Igazán nem is értettem és nem fogtam fel mi ez, de kedves volt ez az érintés és gyöngéd. Betöltött csordultig szeretetével, és ettől fogva még sokáig gyógyította sérült lelkemet, sebeimet.

Betöltött túlárado örömmel, felszabadított, valóban tág térre állította lábamat és megszilárdította lépteimet. Éhes lettem az élet beszédére és nem tudtam betelni vele. Legbelül mély békességet és nyugalmat kaptam, amit ezután már valóban senki és semmi nem tudott elvenni. Éreztem, hogy nemcsak szóban, hanem valóban tudom szeretni az embereket. Jöttek is hozzám sokan, akikért imádkozhattam. Nem voltam egyedül, bár már világosan vezetett a Szentlélek, hogy ne menjek a gyülekezetbe. Nem is kívántam menni, és azt hittem, nem is fogok menni soha többé.

Mint Dávid köré barlangi bujdosásakor gyűltek emberek, így alakítottunk egy kis imacsoportot 10–12 fővel. Nem tudtuk még, mi lesz a vége, hol akar Isten bennünket látni, de bíztam abban, hogy a sok ígéret, amit Isten adott nekem – amíg „magán-bibliaiskolába” járatott –, mind beteljesedik.

„Azokban a napokban a Juda háza Izrael házával fog jární” (Jer 3,18) „...és összeteszem őket egy fává, hogy eggyé legyenek az én kezemben” (Ez 37,22; Jer 31,31).

Ezek az igék előremutattak, hogy egyszer majd valakihez csatlakozunk, összekapcsol minket Isten egy közösséggel. Addig hiába is próbálkoztunk emberi megoldásokkal, az Úr Lelke nem nyugodott meg azokon, nem jött még el az idő.

Eltelt három év a Szentlélek-keresztségem óta, amikor megkeresett az egyik fiatal a reformátusoktól. Kérte, hogy vegyek részt a nyári kirándulásukon, sőt vezessem azt és szolgáljak közöttük.

Az Úr azt mondta nekem: Menj el!

Ez a fiú később megbánta, hogy hívott, mert félt attól, mit szólnak a gyülekezetben, megbotránkozhatnak, hogy én is ott leszek.

Viszont én már akkor nem vontam vissza az ígéretemet.

Mennyiben különbözött ez a hét addigi szolgálataimtól? Nem kellett erőlködnöm, görcsölnöm. Csak el kellett vennem mindent az Úr kezéből.

Ezután még négy évig ott maradtunk a gyülekezetben családommal és az imacsoport egyrészével, bár tudtuk, hogy ez nem végleges megoldás.

Férjem eleinte nem értette, mi történhetett velem, és tele volt ellenállással. De fokozatosan meggyőzte a Szentlélek, és egyre világosabb lett számára is, hogy az Úr nem elégszik meg félig odaszánt étellel.

Csodálatos megtapasztalásokat éltem át az ifjúsággal. Volt olyan hetünk, hogy kilenc fiatal tért meg.

Nyári hetekre az ország különböző részéről jöttek a fiatalok és velünk töltötték szabadidejüket.

Rendeztünk országos és megyei ifjúsági találkozókat, de láttuk azt, hogy egy-egy helyről csak néhányan vannak, és azok is tele levertséggel és vallásoskodással.

Tehát látták az én „gyermekeim”, hogy Isten milyen különös kegyelemmel és megkülönböztetett szeretettel veszi őket körül.

Persze már akkor sem tetszett másoknak a mi buzgóságunk, így történt, hogy minden lépésünket figyelték, belekötöttek a tanításba, az énekekbe, a vidámságunkba, öltözetünkbe stb. Kifejezetten ellenséges lett a gyülekezet egyrésze irányunkban.

Ekkor az egyik debreceni gyülekezetbe vendégszolgálatot hívtak, amire néhányan elmentünk. A szolgálaton keresztül az Úr szólt hozzám. A csodálatos halfogás után a tanítványoknak ott kellett hagyniuk a nagy fogást, mert Jézus követése fontosabb, mint a halak, ha Ő azt mondja: hagyd ott és gyere utánam!

Ne a halakhoz nőjön a szíved! Ne téveszd a célt szem elől!

Egészen bizonyos voltam és vagyok benne, hogy nekem szólt az üzenet.

Sírtam és megfogadtam; mivel Téged szeretlek, Uram, megyek Veled, bár én az egészséget nem értem, miért.

Nem gondoltam, hogy ezt a szép fogadást kivitelezni sokkal nehezebb, mint kimondani.

Mikor elmúlt a pillanat varázsa, már nem is tűnt olyan fontosnak az egész. Különben is, miért kellene nekem ott hagynom a halacszáimat, olyan jól megvagyunk. Ja, a bántások? Azokat is ki lehet még bírni. Azt fogják hinni, hogy megfutamodok... Igyekeztem gyorsan meggyőzni magam és az egészséget elfelejteni. De nem úgy, Isten! Ő nem felejt! Egy éjszaka arra ébresztett, hogy beszél hozzám: Emlékszel, mit ígértél? Tedd meg, amire kértelek!

– Ó, Uram, olyan álmos vagyok, majd nappal megbeszéljük.

De nem kerítettem rá sort.

A következő éjszakám már nyugtalanabban telt, s a következő még inkább. Beláttam, hogy az ellenkezés a lelkem nyugalmaiba kerül, ha valamit nem lépek. Bocsánatot kértem az Úrtól, és komolyan, teljes szívből megígértem, hogy megteszem ezt a lépést. Újra nagy békesség és csend honolt a szívemben, lecsendesedett a vihar.

A legközelebbi ifjúsági összejövetelen bejelentettem, hogy nem jövök ide többet. Csak néztek az én kis báránykáim, nem értették az egészséget. Gondolom, mi minden fordult meg a fejükben. Annak rendje-módja szerint átadtam a lelkésznek a szolgálatot.

Hazamentem sírva, és azt éreztem, megszakad a szívem. Aztán eszembe jutott Ábrahám. Ő a hit embere volt, aki „elindult, nem tudván, hová megy”.

Vagy amikor Izsákot, egyetlen fiát kérte tőle Isten, értelmetlennek tűnt az egész, mégis Isten a próbából jót hozott ki.

A fiatalok elégedetlenek voltak és panaszkodtak az új helyzetben, és kísértett is, hogy visszamenjek – hiszen Ábrahám is visszakarta a fiát. Biztosan nekem is csak a hitemet akarta kipróbálni Isten – gondoltam.

De milyen jó, hogy nem hátráltam meg, mert más módon adta nekem őket vissza az Úr.

Ők jöttek hozzám! Eleinte kettő-három, aztán mindannyian.

Ugyanúgy imádkoztunk, énekeltünk. A Szent Szellem vezetett, hogy mondjam el nekik, ki vagyok, mit cselekedett velem, mi a Szellemben, vízben való bemerítés, ajándékok stb. Olyan témák, amikről ott nem volt szabad beszélni. De itthon már lehetett! Milyen bölcs Istenünk van! Nem gondoltam, milyen döntő fordulat lesz az életünkben ez a számomra érthetetlen lépés.

Nyáron városunkban volt az Agapé-sátormisszió, itt sokan kaptak Szentlélek-keresztiséget.

Egészen természetesnek vették a folytatást. Ezután már nem értük be kevesebbel.

Némelyek azonban visszahúzódtak, mert nem merték vállalni az ezzel járó kritikát. Inkább maradtak. Testileg is, lelkileg is.

Vizont hozzánk csatlakoztak a korábbi imacsoportomból azok, akik azóta sem találtak otthonra másutt.

Még akkor is úgy gondoltam, hogy azért vagyunk így együtt, hogy imádkozzunk a református egyházért, és majd biztosan nagy dolgok történnek rajtunk keresztül. De olyan nagy volt a

szellemi összecsapás, hogy éreztem, ezt a frontot ennyi tapasztalattal és erővel már nem bírom tartani.

Felkiáltottam kétségbeesve: Uram, könyörülj rajtunk, bármi legyen, de ne engedd, hogy amit Te már felépítettél bennünk, azt a gonosz lerombolja!

Szerettem volna egy férfi vezetőt, és így biztonságban tudni az enyéimet, de senki ilyet nem ismertem körülöttem, és kilátás sem volt a megoldásra. Mi lesz velünk, Istenem?

Aznap vagy másnap csörgött a telefon, egy régi kedves debreceni testvérnőm volt, akinek eszébe jutottam. Elmondta, hogy sokat gondol ránk mostanában, mi van velünk, tud-e valamiben segíteni?

Felvázoltam a helyzetünket, és kértem, imádkozzon értünk.

Ő is beszámolt arról, hogy neki milyen csodálatos helyet adott az Úr lelki otthonul; egy új gyülekezetet. Meghívott minket is a következő vasárnapra.

Miközben mentünk a férjemmel az autóval, szilárdan elhatároztuk, hogy mi aztán nem fogunk bemenni. Elvesszük a kazettákat, amit megbeszéltünk, és szépen elmegyünk egyik rokonunkhoz.

De egyszerűen nem tudtuk kimondani, hogy nem akarunk bemenni. Felmentünk a lépcsőn, szorítottuk egymás kezét; ki tudja milyen gyülekezet ez, olyan sok rosszat hallani, meg fognak minket „fertőzni”... nem szabad nekünk rossz hírbe keveredni, így is van bajunk elég...

Mondtuk a kedves testvérnek, hogy mi nem akarunk előrébb ülni, mivel nekünk hamarabb el kell mennünk, hogy ne zavarjunk, elkerülnénk inkább a feltűnést... „Csak üljetek feljebb”.

Na, ebbe is belementünk. Hogyan lehetne innen megszökni valahogy...?

Aztán elkezdődött az istentisztelet. Nem bírtam feloldódni. Az énekekből ismertem néhányat, de az egész nagyon szokatlan volt.

A pásztor megkérdezte közben (erre emlékszem határozottan): „Miért jöttél, mit vársz Istentől? Fogalmazd meg! Ha Vele akarsz találkozni, ne félj Tőle, Ő itt van, jelen van!” Valóban, miért jöttem? Mert hívtak? Ennyi lenne az egész? Isten nem akar nekem itt valamit mondani?

A végén odajött hozzánk a pásztor, és megkérdezte, honnan jöttünk. Kicsit röstellkedve feleltem: reformátusok vagyunk. Míg élek, nem fogom elfelejteni azt az egyszerű, tiszta szeretetet, amivel válaszolt minden képmutatás nélkül: „Áldjon meg titeket az Úr ebben a szolgálatban. Örülök, hogy a református testvérek között is munkálkodik az Úr!” Azt gondoltam magamban: az ilyen nemes indulat, amikor valaki meglátja a másik életében Isten munkáját (és nemcsak a magáét ismeri el), isteni jellemre vall.

Kifelé menet a férjem csak ennyit mondott: Ide eljövünk máskor is!

Bizony ez így is történt. Nem sok idő múlva a kis csoporttal együtt szinte belefolytunk a gyülekezetbe. Azon vettük magunkat észre, hogy valamilyen ürüggyel vasárnap délutánonként mindig ott ülünk. Egyre jobban szakadtak a szálak amott, egyre inkább erősödtek itt. Meghívtuk Kiss József pásztor házi alkalmainkra is, és éreztük, hogy jól van dolga a mi lelkünknek.

Aztán egy szép napon eljött az ideje annak is, hogy vállalni kellett a következményeket. Nem volt kérdéses, mit és hogyan döntünk, de ez mégsem ment olyan egyszerűen, ahogy elgondoltuk.

Az én kapcsolataim gyermekkoromtól épültek fel. A korombeliek a régi ifjúságunkból lelkészek az ország különböző táján (én is lelkész akartam lenni, de Isten nem engedte). Különböző szervezetek és alapítványok hálózatába tartoztam. Levelezések, barátságok, ismeretségek... Arról nem is beszélve, hogy már négy éve hitoktatóként munkálkodhattam sok-sok áldást és örömet átélve. Azóta hetente kb. hetven embernek beszélhetem az én drága Megváltómról és Isten hatalmáról, szeretetéről. És most...? És már megint: „Istenem, mi lesz velem?”

Lassan negyvenévesen már megint utat kezdeni? Nem mondom, hogy túl frissen, vagy milyen hatalmas lelkesedéssel, de elindultam. Tudom és hiszem, hogy terve van az Úrnak ezzel a csoporttal ebben a városban.

Február elején bementünk férjemmel a lelkészi hivatalba, és elmondtuk, hogy döntés született bennünk, ne számítsanak ránk és azokra se, akikkel együtt új gyülekezetünk építésén fáradozunk.

A debreceni testvérek odaadó szeretettel viselnek gondot ránk, ezért különösen is nagy hála van szívemben az Úr iránt. Azelőtt ilyet nem tapasztaltam.

Ez év február 12-én Hajdúböszörményben egy új gyülekezet született. Úgy hordozom ennek bizonyosságait, mint Izrael életében a léviták a frigyládát. Benne a kőtáblával, a kivirágzott vesszővel meg a 12 kövecskével, bizonyságul, hogy az Úr jó és hűséges. Hatalmas és mindenható. Áldott legyen az Ő neve! Minden dicsőség az Övé egyedül! Velünk van, vezet minket, megerősít. Megad mindent, amire szükségünk van és lesz. Nagyon szeretem Őt! Egy nagyon kedves Igével fejezem be, amely életem vezérigéje:

„Az Úr az én Pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön nyugtat engem és csendes vizekhez terelget engem. Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényén vezet engem az Ő nevéért. Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; A Te vesszöd és botod, azok vigasztalnak engem. Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal, csordultig van a poharam. Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.”

Az elhintett igemagvak életre kelnek – Levél a váci börtönből • Boros Lajos – Vác, 1997. aug. 25.

Kedves Testvérek!

Az Úr Jézus Krisztus szeretetével, szeretettel köszöntelek benneteket. Isten békességét, áldását kívánva életetekre, munkátokra. Amikor csak tehetem, a Kossuth rádió adásában érdeklődve hallgatom az Evangéliumi Pünkösdi Közösség félóráját és szerdánként a reformátusok igeszolgálatait is. Ezúton mondok köszönetet azért a szellemi táplálékért, amit Jézus Krisztusban kapok tőletek.

38 éves férfi vagyok, és közel három éve 1994 karácsonya előtt két nappal fogadtam el Jézus Krisztust Uramnak és Megváltómnak. Az életem elég nyomorúságosan telt el 35 éves koromig. 18 éves voltam, amikor először börtönbe kerültem. Azóta 20 év telt el, és ebből 15 évet bent töltöttem különböző vagyon elleni bűncselekményekért.

Visszagondolva, nem akármilyen adag méreg fortyogott a szívemben, aminek egyetlen cseppje is halálos az ember számára, én pedig ebben a szörnyűségben benne fürödtem. A büntetéseim alatt mindig azon törtem a fejem, miképpen tudnék ügyesebben, okosabban nagy pénzhez jutni, hogy ne kapjanak rajta.

Ha itt bent egy elítélt társammal beszélgettem, kedvenc témám az volt, amit régen elkövettem. Kérkedtem és dicsekedtem a bűneimmel, büszke voltam egy-egy betörésemre, rablásomra. A gondolataim nagyon sötétek és hitványak voltak. A pénz és a nők töltötték ki vágyakozásaimat. Telve voltam gyűlölettel. A legapróbb sérelemért az munkálkodott bennem, miképpen kínoznám vagy ölném meg azt, aki nekem nem tetszett vagy megbántott.

Gyűlöltem az embereket, azért, mert csámcsogtak, mert csoszogtak a papucsukban, gyűlöltem őket, mert velük kellett élnem egy fedél alatt. Egyik cigarettát a másik után szívtam, sárgák voltak az ujjaim. A mellékhelyiségben lapozgattam a pornó újságokat, és unalmamban annyi kávé ittam, amennyi csak elérhető volt számomra. Mindenben azt kerestem, hogy mi tudja jobban megfeszíteni az idegeimet és felborzolni a szívemet, könyvekben, filmekben. Vonzott a spiritizmus is, és én magam is idéztem szellemeket. Örömmel olvastam minden olyan irományt, amelyek főokról vagy misztikus dolgokról szóltak. Isten nevét csak akkor vettem a

számra, ha káromkodtam. Úgy gondoltam, nekem semmi szükségem Istenre. Amikor nagyritkán bementem egy-egy templomba, elég rossz benyomásom volt. Nem tetszett az az élettelenység, az a sok szomorú arcú, kántáló ember, akik többnyire idős asszonyok voltak. Ezt láttam, és úgy gondoltam, erre nekem nincs szükségem.

1994 karácsonya előtt két nappal, a börtön varrodájának dohányzójában cigarettáztak, és hallgattam, ahogy néhány társam egy másikat kérdezett, akiről úgy tudták, hogy hívő, és itt a börtönben tért meg. Nem volt jó véleményem a hívőkről. Azt hittem, Istenre azoknak van szükségük, akik lelkileg sérült emberek és a valóság elől menekülnek Istenhez. Társaim azt kérdezték a hívő sráctól, hogy kiben hisz. Ő pedig ezt mondta, hogy az Atya Istenben és az Ő Fiában, a Jézus Krisztusban. Nagyon meglepett ez a válasz, mert ahogyan mondta, abban meggyőződés volt. Amikor a többiek elmentek, odamentem hozzá és megkérdeztem: ismeri Istent? A legnagyobb meglepetésemre azt mondta, hogy ismeri. Megkértem, beszéljen nekem Istenről, mert megdöbentett, hogy egy ember ebben a mai világban azt állítja: ismeri Istent. Akkor elmondta nekem az evangéliumot. Mindig a szavába akartam vágni, de egyre kevesebb kérdés merült fel bennem, és csak hallgattam. Azt mondta: Krisztus vére megmossa a szívemet, a lelkemet. Mert értem köpték le, értem ostorozták meg és értem feszítették keresztre, az én bűneimnek büntetését szenvedte el. Csak nyeltem befelé a könnyeimet, és el kellett fordítanom a fejem.

Aznap este villanyoltás után megszólítottam az Úr Jézust és megvallottam Neki minden bűnömöt. Még azokra a bűneimre is kértem a bocsánatát, amik akkor nem jutottak eszembe. Könnyörögtem, hogy jöjjön az életembe, és változtasson meg engem, tisztítson meg szent vérével. Akkor még nem tudtam, de ma már tudom – Bunyan János gondolatával élve –, az én életem is egy nyomorúságos odúhoz érkezett, de Isten világossága ebben az odúban ragyogott fel számomra, és koldus, szájalmas lelkemet, menedékházba, biztos menhelyre vezette. Itt már van kenyér, van oltalom és van szeretet. Dicsőség, hála és minden köszönet ezért az Atya Istennek és az Ő Fiának, az Úr Jézus Krisztusnak.

Áprilisban múlt két éve, hogy az Úr megszabadított a dohányzás bilincseitől, amit 21 évig hordtam, megszabadított a tisztátalan tettektől és csúnya beszédétől. De amit most leírtam, az a felszín, mert az igazi szabadítás a mélységben ment végbe, a szívem, a lelkem mélyén. Tudom, milyen gondolataim voltak, tudom, mik foglalkoztatták egész bensőmet. Tudom, mivel keltem és mivel feküdtem le. Az Úr Jézus kivette ezeket belőlem. Számomra is valóság lett ez az ige: „Ezért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régi elmúlt és ímé új jött létre!” Minden rokonomnak megírtam, milyen nagy dolgot cselekedett velem az Isten, és minden rokonomat hívtam, hívom a golgotai kereszthez, elmondva nekik, hogy szükséges az embernek megtérni bűneiből az élő Istenhez.

Ma börtönben élem az életem, ahová bűneim következményeként kerültem 10 évre fegyveres rablásért. Még sok-sok évem van hátra, de bizonyosságul írom: megelégedett, nagyon boldog életet élek Jézus Krisztussal közösségben. Nem a környezetem, hanem az Úr változtatott meg. Itt nincs békesség, és nem a szeretet az úr, de én itt élek békességben, szeretetben az Úrral és tölem telhetően az emberekkel. Áldott az Isten, hogy mindezt leírhattam, és áldott, hogy mindez az én bűnös életem megmentésében történt. Igazságok ezek. Azok közé a bűnösök közé tartozhatom, akik elfogadták Uruknek és Megváltójuknak az Úr Jézus Krisztust. Közel két éve az Úr itt a börtönben létrehozott egy bibliaköri közösséget, ahol hetente kétszer jövünk össze rendszerint 20 fővel.

Amennyiben módotokban áll, kérlek benneteket, küldjete hite erősítő könyveket, olyan kazettákat, melyeken istentiszteletek élő felvételei vannak, igehirdetéssel, dicsőítő énekekkel. Segítségteket előre is köszönöm.

Az Úr Jézus áldását kérve életekre, szolgálatotokra, szeretettel küldöm üdvözléteket.

„Ímé, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetted minden bűneimtet” Ézs 38,17.

Fiam, majdnem angyal lettél • *Durkó Sándor László*

Fiam, majdnem angyal lettél – mondta egy háromgyermekes édesapa öt éves, legkisebb fiának, amikor az augusztusi szikrázó napsütésben kilépett a kórház ajtaján.

A Dunántúl egyik közismert fürdőhelyén *D. Nagy Tamás* lelkipásztor családjával jól megérdemelt éves szabadságát töltötte. Gyermekai közismertek elevenségükről, melyet – állítólag – apjuktól örököltek. Őrző angyalaiknak nem sok nyugtot hagynak, hisz sokszor kellett már vészhelyzetben közbelépniük. Többek között közlekedési balesetnél, vízforrázásos sérülésnél, radiátor eldőlésnél, magasból való leesésnél a sérülési következményeket a minimálisra csökkenteni, legutóbb pedig fuldokló gyereket a vízből kimenteniük.

A legkisebb fiú, Balázs a tűző nyári napon kiment a gyerekmedencéből. Néhány perc múlva arra lettek figyelmesek a szülei, hogy egy élettelennek tűnő gyermekkel rohannak az emberek, és nem akartak hinni a szemüknek, amikor látták, hogy az a gyermek az ő fiuk. A szíve még dobogott. Néhány perces kétségbeesett elsősegélynyújtási próbálkozás után felcsillant a remény... Megindult a légzése és hamarosan feleszmélt.

Nemrég egy tízéves kisfiú hasonlóképpen járt. Nagymamája mesélte el, hogy az egész család ateista, ebben a kisfiúban viszont élő hit volt. Bibliát kért születésnapjára, amit rendszeresen olvasott is. A család megdöbbenésére naponta imádkozott. Lelkipásztor akart lenni, életét Istennek ajánlotta. Az iskolából hazamenet osztálytársával az útba eső pataknál megálltak követ dobálni, s eközben a lendülettől megcsúszott és a vízbe esett oly szerencsétlenül, hogy mire kihúzták, annyi víz került a tüdejébe, hogy tüdőgyulladást kapott és meghalt. Családja szerint úgy szerette Istent, hogy Barátja hazavitte.

A nagymama elkérte az urnát és lakásában helyezte el unokája hamvait. Naponta cseréli a vitrin virágtartójában a virágot.

Balázs felől másként rendelkeztek az égiek. S a titokba a kisfiú elmondása alapján pillanthatunk be. A kórházból kifele jövet édesapja magához ölelte Bazsikáját, szemébe könny szökött, torkában gombócot érzett, s e megrendítő pillanatban hangzott el a címben szereplő mondat: Fiam, majdnem angyal lettél!

S ekkor megnyílt Balázs... „Apa, képzeld el, találkoztam angyalokkal. A medence másik oldalán, ahogy beleugrottam a vízbe, hirtelen összecsaptak fejem felett a hullámok, mert lejtett a medence, és itt mélyebb volt a víz. Nem kaptam levegőt, vizet ittam. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy az égből sok-sok fénylő pontocska repül felém, majd szárnyaikat kibontva lefékeznek mellettem.

Angyalok voltak, és én a főangyal nyakába ugrottam. Ekkor hallottam, hogy az én angyalom – aki bemutatkozott, de a nevét már elfelejtettem – azt mondja a többieknek: szóljatok annak a fiatalembernek, aki a medencében sétál, hogy mentse ki ezt a kisfiút, mert meg fog fulladni. Egy szőke fiatalember ekkor megragadott és kiemelt a vízből.”

A vele történeteket Balázs háromszor, szinte szó szerint mondta el. A szőke, húsz év körüli fiatalembert fizikai szemeivel nem láthatta, mert eszméletlen állapotban volt, amikor az megtalálta, később pedig a nagy kavarodásban a férfi eltűnt. Később érdeklődött a kisfiú állapota felől a szülőktől, s akkor derült ki, hogy ő volt, akit az angyal eszközként használt. Elmondta, hogy a medencében a lábánál érintést érzett, arra gondolt, biztos úszás közben ért hozzá valaki. Szinte megdermedt, amint agyába villant a gyanú, hogy hátha mégis valaki nagy bajban van. Akaratlanul is visszalépett, és érezte a medence alján lévő tehetetlen testet, akit azonnal kiemelt a vízből.

—

Néhány évvel ezelőtt riportot készítettem *Dicső László* lelkipásztorral, *Aki látta őrzőangyalát...* címmel.

1991-ben életveszélyes állapotban szállították kórházba a lelkészt, aki csodálatos gyógyulása

után az alábbiakat mondta őrzőangyalával kapcsolatban:

„Az angyali világ számomra eddig kicsit misztikus ködben lebegett. A kórházban viszont a misztika, a köd eltűnt és egy valóságos angyal maradt. Nehogy azt gondolja valaki, hogy önkívületi állapotban képzelődtem, rém- illetve angyali képeket láttam. Tudatom tiszta volt, és bárki jött, a bal sarokban éreztem, és ha arra néztem, láttam az angyalt. Tudtam, hogy mindent lát, mindent hall. Úgy éreztem, megnyílt a szemem, mint Elizeus szolgájának, Géházinak, amikor a szíriai sereg mellett meglátta a számára addig láthatatlan mennyei sereget. Mikor először megláttam az angyalt, rácsodálkoztam, de jelenléte olyan természetesen hatott, hogy csak annyit mondtam: Te is itt vagy? Mély nyugalommal és békességgel árasztott el a tudat, hogy ott van és mindig ott van. Csodálatos volt tudni, hogy Ő orvosok fölötti.”

Dicső László lelkipásztor életveszélyes sérüléssel járó balesetét követő két héten belül elhagyhatta a kórházat.

A 91. Zsoltárban olvashatunk arról, hogy az Úr az ő angyalainak parancsolt, hogy őrizzenek minket utunkban. Nem mindig nyilvánvaló ez, de szinte mindenki elmondhatja, hogy volt már életében olyan helyzetben, amikor csoda történt vele, valami megmagyarázhatatlan, természetfeletti.

„Az Úr angyala táborát jár az öt félök körül és kiszabadítja őket.” (Zsolt 34,8.)

Dönteni kell! • K. L.

Hat évvel ezelőtt, röviddel a megtérésem után egy vállalkozásba kezdtem. Sikeres lehettem volna, de történt valami...

Csak néhány hónapja dolgoztam, amikor Isten azt mondta, hagyjam abba. Olyan erőteljes volt a kinyilatkoztatás, hogy abbahagytam, kiszálltam. Az ismerőseim csodálkoztak. Olyan jól csinálta, miért lép ki? Csak egy ember volt, aki elfogadta a magyarázatomat, hogy Isten kérte tőlem. (Ő később megtért, a mai napig egy pünkösdi gyülekezet aktív tagja.)

Főiskolára jártam, és éltem a főiskolások megszokott életét.

A szervezéstan tanárunk azt mondta: legyen száz ötleted, válaszd ki közülük azt a vállalkozást, amelyik a legbiztosabbnak látszik, de könyörgöm, valósítsd is meg! Hát én nyitott szemmel jártam. Ha eszembe jutott egy vállalkozás, rövid időn belül valaki más megcsinálta, és jó pénzt keresett vele. Nekem csak ötleteim voltak, pénzem nem. Kinéztem a városunkban több helyet, elgondoltam, vajon melyik az a vállalkozás, amelyik sikeres lehet itt. Nem telt el ilyenkor egy év, és a megálmodott üzlet ott volt azon a helyen vagy annak közelében, ahova én elterveztem. De nem az enyém volt. Jó szervező vagyok, jól bánok az emberekkel, sikeres vállalkozó lehetnék. Elhatároztam, az is leszek!

De történt valami...

Isten azt mondta, hogy Ő teljes idejű szolgálattevőnek hívott el. Majd megmutatta egy másik alkalommal látomásban részletről részletre a jövőmet. Elbátortalanodtam. Nagy feladatok, nagy lehetőségek, sok munka, sok fáradtság. Én ezekre képtelen vagyok. Megijedtem. Sok töprengés után azt válaszoltam az Úrnak, ha megmondja, hogy mi lesz az én személyes életemmel, mire ezeket a szolgálatokat elvégzem, felépítem, akkor elvállalom.

Eltelt két hét, amikor egy péntek reggel az ágyamból felkeltem, a Szent Szellem elkezdett szólni hozzám:

„Bölcsé teszek és megtanítlak téged az útra, amelyen járnod kell. Rajtad lesz a szemem és tanácsot adok neked. Olyan leszel, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejében megadja gyümölcsét és levele nem hervad el, és minden utadban jószerencsés leszel.”

Tudtam, hogy ez a válasz a két héttel ezelőtt történetekre. Így már tetszett a jövő.

Így gondolkodtam magamban: Jó, akkor vállalkozó leszek, és abból szuperül megélek, és azért főállásban természetesen lelki munkás leszek. Már a vállalkozást is kiválasztottam.

Elterveztem, hogy honnan veszem a pénzt, amivel elindíthatom. Minden szép volt. Úgy tervezem, hogy vállalkozóként fogom majd támogatni azokat a szolgálatokat, alapítványokat, amelyeket már most elterveztem, hogy mindig támogatni fogok. Milyen jó lesz. Lelki munkásként ezt nem tehetem meg. Nem adakozhatok bőkezűen, ahogy szeretnék. Vállalkozóként a feleslegemből adhatnék. Lelki munkásként viszont csak úgy, ha magamtól vonnám el.

De akkor történt valami...

Vagy lelki munkás leszek vagy vállalkozó. Nem értettem. Hiszen annyi vezető van, akinek vállalkozása is van! De az Úr nem hagyott válasz nélkül. Olyan a szíved, ha két dolgot csinálnál, mintha mind a kettőt csak fél szívvel végeznéd! Döntened kell! Válassz! A munka, amit rád bízom, csak teljes időben végezhető!

– Uram, a lelki munkát választom!

A vállalkozónak úgy kell beállnia a szolgálatába, hogy a lelki dolgokat anyagilag tudja támogatni. Amit szellemileg kap, azt kell visszaadnia anyagilag. Az ő feladatuk és nem az enyém, hogy sikeres, jó anyagi háttérű vállalkozásokat építsenek fel, amiből támogatni tudják a szolgálatokat, alapítványokat. Az én szívemet talán elvakítaná a sok pénz, az ő szívük olyan, hogy semennyi se vakíthatja el. Nekik ez a szolgálatuk. Ők abban, én pedig az enyémekben legyek hűséges, azt akarja az Úr.

Döntöttem! Vagyis azt hittem, végleg döntöttem. Eltelt egy hónap és egy vállalkozásba hívtak társnak, ami nagyon tetszett. A tapasztalataimmal fel lehetne ezt a vállalkozást még jobban virágoztatni. Csábított a lehetőség. De nem! Eszembe jutott az előző hónapi teljes elkötelezés. Talán ezért a mai napért történt minden. De mi lenne, ha csinálnám öt-hat évig? Akkor olyan biztos anyagi helyzetem lenne, hogy semmi gondom nem lenne. A vállalkozás meg menne magától. Igen, hat év múlva abbahagyhatnám. De vajon akkor abba tudnám-e hagyni? Nem hiszem. Valószínű, megint csak haladékot kérnék az Úrtól. csak hat év. Utána igen, beállnék a szolgálatba. Csak hat év. De mi lenne belőlem? Kivé válnék? Alkalmas lennék-e akkor a szolgálatra? De azt is meg kell fontolni, hogy mi van, ha baleset ér a szolgálatom közben, és nincs biztos anyagi háttér. Már csak azért is jó, ha most vállalkozom. Nem kell akkor majd másokra szorulnom. Ekkor jutott eszembe, min is gondolkodom. Nem hiszem, hogy Ő ki tud rendelni mindent. (Az ördög ilyen gondolatokat, kételkedést lophat a szívemből!)

Ekkor eldöntöttem, hogy hiszek az Úrban, és minden kétségeskedésnek véget vetek. Az Urat választom. Őt választom. Nem leszek vállalkozó. Lelki munkás leszek, hiszen Ő is annak akar látni. Talán nehéz anyagi körülmények, sok szolgálat, sok munka, sok fáradtság, de sok örömöm is lesz.

Most már tényleg döntöttem. *Döntöttem!*

Ezek a gondolatok és cselekmények 1991. augusztus 23-a és 1997. szept 9-e között zajlottak le bennem. Néha eszembe jutnak a zsoltáros sorai: „Gyönyörködjél az Úrban, és megadja szíved kéréseit.”

Magvetés Tatabányán • Városi Ibolya

Isten még az év elején arra indított minket, tatabányai fiatalokat, hogy a rap zenét kedvelő fiatalok körében kezdjünk el evangélizálni.

Isten akaratát keresve imádkoztunk, minden akadály ellenére augusztus elsején egy koncertet szerveztünk gyülekezetünk támogatásával, melyen az Agapé Rap Team és az Agapé Gyülekezet fiataljai működtek közre. Másodikán evangélizációs alkalmat is tartottunk a gyülekezetünkben.

Ezen az evangélizáción Makovei János testvér hirdette Isten igéjét. A vér folyásos asszony követendő hitéről beszélt. Köszönjük a bátorító szavakat, a biztatást, hogy ne csüggedjünk, hanem folytassuk a megkezdett munkát a fiatalok körében, Isten dicsőségére.

Urunk megajándékozta gyülekezetünket egy presbiter testvérrel, Windisch Károly személyében. Az avatást a vasárnapi istentiszteleten Makovei János testvér vezette. Köszönjük Istennek a sok jót, azt, hogy erőt adott nekünk, megsegített minket, és megmutatta a helyünket.

Köszönjük az együttes munkáját, az Agapé gyülekezet fiataljainak és a velük jött testvéreknek, valamint Makovei János testvérnek a szolgálatát, a bátorítást, az értünk való imádkozást.

Köszönjük gyülekezetünk támogatását, és azt, hogy testvéreink mellénk álltak.

Isten áldjon meg benneteket!

A tatabányai fiatalok nevében: *Városi Ibolya*

IFJÚSÁG – MISSZIÓ

Diáksziget '97

Sorsfordító találkozások • Csernus Ákos

A Diáksziget (Pepsi-sziget) rendezvény, tekintettel programválasztékára és 200.000 főn felüli részvételi létszámára, a legnagyobb zenei-kulturális fesztiválnak számít Európában. Az idén augusztusban is a figyelem középpontjába került, s egy hétig a főváros meghatározó eseménye volt.

A szervezői szándékkal ellentétben azonban ez a rendezvény főleg nem a kulturális kikapcsolódás helyszíne, hanem egy céltalan, jövőképet és szilárd értékrendet nélkülöző fiatal generáció tobzódásának, önpusztításának a helye. Mindez pedig a kultúra és a szabadság jegyében történik.

A Diákszigettel foglalkozó újságcikkek egy része méltatta az idej rendezvények békés jellegét. Állítólag a bűncselekmények száma, a kábítószer-kereskedelem és fogyasztás mértéke a vártnál alacsonyabb maradt, s „csupán” egy halálos áldozatot követelt a rendezvény. Kint járva azonban bárki tapasztalhatta, hogy kábítószerhez jutni nem okozott különösebb nehézséget azoknak, akik itt próbálták ki először a drogot vagy rendszeresen élnek vele. A BTK által nem szankcionált túlzott alkoholfogyasztás és a minden erkölcsi határt átlépő szabad szex pedig ugyanolyan tömegesen fordult elő, mint az elmúlt években. Kérdés, hogy miért vállalkozik 60 keresztény fiatal arra, hogy nyarából egy hetet ilyen környezetben töltsön. Válaszul talán az a lelkiület szolgál, ami Jézusban volt, aki meglátva a sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok. Kintlétünk alatt megdöbbenő és megindító volt látni azt a céltévesztettséget, ami a szórakozó fiatalokat jellemezte. Ugyanakkor bátorító volt tapasztalni azt a nyitottságot, ami a többségre jellemző volt. Számunkra ismét felejthetetlen élményt és értékes tapasztalatokat jelentett ez a találkozás saját nemzedékünkkel és azzal a valósággal, amelyben élnek. Azt mondjuk, hogy érdemes volt ott lenni, jövőre is ott leszünk, mert megtapasztaltuk, hogy Jézus szeretete és szabadító ereje képes megváltoztatni ezeket az összetört életű embereket. Ő pedig bennünket használ eszközként Szent Szellemé és ajándékai által.

Szolgálatunk és programjaink „Meghallgatlak” név alatt két párhuzamos helyszínen folytak. A teabusz a tavalyihoz hasonló nagy sikernek örvendett, naponta mintegy 150–200 fiatal látogatta meg. Itt szabadon, mindenféle témában, de az evangélium alapján beszélgettünk az érdeklődőkkel egy pohár tea mellett. A másik helyszínünk a „Meghallgatlak” sátor volt, ahol a fiatalokat érintő témákban beszélgetésekre, előadásokra, zenei koncertekre és filmvetítésre került sor. Szervezett programjainkon túl és helyszíneinken kívül is sok lehetőségünk nyílt arra, hogy jártunkban – keltünkben kapcsolatot teremtsünk, és elmondjuk az örömhírt.

Az ideai találkozások ismét igazolták, hogy mind az odalátogatók egy része számára, mind a mi számunkra sorsfordító volt a Diáksziget. A következőkben néhány bizonyítást adunk közre, amelyek megmutatják, hogy mi vitt ki minket a szigetre. Reméljük, hogy ezek másokat is arra is indítanak, hogy jövőre velünk együtt Jézus Krisztus tanúi legyünk ott.

Egy fiú a diákszigeten... • Szilágyi Zsuzsanna, Békéscsaba

Az egyik nap a teabuszban voltam, de mivel nappal volt és meleg, nem sokan jöttek beszélgetni. Egy fiú a busz melletti könyves asztalnál nézelődött. Úgy gondoltam, megszólítom. Egy kicsit kövér volt, ruhája büdös és koszos, haja csimbókokban lógott bele az arcába. Kissé ittas volt és barátságtalan. Beszélgetni kezdtünk és rögtön kiderült a problémája. Istentagadása és önpusztító élete mögött az apja elutasító viselkedése állt. Szereti és felnéz az apjára, aki viszont még a 18. születésnapján sem köszöntötte fel. Elmondta, hogy senki sem szereti őt édesanyján kívül, és nem hisz abban, hogy valaha bárki szeretni fogja. Hangjában érezhető volt a fájdalom és keserűség, szemében pedig a szeretet utáni vágy égett. A szigetre azért jött, mert úgy gondolta, itt befogadják és szeretik. Nem volt lakhelye, pénze, csak úgy ott volt, kéregetett és kereste a tesóját, aki szintén a szigeten volt valahol. Egy 30 évesnek kinéző 18 éves fiú ült be velem a buszba teázni és beszélgetni.

Elmondta, mivel foglalkozik, milyen a családjá, mi érdekli, és mit gondol az életről. Megdöbbenő! 18 éves, és az élete értelme egy pohár ital, amivel leküzdheti napjainak feszültségét.

Elmondtam neki, hogy van számára jobb élet, elé tártam Isten üzenetét, hogy Jézus szereti és elfogadja őt. Itta a Jézusról szóló szavakat. Éreztem a Szent Szellem vezetését és azt is, hogy szavaimat gondosan a szívébe zárta. Amikor elköszönt, tudtam, hogy többé nem találkozunk, de azt is, hogy az evangélium magja a szívében van, és egyszer gyümölcsöt fog teremni. Miután elment, sírtam sok keserűségén, szinte fájt a szívem a reménytelenség miatt. Nem egyedül volt ez a fiú ilyen problémával a szigeten. Több százezer fiatal volt ott éhezve az elfogadást, a szeretetet, a szabadságot.

Mi keresztények tudjuk a gyógyírt a sok problémára. Néhányan ott voltunk, és a legjobb gyógyszert, Jézust adtuk nekik. Vajon te mit teszel a beteg emberek között, kezedben a gyógyszerrel, Jézussal? Megtartod magadnak vagy odaadod, hogy gyógyulást szerezzen?

A Sziget vonzása • Dér Hajnalka, EPK Pécsi gyülekezet

Azt kérdezed, hogy mi vonz bennünket a Szigetre? Emlékszem rájuk, ahogy az egyik éjjel az „anyaggal” és alkohollal telített barátjuk után jöttek fel hozzánk a buszra. Aztán ottmaradtak velem. Négyen voltak.

Emlékszem, ők jól érezték magukat a saját bőrükben ott a szigeten is, amúgy főiskolásan, a hétvégi „alteros” bulijaikkal...

Mégis ott voltak velünk órákig. Láttam, hogyan oldódik fel általános passzivitásuk. Láttam, hogyan isszák Jézus szavait, aki értük jött, hogy életük legyen. Láttam, mennyire leköti őket az eklézsia igazi tartalma.

Igazából ők a hajnali 1.30-kor kezdődő tortacsatának nevezett örült és vad happenningre indultak. 2.15-kor eszméltem föl, hogy lemaradtak tervezett programjukról. Megköszönték...

Azt kérdezed, hogy mi vonz bennünket a szigetre?

Egyszer Ő azt mondta: „Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek.”

Perlaki Tamásnak hívnak, a Pünkösdi Kármel Gyülekezetbe járok Pécelen. Ott tértem meg hat évvel ezelőtt. Már két éve szolgálok, de ez a diákszigeti munka volt a legérdekesebb az

összes eddigi közül, mert itt már „beszélni kellett”.

Persze, eddig is tettem bizonyoságot nagyon sok embernek, de nem úgy, hogy tíz ember is fültanúja volt a mondanivalómnak. Ez a munka nekem kicsit nehezen ment, mert beszédhibás vagyok. De a hét közepére felbátorodtam, mert rájöttem, hogy nem magamért, hanem az Úrért teszem. És arra is, hogy mindenki azzal szolgáljon, amivel éppen tud. Én a szigeten rajzoltam és festettem, mert nem mertem beszélni. Aztán mutatott az Úr egy pólóra rajzolt ábrát. Megmutatta elejétől a végéig pontról pontra, hogy mi mit jelent. Az ábra segítségével tudtam szolgálni az embereknek, mert lerajzoltam és elmagyaráztam, hogy mit jelent. Dicsőség az Úrnak, elfogadták, amit mondtam!

Bizonyoságomat egy igével zárom, amely talán sok ember számára biztatásul szolgál: 1Kor 1,26–31).

Azt találtam, amire számítottam, sőt ahhoz képest még kellemesen is csalódtam. Mielőtt megtértem, sok hasonló helyet és fiataalt láttam. A második napon már eszembe sem jutott, hogy „nem normális” emberek között vagyok, mert láttam, hogy ugyanaz az emberi lélek van bennük, mint bennem. Ugyanazoktól a dolgoktól félnek, mint mindenki, ugyanattól szeretnének megszabadulni és ugyanúgy kutatnak valaki után, mint mindenki, sőt még jobban. Mert sokan közülük azért vannak ott, ahol vannak, mert a „civilizált” életben nem találták meg a választ kérdéseikre. Most sem találják, de erre még nem jöttek rá. Valamiben megerősödtem ezekben a napokban: Isten tudja, hogy milyen vagy, tud *szeretni téged!* És azt is láttam, hogy az igazság, amit itt hallottak, mennyivel erősebb és tisztább, mint a filozófiák szövevénye, amikből maguk próbálnak saját istenképet formálni. Voltak, akik szerint minden rendben van, egyesek állítják, hogy boldogulnak maguk is, sokan közülük pedig már tudják, hogy szükségük van az Orvosra.

Amit átéltem a Diákszigeten • Hoffmann András

A '96-os évben a Diáksziget átformálta az életemet, az idei átformálta a kommunikációs rendszeremet (ellopták a telefonomat).

Komolyra fordítva a szót, megint személyesen átélhettem Isten erejét. A beszélgetések közben több olyan fiúval, lánnyal beszélhettem, aki úgy jött ki a szigetre, hogy még ad egy hetet magának és öngyilkos lesz. A beszélgetések alatt Isten vezetésével sikerült a problémák feltérképezése és megmutathattam az egyedüli megoldást. A helyzet felismerése után nem akartak öngyilkosok lenni, de Isten sem kellett nekik, legalábbis nem most. Az egyik öngyilkos-jelölt leányzó nagyon csinos, értelmes, gazdag nő volt, akit a maximalizmus kényszerített depresszióba. Életének eddigi értelme az volt, hogy a diplomája kitűnő legyen, a munkahelyén ő legyen a legjobb, a sok elvárás állandó feszültséggel járt, ami teljesítménycsökkenést eredményezett nála, de mivel maximalista volt és saját elvárásainak nem tudott megfelelni, véget akart vetni életének.

Az egyik alkalommal punkokkal beszélgettem, közben ők boldognak látszottak, de Isten rámutatott, hogy a látszólagos boldogság mögött baj van, és a további beszélgetés után kiderült, hogy az alkoholizmus kötözi meg őket. A beszélgetés után imát kértek és átadták magukat az Úrnak.

Vége a Szigeten! • Kontha Andi

Már hetek óta vártam, imádkoztam és elképzelttem, hogy milyen klassz bizonyoságtételek fogják elhagyni ajkamat. Kinek mit mondok, ki hogyan fog Krisztushoz közeledni, ha meghallgatja, amit mondok.

És eljött az első „műszak”... A várva várt első „kliens” egy enyhén(?) részeg fiú volt. Meglepődtem és bevallom, kicsit csalódtam. Nem gondoltam, hogy rögtön az első ember, akivel beszélgetni fogok, egy sörszagú alak lesz. Na, mindegy, ha már itt van, szólok hozzá.

Csak annyit kérdeztem tőle, hogyan csöppent ide, erre ő elkezdte mondani a problémáit, amire én az evangéliummal válaszoltam. Igaz, ez a fiú részeg volt, mégis tudtam vele Krisztusról beszélni, bár kétségeim voltak afelől, hogy bármi is eljutott a szívéig abból, amit mondtam. Amikor elment, arra gondoltam, bárcsak a következő beszélgetőpartnerem „tisztá” lenne.

Természetesen(?) megint egy kissé homályos tudatállapotban lévő úr mondta el (egyébként nagyon komoly) problémáit. Neki is elmondtam, amit tudtam, de nem értettem, hogy miért részegekkel kell beszélnem. Holnapra úgysem fognak emlékezni semmire. Másnap a buszon egy fiúval beszélgettem, akiről kiderült, hogy előző nap már beszélgetett valakivel, de akkor részeg volt, ezért megígérte, hogy józanul is ellátogat a buszra.

Jé – gondoltam –, ez a fiú emlékszik a részegen tett ígéretére és arra, hogy miről beszélgettek előző nap? Akkor mégsem reménytelen?

Hogy mennyire nem az, az akkor derült ki számomra, mikor találkoztam az előzőekben említett egyik fiúval. Rám mosolygott és megkérdezte, emlékszem-e rá. Persze, hogy emlékeztem. De ezek szerint ő sem felejtette el a beszélgetést. Nem volt hiábavaló...

Ezek az esetek felnyitották a szemem, és rájöttem, hogy nem az a fontos, kinek, hanem az, hogy mit mondok.

Egyet kértem, kettőt kaptam! • Labant Rita, Ózd

Az Ifi Fesztiválra készülvén, elkészült bennem egy „tábori leltár”. Nem túl derűs dolgokkal: keserűség, szomorúság, s úgy éreztem, hogy mind fizikailag, mind lelkileg meg vagyok terhelve. S ezek mellé még volt egy ígém: „Én megyek előtted, a rögzös utat elegyengetem...” (Ézs 45,2a). De én akkor ebből az ígéből nem láttam mást, csak a rögzöket. S hatalmas vágy volt a szívemben, változást akartam! Nem tudtam, mikor és hogyan, de azt igen, hogy én addig haza nem jövök Csillebércről, amíg az Úrból(tól) többet nem kapok. Tisztában voltam azzal, hogy nem az egyhelyben álló keresztény élet az osztályrészem, hanem ettől sokkal több már itt – e földön is!

A péntek esti istentiszteleten a dicsőítés alatt az Úr elem hozta apámat, s vele kapcsolatban egy dolgot, a *szeretetet*.

– Ugyanis szüleim kilencéves koromban elváltak, a válásuk nagy sebeket okozott. Sokáig magamat okoltam emiatt. Úgy gondoltam: „Mert ha én is egészséges lennék, mint a velem egyidős gyerekek, akkor ez biztosan nem történt volna meg.”

Születésemkor agyvérzést kaptam, s ennek következtében deréktől lefelé rosszul idegződött be a lábam. Vagyis az agyam nem ismerte a helyes mozgás parancsát.

S mivel apával kapcsolatban – 14 év után is – a közömbösség volt a maximum, amit érezni tudtam, teljesen jogos volt a „kérés”, amit akkor este hallottam: „Azt akarom, hogy szeresd!”

Mikor ezt megértettem, a bensőm legmélyéről sírás tört fel, amit nem bírtam abbahagyni. S közben mindent feltártam az Úrnak, ahogy akkor éreztem a szívemben. S amíg én „beszélgettem” az Úrral, a gyógyulás csodáját is átélhettem. A testem különböző részein forróságot éreztem, melynek következtében testi deformáltságaim megszűntek.

A csípőm beszűkülése miatt a fenekem kitolódott, a derék fölötti részen pedig egy homorulat keletkezett a 23 évi hibás járásból adódóan. Ami fekvő helyzetben abban nyilvánult meg, hogy az előbb említett helyen nem simult az ágyra, hanem két tenyérnyi magasságban felette volt. Ma minden lent van ilyen helyzetben vízszintesen és egyenesen!

Dicsőség az Úrnak!

Ez nem az egyetlen dolog, amit „kijavítottak” rajtam. Ha egy mondatban kellene összefoglalnom, akkor azt mondanám, hogy a korábbi szertelen, kesze-kusza mozgásomat felváltotta egy rendezett, felülről jövő (agyból irányított) mozgás, melyre nem kell járás közben figyelnem. Korábban, a járás közben minden egyes mozdulatra külön figyelnem kellett, mert nem ment „magától”.

De nemcsak testi gyógyulás történt, hanem lelki gyógyulás is Ez a *legfontosabb!*
Azt hiszem, ezt akkor tudom a legjobban leírni, ha arról írok, mit is jelent nekem azóta az előbb említett ige. S nemcsak ott, abban a pillanatban, amikor átélője lehettem egy isteni csodának, hanem azóta naponként az életemben.

„Én megyek előtted, s a rögös utat egyengetem...”

– Nem járhatlan úton kell haladnom, mert már haladnak rajta mások is.

– S nem akárki megy előttem, maga Jézus Krisztus.

– S ha szorosán a nyomában haladok, az Ő közelsége megvéd.

– S mivel Ő megy elől, ha jönnek a támadások, az ellenszél, Ő azt „felfogja”. S hozzám, amennyi elér ezek után, az nagyon kevés ahhoz képest, amit Ő elviselt (elvisel) értem.

– S Ő ne tudná, hogy rögös ez az út?! De mégis elindult, s az én dolgom csak annyi, hogy *haladjak utána.*

Nem tudom, hogy Te, aki e sorokat olvasod, hol és hogy vagy ezen az úton. Jó ha tudod, hogy neked is jár ez a sok-sok jó dolog, amit leírtam. A védelem, a biztonság, céltudatosság. Tőled függ, hogy elfogadod-e, s akarsz-e vele élni. A döntésedet pedig munkával teli, boldog, keresztény élet fogja követni.

Akarod ezt? A döntés tőled függ!

—

Azon a héten, amíg a Diákszigeten voltam, Isten ismét rádöbentett, hogy mennyire fontos és nélkülözhetetlen a Vele való élő kapcsolat. Fantasztikus volt látni, hogy Isten mindig kiállt mellettünk, és soha nem hagyott el minket. Alkalmam volt sok emberrel beszélni. Jó volt látni, hogy némelyeknek egy-két szó is mennyit jelentett. Ugyanakkor Isten rámutatott a hiányosságaimra. És arra, hogy nem szabad véka alá rejtenem azt, amit már kaptam Tőle.

Remélem, hogy jövőre megint ott lehetek a Szigeten és már jobban felfegyverkezve indulhatok a harcba testvéreimmel együtt. *Monos Dorottya*, Filadelfia Gyülekezet

—

„Aki másokat felüdít, maga is felüdül”

Nagyon hálás vagyok Istennek, mert megengedte, hogy az igazságot – amit elhittem, mert a Bibliában van, és eddig csak elméletben tudtam –, most gyakorlatban is láttam megvalósulni. Tudtam én korábban is – hiszen ezt minden „valamirevaló” keresztény tudja –, hogy az embereknek szükségük van Jézusra, hogy *Jézusra van szükségük*, mégis egészen más ezt ennyire valóságosan megélni. Beszélgetéseink közben nagyon világosan láttam, hogy tényleg olyanok ezek a fiatalok, mint a tévelygő juhok, de nagyon jó volt azt tudni és nekik is elmondani, hogy megtérhetnek „lelkük pásztorához és gondviselőjéhez”, akinek a sebei árán meggyógyulhatnak és megszabadulhatnak. Többen megértették ezt ezen a héten, és látszott rajtuk, hogy vágnak is rá, és hiszem, hogy Isten el fogja végezni bennük, hogy döntésre jussanak.

Az emberekben lévő szomjúság és Isten-keresés mellett megtapasztalhattuk azt is, hogy Jézus személye valóban botránykő. Hitünkkel kapcsolatban egy csésze tea mellett egy fiú mindenről alaposan kikérdezett. Mindent érdeklődően végighallgatott, abban a pillanatban, amint Jézus neve elhangzott, fölpattant, elköszönt és kiviharzott a buszból. Erről is beszél a Biblia...

Eszter

{k1997511}

{k1997512}

Ifjúsági fesztivál '97 – Született: augusztus 5-én

%Nem szólt semmit, csak fogta magát és elment. Már megszokhattuk tőle, hiszen minden

évben ugyanezt teszi. Persze a szkeptikusok azt mondják, hogy az idén meg sem érkezett, a derülátók szerint akár októberig is közöttünk maradhat. De mi azért csak maradjunk a tényeknél.

A nyár az idén is elmúlt. Ha jól belegondolok, akkor ebben az évben annyi sajátosságot, másságot és eltérést hozott, hogy a legnagyobb jóindulattal sem nevezhetjük az éppen most leköszönő nyarat az 1996-os második kiadásának. Most persze nem az évszázad árvizére gondolok, arról úgyis írtak eleget. Sokkal inkább egy pozitív, szükséges és fontos eltérésnek, változásnak egyenlegét szeretném megvonni, egy harctéri jelentésnél kicsit bővebben.

Hogy a szülők (Országos Ifjúsági Munkacsoport – Új Generáció Egyesület) a megfelelő keresztnevet választották-e a már jól megszokott vezetéknev (ifjúsági) mellé, arról lehet vitatkozni. Elképzelhető, hogy szerencsésebb lett volna Ifjúsági Napoknak vagy Ifjúsági Találkozóknak nevezni, de a lényeg, hogy Isten kegyelméből szép, egészséges, eredményes és áldott lett az újszülött. Ez biztos. Talán elnézést kellene kérnem, hogy túlzott megszemélyesítéssel beszélek egy rendezvényről, amiről távirati stílusban annyit írhatnánk, hogy 6 nap, 500 résztvevő, 10 istentisztelet, sok koncert stb., azonban az Úrtól annyi mindent vehettünk el ezeken a napokon, hogy igazán a szívemhez nőtt a rendezvény.

Tagadhatatlan, az idei ifi napok mások voltak, mint az eddigiek. De milyenek?

Első ránézésre hosszabbak, így pótolható volt a több éves hiány. Volt idő barátságok, ismeretségek kötése, ápolására, a közösségi élet gyakorlására. Történt mindez úgy, hogy nem ment az istentiszteletek rovására a két nappal való megtoldásnak köszönhetően.

Újdonságszámba mentek a szabadidő hasznos eltöltésére szolgáló programok, melyeknek a magvát evangéliumi fiatal zenészek koncertjei alkották. Ezeket egészítették ki keresztény drámai-színpadi produkciók, képzőművészeti tárlatok, valamint bennünket foglalkoztató és a mi érdeklődésünkre számot tartó, aktuális témákban zajló beszélgetések, előadások, talk show-k.

Magyarország legszínvonalasabb tábora, a Csillebérci Szabadidő- és Ifjúsági Központ felszereltségével, környezetével, könnyű megközelíthetőségével kiváló körülményeket biztosított a táborlakók és a táborba látogatók számára.

Az Ifjúsági Fesztivállal kapcsolatban sok mindenről lehetne bőven írni. Teszem azt arról, hogy mennyire jó volt látni és hallani azt a sok tehetséges, odaszánt életű fiatal, akik zenéjükkel dicsérik Istent, és igazi megoldást kínálnak a minket körülvevő világ problémáira. Mennyire kiváltságos állapot, amikor több száz fiatal együtt dicséri és imádja az Urat. Az is fontos, hogy egy ilyen alkalom éppen felekezeti közti jellegénél fogva jól kifejezte mindannyiunknak, hogy a ma Magyarországon élő kereszténynek lenni nem a Pünkösdi Közösségnél kezdődik, de nem is ott ér véget.

De ami engem igazán írásra ihletett, az a rendezvény központi része, ami nélkül az egész csak jól megszervezett, szórakoztató, magas színvonalú ifjúsági tábor; ez pedig Isten üzenete, az evangélium fiatalok számára adott kijelentés. Az az üzenet, amely képes megváltoztatni szemléletmódot, motivációkat, életeteket és az Úrral való kapcsolat minőségét. Az Ifjúsági Fesztivál vezérfonala „Nemzedékünk küldetése” volt. A Szent Szellem munkáját láthattuk meg abban, hogy a tíz központi előadás, illetve igei üzenet mennyire egybehangzó volt. Ellentmondást nem tűrően, egyértelműen kifejezte: Istennek konkrét célja és terve, hogy megismertesse velünk, nyilvánvalóvá tegye számunkra küldetésünket, megteremtse bennünk küldetésstudatunkat, és feladatunkat látva munkába állítson bennünket.

A bevezetést követő első alkalom Nehémiás élete, elhívása és szolgálata döbrentett rá minket, hogy nem élhetünk jól megszokott körülményeink között, kényelmesen, mozdulatlanul Súsán várában, amikor körülöttünk, népünknel, a mi generációnknál óriási és végzetes problémák vannak, és leírhatatlan a pusztulás mértéke.

Mert milyen is a mi nemzedékünk? Milyen Magyarország ifjúsága 1997-ben?

Az biztos, hogy nem olyan, mint húsz, tíz vagy akár egy éve. Generációnk minden második

tagja valamilyen szenvedélybetegségben szenved. Nemzedékünknek lassan fogalma sem lesz arról, mi az, hogy erkölcs, mi az, hogy hűség, barátság. Ez az ifjúság céltalan, önpusztító, kilátástalan. Magyarország ifjúsága ránk van bízva. Nekünk, keresztény fiataloknak kell hozzá elvinni az egyetlen jó megoldást nyújtó Örömhírt, Jézus Krisztus evangéliumát. Ennek mindennél fontosabbnak kell lennie az életünkben! Minden lehetséges Istentől kapott eszközt meg kell ragadni, hogy megmentünk a bennünket körülvevő fiatalokat. S még egy fontos dolog: az ellenség működése független attól, hogy mi megteszük-e a feladatunkat, betöltjük-e küldetésünket vagy sem. A gonosz működik. Ki veszi fel a fegyvert és száll szembe vele, ha nem Jézus Krisztus megváltott népe? Ezt a harcot azonban nem vívhatjuk meghúzódba, sarokba bújva. Hát kard ki, kard!

A tanítássorozat többi része a gyakorlati lépésekről szól. Arról: mit tegyünk, miként, mikor, ahhoz hogy betöltsük küldetésünket, hogy ne kelljen visszaadni a misszióparancsot. Az Ifjúsági Fesztivál központi mondanivalójának markáns részét képezte az Úrnak a fiúság megélésére vonatkozó üzenete.

Jézus Krisztus által Isten gyermekei, Isten fiai lettünk (Jn 1,12). Isten fiának lenni a lehető legnagyobb kiváltság, a legértékesebb pozíció ebben a világban. Amikor megtértünk Istenhez – használva a tékozló fiú példáját –, Ő palástot, új ruhát adott ránk és a hatalom jelképeként gyűrűt húzott az ujjunkra. Azonban sokszor nem élünk azzal a lehetőséggel, amit a mi Atyánk adott nekünk, mint fiainak. Gyakran béresnek minősítjük magunkat, ami nem rossz állapot, hiszen a moslékos vályúnál nagyon elégedettek lettünk volna a béresi pozícióval. S tudjuk, hogy még azt sem érdemelnénk meg, de az Úr szeretetével és kegyelmével mégis gyermekévé fogadott minket. A béresek is ott élnek Uruk udvarházában, látják, ismerik az Urat, az Ő hatalmát, gazdagságát, de nem érinthetik. Tudják, hogy Isten gyógyít, szabaddá tesz, megáld, de nem kapnak belőle, mert nincsenek ezeknek a „hatalmi jogosítványoknak” a birtokában. Mi azonban élhetünk ezzel az Istentől kapott pozícióval. Így hát ne a béresek lelkiülete legyen bennünk! Ha az Úrnak ezt az üzenetét elfogadjuk, elhisszük, akkor annak teljes valóságát meg is tapasztalhatjuk.

Az Ifjúsági Fesztivál eredményességét, áldott jellegét mi sem mutatja jobban, mint a résztvevők pozitív véleménye, a lelki életükben bekövetkezett fejlődés, intenzívebbé váló szolgálatkészségük, erősen elhatározott és meg is tett odaszánásuk, amiből, hála az Úrnak, volt bőven.

Mindannyiunk öröme, épülésére hadd álljon itt egy bizonyosság a sok közül, hogy Isten hatalmas erejével és szeretetével köztünk volt és cselekedett.

Folyt. köv. 1998-ban...

NOVELLA

Szeretet és békesség lakhelye • *Czerovszki Márta*

Liza kékszemű, szőke hajú, csendes természetű kislány volt. Szülei mindent megpróbáltak megadni neki, de szeretetük nem lehetett teljes. Már régen elhidegültek egymástól, már a házban is úgy járkáltak, mint két idegen. Házasságuk csak azért maradhatott meg, mert abban egyetértettek, hogy gyermeküknek így lesz jobb. Liza egyre jobban azt érezte, hogy nem tud igazán boldog lenni otthon. Reggelente egyre gyorsabban készült el, hogy iskolába mehessen. Az osztályban nem volt sok barátja, mert gyermeki lelke az otthon ridegségétől lassan felnőtté érlelődött. Nem vett részt a játékokban, a szünetben is az iskolapadban maradt. Nagyon bántotta, hogy szülei már nem szeretik egymást. Mindig eszébe jutott, amikor még kisebb volt, milyen jól megvoltak ők hárman. Nem is értette, hogyan változott meg ez a kapcsolat. Ahogy elmerült a gondolatiban, csak akkor vette észre Enikőt, mikor a kislány megérintette a

vállát. Enikő nemrég került egy osztályba Lizával, barátot keresett magának. Mivel látta, hogy Liza egyedül van, gondolta, megpróbál beszélgetni vele. Enikő mindenben más volt, mint Liza. Hívő családban nőtt fel, otthona a szeretet és a békesség lakhelye volt.

– Szia, Liza, nem zavarlak, ha ideülök melléd? – kérdezte Enikő egy kicsit bátortalanul. Liza egy pillanatra elcsodálkozott, de aztán sietve válaszolt. Arra gondolt, hogy már régóta szeretett volna egy igazi jó barátot. Ahogy beszélgettek, gyorsan feloldódott kezdeti feszültségük, és Liza azon vette észre magát, hogy nevet. Melegség járta át kis szívét – ő, milyen régen nevetett már – gondolta. A tanító néni észrevette barátságukat, és felajánlotta a két kislánynak, hogy egymás mellé ülhetnek. Boldogan fogadták el ezt a lehetőséget, ők már érezték, mindig jó barátok lesznek.

– Liza, eljössz velem a bibliaórára vasárnap? – kérdezte Enikő, miközben bandukoltak haza az iskolából.

– Bibliaórára? De hiszen a szüleim nem is járnak templomba, és én is régen voltam már – válaszolta Liza.

– Gyere el, biztosan jól fogod érezni magad! – invitálta Enikő.

– Megkérdezem otthon – válaszolta bizonytalanul Liza.

Miután engedélyt kapott, hogy a vasárnapot barátnőjével töltse, azon vette észre magát, hogy ott ül Enikővel és sok más, csillogó szemű gyerekkel a bibliaórán.

Kati néni csodálatos dolgokat mesélt, ő még ezekről sohasem hallott. Belegondolt abba, hogy otthon még Bibliájuk sincs, és mégis mennyire leköti figyelmét ez az érdekes történet. Kati néni pedig csak mesélt, mesélt egy emberről, akit Jézusnak hívtak, aki betegeket gyógyít, és tele van csupa-csupa szeretettel. Milyen jó lenne, ha a szüleim is megismernék Jézust, akkor biztosan újra szeretnék egymást – gondolta Liza. Amikor vége lett a bibliaórának, Kati néni szeretettel simogatta meg Liza fejét.

– Ugye, eljössz a jövő héten is? – kérdezte.

– Igen, szeretnék – válaszolta a kislány. Enikő ajándékozott Lizának egy Bibliát. Ettől a naptól kezdve elmélyülten tanulmányozhatta most már a saját Bibliáját. Egyre csak azon gondolkodott, hogyan ismerhetnék meg a szülei is Jézust, ezt a kimondhatatlan jóságot, akit már ő megismert. Forró vágyát elmondta kis barátnőjének.

– Tedd a Bibliát apukád íróasztalára, a többit pedig bízd rá Istenre – vágta rá kis gondolkodás után Enikő.

– Igen, ez valóban nagyszerű ötlet – lelkesedett Liza. Gyorsan hazarohant, hogy tervüket valóra váltsa. Emil, Liza édesapja késő este ért haza. Fáradtan indult a dolgozószobája felé, mert még elő kellett készítenie az iratit a holnapi munkájához. Felesége, Klára már régen aludt. Emil ezen nem is csodálkozott, hiszen megszokta már, hogy nem várja meg. Ahogy ledőlt a fotelba, keresni kezdte iratait asztala fiókaiban. Ekkor vette észre a barna, bőrkötésű kis könyvet. Kezébe vette: Biblia, vajon hogy került az asztalomra – kérdezte önmagától. Kinyitotta és szórakozottan kezdte olvasni, Máté evangéliuma – nemzeti táblázat – nahát, kit érdekelhet ez. De aztán tovább lapozott. Olvasott Jézus születéséről, Keresztelő Jánosról, és csak olvasott, olvasott. Azon vette észre magát, hogy a falon az öreg óra éjfél üt, amikor becsukta a könyvet. Gondterhelten nézett fel. Családja szétesése súlyos teherként nehezedett rá. Eddig mindig feleségét okolta emiatt, de most valahogy önmagát is bűnösnek érezte. Aludni tért, de gondolatai nem engedték, hogy szemei elnehezedjenek az álomtól. Igen, én is okozója vagyok ennek a ridegségnek, ami körülvesz, lehetnék kedvesebb, figyelmesebb Klarához. De még nincs veszve semmi, majd holnaptól megpróbálom – gondolta, és mély álomba merült. Eközben Liza és Enikő izgatottan várták az eseményeket. Gyermeki szívük teljes hittel fordult Isten felé, bíztak abban, hogy minden jóra fordul, és végre Liza otthona is a szeretet és a békesség lakhelye lesz. Amikor Liza a házi feladatát készítette, hallotta apja nehéz lépteit szobája nyitott ablakánál. Rég nem hallott beszélgetésre lett figyelmes.

– Szervusz, Klára, hogy érzed magad? – Nem is sejtették, hogy gyermeküknek ezzel az apró

figyelmességgel is örömet okoznak.

– Nem hiszem, hogy ez téged érdekel, Emil – válaszolt kimérten Klára – egyébként köszönöm, igazán jól vagyok. Belegondolt, hogy régen várta már férje közeledését, és mégis ennek első jelét alig vette észre. Ez így ment napról napra, egyre figyelmesebb lett, sőt még virággal is meglepte a csodálkozó Klárát. Ez már túl sok volt neki, asszonyi szíve kételyeivel és kíváncsiságával együtt úgy érezte, utána kell járnia a dolognak. Bement férje dolgozószobájába, addig keresett valamit, ami szokatlan, ami választ adhatna kérdéseire, míg meglelte. Az utolsó fiókban megtalálta a Bibliát.

– Ez lenne a rejtély, ez lenne az, ami megváltoztatta a férjemet? – tódultak kérdései.

– Csak úgy tudom meg, ha olvasok belőle – és máris bújta, lapozta, kereste a választ. A Jn 3,16 mélyen megérintette: Mintha összefoglalna mindent, amit eddig olvasott. Az egyetlen, amit megértett, a szeretet, igen, ez lesz a megoldás! Már be akarta csukni, amikor a végére lapozott, és a férje által írt bejegyzést talált: Elfogadtam az Úr Jézust, mint személyes Megváltómat, és mindent megteszek, hogy otthonom a szeretet és a békesség lakhelye legyen.

– Ó, Emil, milyen csodálatos ez! – merült gondolataiba Klára. Ekkor lépett be a szobába férje.

– Klára, megtaláltad a Bibliámat? – kérdezte meglepődve Emil.

– Igen, drágám, és én is szeretném, ha az otthonunk a szeretet és a békesség lakhelye lenne – felelte Klára. Ettől a naptól kezdve már együtt olvasták a Bibliát, míg Klára is elfogadta az Urat. Mindketten egyetértettek abban, hogy gyermeküket is Jézushoz vezetik. Amikor kislányuknak el akarták mondani életük megváltozását, Liza örömeiben felkiáltott.

– Apu, anyu, én már régen az Úré vagyok. Ezután elmesélte Enikőt, a bibliaórákat, és azt, hogy ő tette a Bibliát az íróasztalra. Boldogan ölelték kislányukat magukhoz, hiszen megtalálták egymást és a boldogságot.

Liza örömmel mesélte Enikőnek szülei megtérését.

– Ó, Liza, ez nagyszerű! Akkor most már a te otthonod is a szeretet és a békesség lakhelye lett – válaszolta lelkendezve Enikő. A két kis tanítvány hálával kulcsolta össze kezét, hogy mennyei Atyjuknak is megköszönjék a szeretetet és a békességet, amit szívükben és otthonukban teremtett.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Gondolatok

- Minden idegen teher, amit a magunkévá teszünk, könnyebbé teszi a saját terhünket.
- A hit nem látható, de a cselekedetek által láthatóvá kell válnia.
- A cselekedetekben több mély igazság rejlik, mint a szavakban és a könyvekben.
- Az ember beszéde gondolatainak a tükre.
- Jobb mindenkor reménykedni, mint egyetlen egyszer is elcsüggedni.
- Nem az a lényeges, hogy mit mondanak és gondolnak rólunk az emberek, hanem hogy hogyan állunk Isten előtt.

HÁZASSÁGI ÉVFORDULÓINK • *Durkó Sándor László*

Minden házasság előtt álló nő vágyik arra, hogy – keresztény nő esetében – az Isten által rendelt vőlegénnyel mehessen az anyakönyvvezető elé kimondani a boldogító igent, majd Isten színe előtt kérjék házasságukra Isten áldását. Minden jegyespár azt szeretné, ha neki lenne a legszebb esküvője, vagy ahogy mi szoktuk mondani, menyegzője.

Van aki csak szűk családi körben akar ünnepelni, de vannak párok, akik hetedhét országra

szóló esküvőről álmodnak. Pedig régi igazság, hogy minél nagyobb az esküvő, annál nagyobb a sértődés.

Az esküvő után következnek a házassági évfordulók. Az Úr legyen kegyelmes ahhoz a férfihöz, aki elfelejti házassági évfordulóját, hisz a feleségek ezt szinte megbocsáthatatlan bűnnek tartják. Talán ez a felismerés vezérelt valakit, aki február 29-én tartotta menyegzőjét, hogy csak négy évente kelljen házassági évfordulót ünnepelnie.

A házassági évfordulók nagyobb publicitást általában az ezüst- és aranylakodalom kapcsán kapnak. Pedig jó néhány kerek évfordulónak gondolatébresztő megnevezése van.

Legyen persze bármilyen neve, az a fontos, hogy az Isten által egymásnak rendelt házaspár az Ő áldásával éljék közös éveiket, évtizedeiket. Így igazi hálatelt boldogság a visszaemlékezés.

A házassági évfordulók	megnevezései a következők:
– zöld lakodalom	az esküvő
– gyapjú- és papírlakodalom	1 év
– bőrlakodalom	3 év
– falakodalom	5 év
– ónlakodalom	6,5 év
– rézlakodalom	7 év
– ólomlakodalom	8 év
– rózsalakodalom	10 év
– nikkell- vagy petrezselyem lakodalom	12,5 év
– üveg- vagy kristálylakodalom	15 év
– porcelánlakodalom	20 év
– ezüstitlakodalom	25 év
– gyöngylakodalom	30 év
– vászonlakodalom	35 év
– alumíniumlakodalom	37,5 év
– rubinlakodalom	40 év
– aranylakodalom	50 év
– gyémántlakodalom	60 év
– vaslakodalom	65 év
– kőlakodalom	67,5 év
– kegyelmi lakodalom	70 év
– koronaékszer lakodalom	75 év

MEGJELENT

az S-akták I. és II. része

Témák: Mit mond a Biblia...

- az ufókról parapszichológiáról, okkultizmusról, reikről, ezoterikáról;
- jóslásról, szellemidézésről, varázslásról.

Előadó: Süveges Imre

Ára: 300,- Ft

Megrendelhető: EPK Országos Titkársága 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel.: 222 0086

Ezt olvastuk

Fiaszóval zárult a napokban azoknak a katolikusoknak – köztük a múlt héten elhunyt kalkuttai Teréz anyának – az erőfeszítése, akik nagyszabású konferenciákkal és aláírásgyűjtéssel

fűszerezett kampánnyal arra kívánták rábírní a pápát, hogy Szűz Máriát emelje társüdvözítövé. Azt szerették volna elérni, hogy a római egyház feje, hozzá méltóan családokozhatatlanul, jelentse ki: Mária nemcsak Istent szült, hanem mindezen felül Jézus társa is lett a megváltásban, amit sokan nagy lépésnek tekintettek volna a nők egyházon belüli egyenjogúsítása felé.
(hvg 1997. szeptember 13.)

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Hegedüs Ildikó, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

Borító: ifj. Fábíán Attila

A címlapon: Gyermektábor '97 – fotó: Oláh Gábor

Fotók: Bernhardt Gyula, Makovei Róbert

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábíán Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 840 Ft
ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1997502}

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k1997503}

VÍZSZINTES: **1.** Nabukodonozor egyik fejedelme (Jer 39). **5.** Hakália fia, aki Artaxerxes király főpohárnoka volt (Neh 1). **6.** Nép, melynek tagjai okoztak kárt Jóbnak (Jób 1).

FÜGGŐLEGES: **1.** „Senki ... olyan szent, mint az Úr” (1Sám 2). **2.** „Hit által nem vezett el ..., a parázna nő az engedetlenekkel együtt” (Zsid 11). **3.** Sziget, amely mellett elhajózott Pál apostol (ApCs 20). **4.** Jáfet fiáról elnevezett nép (Ez 27).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

Kódkulcs az ötfordulós rejtvénypályázathoz

{k1997504}

Elérkeztünk az ötfordulós rejtvénypályázat finiséhez. A pályázati sorsoláson azok vehetnek részt, akik az ötödik forduló végéig összegyűjtöttek minimálisan **26 pontot**, és elküldik az ötforduló alatt kigyűjtött kódolt betűkből kapott **bibliiai idézet pontos helyét**. A fenti táblázat tartalmazza a kódolt betűk sorrendjét, azaz a kódkulcsot. Ennek segítségével olvasható össze

a bibliai idézet. A megérkezési határidő megegyezik a most megfejtett rejtvényekével. A pályázati megfejtést nem szükséges másik levélben vagy levelezőlapon feladni, csak ez az aktuális megfejtésektől elkülönítve szerepeljen. A sorsolást egy erre külön összehívott bizottság fogja végezni, ahol kisorsoljuk a Mundrucz Tamás testvérünk által felajánlott **SHARP rádiósmagnót** és a szerkesztőség által felajánlott **tíz 1998. évi Élő Víz előfizetést**. A sorsolás eredményéről levélben értesítem a nyerteseket. A fődíjat szerencsés rejtvényfejtő testvérünk személyesen veheti majd át közösségünk központjában.

A '97/4. szám keresztrejtvényében a vízsz. 30. sorban „SZINOPTIKUSOK” volt a helyes megfejtés, de a meghatározás hibásan, hiányosan került az újságba, melyért ezúton kérek elnézést. A helyes meghatározás: **„A négy evangélium közül háromnak (Mt, Mk, Lk) az összefoglaló neve.”**

A következő évtől fokozatosan áttérünk az **új fordítású Biblia** alapján történő rejtvénytípusra. Egy ideig csak a minirejtvények készülnek eszerint. Akinek még nincs új fordítású Bibliája, de a pontszámai alapján a jutalmazottak közé kerül, az írja meg előre, és ezt fogja kapni nyereményként.

Vadon Tamás ÓRÁS

8416 Dudar, Bereg park 6.

Szolgáltatásaim: óraeladás, javítás és elemcsere.

Az értéklevelemben vagy értékcsomagban feladott órák javítását kb. 1–3 hetes határidővel vállalom. Az elkészült munkákat a megadott pontos címre utánvétellel + postaköltséggel visszaküldöm.

„Ha panasza van, szóljon nekem, ha elégedett, mondja el mindenkinek.”

A pontverseny állása:

(A nevek után zárójelben, az ötfordulós rejtvénytípuspályázatban elért pontszám olvasható!)

41 pont: Csányiné Farkas Mária (28), Seprenyi Mihályné Pirka Andrea (28);

40 pont: D. Nagy Emma (28), Molnár Anita (28), Sanda Mónika (28);

39 pont: Farkas János (28);

37 pont: Komócsi Roland (20);

36 pont: Juhász Miklósné (28), Szabó Gizella (28);

35 pont: Komócsi Józsefné (18);

34 pont: Gáspár Jánosné (22), Horváth Istvánné (28), Kriston Rózsa (22), Perei Imre (28), Takácsné Makkai Zita (28);

33 pont: D. Nagy Gáborné (28);

32 pont: Kis Krisztián (18);

29 pont: Borbély Józsefné (19), Weller József (18);

28 pont: Balla Erzsébet (28), Czerovszki Márta (28), Deák M. Jolán (28), Mundrucz Istvánné (28), Sanda Lajosné (28), Szabó Endre (28), Tóth Terézia (28), Vass Béláné (28), Városi Ibolya (28);

26 pont: Bálint Miklósné (22);

25 pont: Dr. Faragó Enikő (0);

23 pont: Gróf Nándorné (8), Pánczél Jánosné (12);

22 pont: Barna Frigyes Berla Ferenc (28), (20), Hegedűs Péterné (22), Kertész Angéla (22), Megyeri Bériné (22), Murvai Lászlóné (22), Szegedi Andrásné (22), ifj. Tarr István (28);

16 pont: ifj. Horváth Istvánné (28), Makkai István (28), Szabolovits István (28), Szakács Györgyné (22), Török Ferencné (28);

15 pont: Durkó Lajosné (14);

14 pont: Szabó Szilvia (14);

12 pont: Tóth Richárd (6);

8 pont: Édes Zsuzsanna (28), Gyuricsek Evelin (28), Kubis Ferencné (20), Nagy-Ajtai Márta (28), Plesa Jánosné (26), Sárík Róbert (8);

6 pont: Balogh Tünde (6), Kállai Ibolya (12), Opóczki Magdolna (6), Szabó Sándor (6), Varga Erika (6);

2 pont: Wilhelm Konrád (22), Windisch Károly (8);

Elküldendő:

a *minirejtvény* bekarikázott betűiből összerakott *szó*, mely egy patak neve (**2 pont**), valamint a *keresztrejtvény* számozott soraiban található igevers pontos *helye* (**4 pont**).

Megérkezési határidő: 1997. november 24.

Cím: *ÉVR Nagy Kornél* 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22.

A '97/4 szám rejtvényeinek helyes megfejtése: *keresztrejtvény: Hárán (6 pont)*, *minirejtvény: Szabadító (2 pont)*.

Sok helytelen keresztrejtvény megfejtés érkezett, ezért leírom, hogy mely bibliai személyek testvérei egymásnak: **Jozsé-Júdás, Hofni-Fineás, Kain-Séth, Áron-Mirjám, Nádáb-Abihu, Absolon-Támár, Lea-Rákhel.**

A **karórát**, melyet *Vadon Tamás* órás testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) ajánlott fel, **Csányiné Farkas Mária** (Békés) nyerte. **Könyvet** nyert: **Molnár Anita** (Komló), **Sanda Mónika** (Várpalota) és **Seprényi Mihályné Pirka Andrea** (Telekgerendás). **Kazettát** nyert: **D. Nagy Emma** (Békés).

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették (*ez a pályázati pontokra nem vonatkozik*), de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

Az 1997/4. szám gyakorlásra szánt rejtvényeinek helyes kitöltése

{k1997505}

Gyakorlásra szánt rejtvények – 1 • Nagy Kornél

{k1997506}

VÍZSZINTES: 2. Salamon tisztartójának atyja (1Kir). **7.** „Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ...” (Jn). **9.** „A vétkeket mindenek előtt ... meg” (1Tim). **11.** „A bölcseneknek ... tudományt keres” (Péld). **12.** Ország, Khedorlaomer volt a királya (1Móz). **13.** „Eladtad a te népedet nagy olcsón, és nem becsülted az ... magasra” (Zsolt). **14.** Júda fia (Mt). **15.** „Csak Istenben nyugoszik meg lelkem; ... van az én szabadulásom” (Zsolt). **16.** „Ímé, ... cselekszem; most készül” (Ézs). **17.** Absolon seregének fővezére (2Sám).

FÜGGŐLEGES: 1. Jáfet unokája (1Móz). **2.** „Mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának ... által” (Róm). **3.** „De semmivel sem gondolok, még az én ... sem drága nékem” (Róm). **4.** Város, ahol Pál kétszer is járt (ApCs). **5.** Semájának, a hamis prófétának atyja (Neh). **6.** Persiának és Médiának egyik fejedelme (Esz). **8.** „Jobb a ..., hogy nem a kevély” (Préd). **10.** Júda unokája (1Krón).

Gyakorlásra szánt rejtvények – 2 • Nagy Kornél

{k1997507}

VÍZSZINTES: 1. A Jeruzsálem falait javító Hattus atyja (Neh). **9.** „Megnyitom az én számat példázatokra; és kitárom, ... e világ alapítása óta rejtve valának” (Mt). **10.** „... pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus” (Gal). **11.** Jézus öse, Kaján fia (Lk). **12.** „Az Istennek pedig legyen ... az ő kimondhatatlan ajándékáért” (2Kor). **13.** „Az Úr szava tüzlángokat ...” (Zsolt). **14.** Ajtónálló léviták atyja (Ezsd). **15.** ...-Keczicz, város Benjámin területén (Józs).

19. „Hanem Isten a bíró, aki egyet megaláz, ... felmagasztal” (Zsolt). 22. Samegár-..., Nabukodonozor babiloni király egyik főtisztje volt (Jer). 23. Manassé fia (Mt). 24. Mamré bátyja és Ábrám szövetségese volt (1Móz). 25. Midián királya, akit Mózes parancsára megöltek (4Móz). 26. „Szájuknak vétke az ő ... beszéde” (Zsolt).

FÜGGŐLEGES: 1. Jerikóbeli férfi, akinek fiai építették a „halaknak kapuját” Jeruzsálem várfalán (Neh). 2. „Ez ... én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm” (Mt). 3. Város, ahol Éli és Sámuel lakott (1Sám). 4. „Ha valaki nem ... dolgozni, ne is egyék” (2Thes). 5. „... nem látják a napot, bár az égen ragyog” (Jób). 6. Város, melyből Réczin, Siria királya kiirtotta a zsidókat (2Kir). 7. „És akkor feltetszik az ember Fiának ... az égen” (Mt). 8. „Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden ...” (Préd). 16. „A hitetleneknek útjára ne ..., se ne járj a gonoszok ösvényén” (Péld). 17. „Mert ... vettek körül engem, a gonoszok serege körülfogott” (Zsolt). 18. „Ragyogóbban kelne idő a déli fénynél, és az éjjeli sötétség is olyan lenne, mint a ... reggel” (Jób). 19. Barnabás és Saulus munkatársának, Jánosnak mellékneve (ApCs). 20. „Ezt mondja az ..., a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete” (Jel). 21. Dávid által legyőzött ellenség, melynek Hadadézer volt a királya (1Krón).

Gyakorlásra szánt rejtvények – 3 • Nagy Kornél

{k1997508}

VÍZSZINTES: 1. „Ha megbotránkoztat téged a te kezéd, vágd le azt: jobb néked csonkán ... az életre, mint két kézzel menned a gyehennára” (Mk). 9. A Sámson által megölt oroslán tetemében volt (Bír). 10. „Aki pedig az egyet kapta vala, elmenvén, ... azt a földbe, és elrejté az ő urának pénzét” (Mt). 12. „És hívják vala Barnabást Jupiternek, ... pedig Merkúriusnak” (ApCs). 13. Saul király dédapja (1Sám). 14. „De nem lesz mindig sötét ..., ahol most szorongatás van” (Ézs). 15. Mihály angyal rangja (Júd). 16. Helység, ahol Abimélek lakott (Bír). 18. A lévita Amária fia (1Krón). 21. „Szereztek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avulnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, ahol a tolvaj hozzá nem ...” (Lk). 24. „Tekervényes a bűnös embernek ...; a tisztának cselekedete pedig igaz” (Péld). 25. Város, ahol Ézsau fiai laktak (5Móz). 27. Nabuzár-..., Nabukodonozor főtisztje volt (2Kir). 28. A szeretet: „Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent ..., mindent eltűr” (1Kor). 29. Jákób egyik fia (1Móz). 30. „Ha ugyan megmaradtok a hitben ... és erősen, és el nem távoztok az evangéliom reménységétől, amelyet hallottatok” (Kol).

FÜGGŐLEGES: 2. Város, melytől II. Jeroboám király a Sós-tengerig terjesztette ki Izráel határát (2Kir). 3. „... a munkás a maga jutalmára” (1Tim). 4. „Ha az Úr akarja és élünk, ím ..., vagy amazt fogjuk cselekedni” (Jak). 5. Lévíta, kinek fiai hazatértek a babiloni fogságból (Ezsd). 6. „Aki Isten ... járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik” (Zsid). 7. Zerách ötödik fia (1Krón). 8. „Mindenek eltöröltének a földről; és csak Noé marada meg, és azok akik vele valának a ...” (1Móz). 11. „Most, hogy rád jött a ..., zokon veszed; hogy téged ért a baj” (Jób). 12. Egyiptomi pap, Aszenáth apja (1Móz). 17. Czólofhád leánya (4Móz). 19. „Csodálatos előttem e ..., magasságos, nem érthetem azt” (Zsolt). 20. „Csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak ... lássatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok” (1Thes). 22. „Ímé, én teszek éles, új cséplőhengerré, amelynek két ... van” (Ézs). 23. Város Efraim hegyén (Bír). 26. ...-Ábib, város a Kébár folyó mellett, ahol Ezékiel hét napig nem szólalt meg a foglyok között (Ez). 27. „Azért sem aki plántál, nem valami, sem aki öntöz; hanem a növekedést ... Isten” (1Kor).

Gyakorlásra szánt rejtvények – 4 • Nagy Kornél

{k1997509}

VÍZSZINTES: 1. „Vajha az Úrnak minden népe próféta volna, hogy adná az Úr az ő lelkét ő

...” (4Móz). **7.** „És eltemeték Saulnak és az ő fiának, Jonathánnak tetemeit a Benjámin földében, ...-ban” (2Sám). **8.** Az egyik személy, akinek Agur a beszédeit mondta (Péld). **10.** ...-Addán-Immér babiloni város, ahonnan a száműzött zsidók hazatértek (Neh). **11.** „Olyan havat ád, mint a gyapjú, és szórja a ..., mint a port” (Zsolt). **13.** ... Méhola, helység, amely Bahana, Salamon egyik tisztartójának felügyelete alá tartozott (1Kir). **14.** Dávid Gádita harcosa (1Krón). **15.** Júda királya volt (1Kir). **20.** Ábrahám fia (1Krón). **24.** Arárból való Ahiámnak, Dávid hős vitézének atyja (2Sám). **25.** Hámán mellékneve (Esz). **26.** „A hitetleneknek útjára ne menj, se ne ... a gonoszok ösvényén” (Péld). **27.** Súlymérték, mely húsz siklusnak felelt meg (2Móz). **28.** Korinthusi férfi, akit házanépével együtt megkeresztelt Pál apostol (1Kor).

FÜGGŐLEGES: **1.** „Az alázatosságnak ... az Úr félelme” (Péld). **2.** Hónap, amelyben befejeződött a jeruzsálemi kőfal építése (Neh). **3.** „Ne támadjon engem a kevélynek ..., ” (Zsolt). **4.** Első királya Roboám volt (1Kir). **5.** „Szenteld meg ... a te igazságoddal: A te ígéd igazság” (Jn). **6.** „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig ... vall?” (Mk). **7.** „Néki rohannak a fegyvernek, és nem esik ... rajtok” (Jóel). **9.** Zebulon anyja (1Móz). **10.** „Mielőtt a ... szól, háromszor megtagadsz engem” (Lk). **12.** Omri ellenkirálya volt (1Kir). **16.** „Vajjon lehet-é ... a városban, amit nem az Úr szerezne?” (Ám). **17.** „Elporhad az ég minden serege, és az ég mint ... egybehajtatik” (Ézs). **18.** „És mivel Énókh Istennel ... vala; eltűnék, mert Isten magához vevé” (1Móz). **19.** Helység, melynek lakói összeesküvésben vettek részt Pekája, Izráel királya megölésében (2Kir). **20.** „Aki mást felüdít, ... is üdül” (Péld). **21.** „És akkor feltetszik az ember Fiának jele az ...” (Mt). **22.** Zimri testvére (1Krón). **23.** „Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ...” (Jel).

GYERMEKKÖR

{k1997513}

{k1997514}

{k1997515}

{k1997516}

{k19975C}

{k19975D}